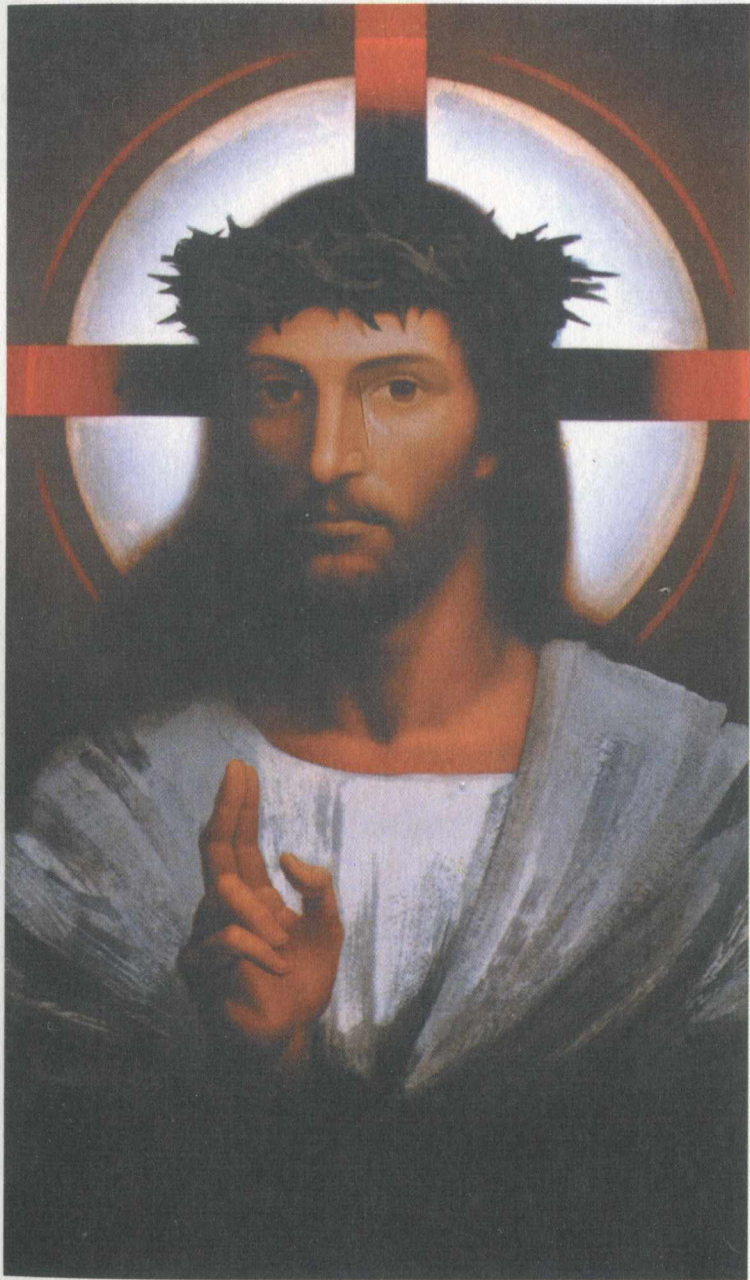




odizio

aidai

. . . Tu atėjai, ramybę nešdamas,
o mus užplūdo nerimas,
nes Tavo tyros akys —
mūsų nuodėmes slaptąsias išvelgė.



Kun. Prėl. Alf. Svarinskas

JONAS VYTAUTAS NISTELIS

ŽODŽIO AIDAI
m a s t y m a i



1998

UDK 23/28
Ni 139

NIHIL OBSTAT

mons. Pranas Tamulevičius

Censor ad hoc deputatus

Kaunas, 1998 m. balandžio 30 d.

IMPRIMATUR

† Sigitas Tamkevičius SJ

Kauno arkivyskupas metropolitas

Kaunas, 1998 m. gegužės 20 d.

KNYGOS RĖMĖJA

Marija Laisvyda Matusevičienė

Šiauliai

ISBN 9986-899-11-7

©Apolonija Nistelienė, 1998

©Iliustracija Audronės Mickutės, 1998

... ad maiorem Dei gloriam et
honorem beatæ Mariæ Virginis...

12-ju knyga biblioteka

mairiu autoriu ir tyciau laiku

pirmyje spausdintu knyga.

Sventasis Raštas — metaistorija

pranasystės, tikėjimo tiesos,

rašės, mirties, poezija.

13-ji atalekimas — Dievo širdis ir žmogaus širdis

teorėjimas Raštie sventu žmoniu laukijimai

kaime užrašyta Sventųjų Tradicija.

14 — Vaispatis Dievo laiškas žmonijai —

15-ji Genėzės iki Apokalypses.

16 — netarpiškai, pozityvinis Dievo apreiškimas

— gentis — negatyvis.

17-ji guntamokslis tiesos

skaidantys gamtos jukūai.

18-ji teologij išvada — Sventųjų Raštie

19-ji Mirdilagos, bet ne išsivadė yra

20-jojo Raštie autoriu pašūtos Eganis

21-jojojo ūnėje vėžio patėkij

22-ji Dievo tiesos pradėjimas

23-ji supratimas vystyti kartu su mokslais

24-ji Sventųjų Raštie aiškintojai

25-ji Raštie aiškintojai tobulėja

26-ji Raštie skaityti ir suprasti raštie

27-ji Vaispatis Dievo maldinės šviesos

EVANGELIJOS / ŽODŽIO AIDAI

NEZLOBSTAT

mons. Pranas Tamulevičius
Censor ad hoc deputatus
Kaunas, 1998 m. balandžio 30 d.

IMPRIMATUR

† Sigitas Tamkevičius SJ
Kauno arkivyskupas metropolitas
Kaunas, 1998 m. gegužės 20 d.

KNYGOS RĖMĖJA

Marja Laisvyda Matusevičienė
Šiauliai

ISBN 9986-809-11-7

©Apolonija Nistoličienė, 1998

©ilustracija Andronas Mickutis, 1998

*ŠVENTASIS RAŠTAS —
 Katalikų Bažnyčios gramatika,
 72-ųjų knygų biblioteka —
 įvairių autorių iš įvairių laikų,
 pirmoji spausdinta knyga.
 Šventasis Raštas — metaistorija:
 pranašystės, tikėjimo tiesos,
 etinės normos, poezija.
 Jo dialektika — Dievo žodis ir žmogaus žodis.
 Šventajame Rašte šventų žmonių liudijimai.
 Jame užrašyta Šventoji Tradicija.
 ŠR — Viešpaties Dievo laiškas žmonėms —
 nuo Genezės iki Apokalipsės.
 ŠR — netarpiškas, pozityvinis Dievo apreiškimas,
 o gamta — negatyvinis.
 Kaip gamtamokslio tiesos
 tikrinamos gamtos faktais,
 taip teologų išvados — Šventuoju Raštu.
 Ne klaidingos, bet neišsamios yra
 Šventojo Rašto autorių pažiūros į gamtą.
 Dorovinių tiesų užteko pateikti
 Dievo tiesos pradmenims,
 kurių supratimas vystėsi kartu su mokslais.
 Keičiasi Šventojo Rašto aiškintojai
 ir Rašto aiškinimas tobulėja.
 Šventąjį Raštą skaityti ir suprasti reikia
 Viešpaties Dievo malonės šviesoj.*

Šventojo Rašto Senasis Testamentas

skirtas visų pirma žydams,

Naujasis Testamentas — krikščionims.

Senajame Testamente Dievas apreiškė

tik savo vardą ir savo valią

Dešimčia Dievo Įsakymų.

Naujajame Testamente apreikšta

Švč. Trejybės paslaptis ir Jėzaus meilė mums.

ST — Dievo įsakymai Jo išrinktai tautai,

NT — Jėzaus valia Jį mylintiesiems.

Senasis Testamentas pabrėžia askezę,

Naujasis — malonę.

ST — gero ir pikto Pažinimo medžio, o

NT — Gyvybės medžio — kryžiaus vaisius.

Senajame Testamente meilės įsakymas,

Naujajame — meilės dovana.

ST — labiau apie Viešpaties Dievo teisybę,

NT — apie Jo gailestingumą.

Senajame Testamente Dievas reikalavo

daugiau tikėjimo ir vilties dorybių

ir baudė už jų trūkumą,

o Naujajame Jėzus laukia mūsų meilės ir

Paskutiniame teisme baus už jos stoką.

ST — Pažadėtosios žemės,

NT — pažadėto Dangaus viltis.

ST kalbėjo daugiau apie žemišką laimę,

NT — apie dangaus.

*Senasis Testamentas — tobulumo,
 Naujasis Testamentas — šventumo mokykla.
 ST — tautos istorija,
 NT — Asmens istorija.
 Senojo Testamento daiktinė Sandoros skrynia,
 Naujojo — gyvoji Mergelė Motina Marija.
 ST kaip dūmų stulpas,
 NT kaip ugnies, vedantis Išrinktąją tautą —
 Katalikų Bažnyčią — per pasaulio dykumą.
 Senajame Testamente pranašaujamas Kristus,
 Naujasis liudija Pranašystės išsipildymą.
 Jėzus yra Šventojo Rašto Prasmė ir Komentaras.
 Prasmė, — nes Jis NT centrinis Asmuo.
 Komentaras, — nes tik Jo Asmens šviesoje
 suprantamas Šventasis Raštas.
 Argi ne tas pats Viešpats Dievas kalbėjo
 ir Senajame, ir Naujajame Testamente?
 ST cituojamas Naujajame, laikantis ne raidės,
 o perteikiant jo dvasią.
 NT neatmeta Senojo, bet jį įvykdo.
 Rašto vertimuose yra smulkių netikslumų,
 bet ir Vulgata yra geras vertimas:
 jo pakanka žmogaus išganymui ir Bažnyčiai —
 tai įrodė daugelis šventųjų.
 O dauguma katalikų per visą savo gyvenimą
 neturi noro ar neranda laiko
 perskaityti tą vieną knygą — Šventąjį Raštą...*

*Kaip graudžiai keista: EVANGELIJA —
Geroji Naujiena — Linksmoji Žinia — apie
Jėzaus vargus, paniekinimus, kančią ir mirtį.
Ji nuostabiausias kūrinys apie Jėzaus meilę
mums ir apie mūsų neištikimybę Jam.
Ji — Jėzaus amžinųjų pažadų žmogui knyga,
skelbianti realų istorinį, įvykdytą idealą.
Ji parašyta paliudyti, kad
Jėzus Kristus yra Gyvojo Dievo Sūnus.
O kad Jėzus yra istorinis Asmuo —
tai faktas, paliudytas visos istorijos.
Nors pasaulis neigia Jo istoriškumą,
bet negali nuneigti Jo dieviškumo.
Todėl pasaulis liudytojus žudė.
Evangelija yra labiausiai pagrįstas
istorinis dokumentas:
geografija, psichologija, literatūra,
menai, archeologiniai tyrinėjimai,
tikibiniai, politiniai, visuomeniniai,
buitiniai ir topografiniai Palestinos
aprašymai, pinigų rūšys ir darbininkų
atlyginimai paliudija jos tikrumą.
Ir kam ieškoti praeities griuvėsiuose
Evangelijos tikrumo įrodymų, jeigu
ir dabartinis gyvenimas kupinas jų?
Ieškodami pagonių liudijimo,
tik parodome savo puikybę.*

Evangelija nenurodinėja, kaip konstruoti traktorių, ji nekoreguoja Niutono dėsnių. Kodėl kai kurie mokslininkai savo ateistines nuomones skelbia mokslo vardu? O moksliskai aiškinti Evangeliją — tas pats kaip žvake apšviesti saulę. Evangelija rašyta įkvėpus Šventajai Dvasiai, todėl ji džiugina kiekvieną, kuriame rusena Malonė. Kas parašyta joje — yra tikra, kas neparašyta — nereiškia, kad to nebuvo: privatūs regėjimai daug ką papildo. Evangelijos tiesa išdėstyta genetiškai ir dialektiškai — kovojant su iškreiptu tikėjimu ir ypač su fariziejų veidmainyste. Evangelijos harmonija paradoksinė, nes Jėzus pats yra amžinasis Paradoksas. Kas Senajame Testamente niekinama, išaukštinta Naujajame: neturtas, nekaltybė, meilė priešams, kančios didybė, šeimos nesuardomumas — didžiosios žmonijos problemos. Jėzus buvo pasmerktas Rašto mokovu, todėl Jis Evangeliją atidavė į paprastų žvejų rankas. Evangelijoje yra ir laiminimo, ir atmetimo žodžių. Kuriuos pasirinksime laisva valia?

*Evangelija viena, bet keturi jos autoriai:
Apreiškimo smuiko keturios stygos groja
Viešpaties Jėzaus gyvenimo melodiją.
Keturios evangelijos:
Mato — muitininko, pavergėjų atstovo;
Morkaus — pirmo Popiežiaus liudijimų užrašytojo;
Luko — Švč. Mergelės pasakojimų paveldėtojo;
Jono — Jėzaus bičiulio ir Jo Širdies mylimojo.
Evangelistai iš atminties rašė Jėzaus
išminties žodžius —
jie kai ko neįsidėmėjo, kai ką užmiršo,
bet ką su meile rašė — yra teisinga.
Jų atminties individualumas ir pastabumo
laipsnis nuspalvino evangelijų tiesą: vienas
evangelistas tapo Jėzaus paveikslą akvarele,
kitas — tempera, trečias mozaika vaizduoja Jį.
Palyginimui: Evangelijos erdvinis vaizdas —
planas ir trys fasadai, — todėl pagrindinio
fasado durų neieškokime kiemo fasade.
Kaip skiriasi to paties žmogaus portretai,
tapyti įvairių dailininkų,
taip skiriasi ir Jėzaus gyvenimo istorija
evangelijose ir regėtojų pasakojimuose:
Jėzus palyginimus kartojo nesyk,
kiekvieną kartą gal kiek kitaip.
Bet visose evangelijose nėra tuščio
sentimentalaus verkšlenimo
didžiosios Jėzaus Kančios akivaizdoje.*

*Dvi evangelijos tu, kurie Jėzų matė
 ir įtikėjo, ir dvi — nemačiusių Jo,
 bet įtikėjusių iš Apaštalų liudijimo.
 Sinoptikai (graik. synopsis - apžvalga,
 aprėpimas vienu žvilgsniu) —
 Matas, Morkus ir Lukas
 aprašė, ką matė ir girdėjo,
 Jonas — dar ir ką jautė bei suprato.
 Matas turbūt tuojau užrašė Jėzaus žodžius,
 o kiti evangelistai rašė iš atminties.
 Matas buvo įpratęs rūšiuoti pinigus,
 kasdien surašyti savo pajamas ir išlaidas,
 todėl jis grupavo Jėzaus žodžius
 ir darbus pagal jų prasmę:
 rinko Jėzaus žodžiuose išminties auksą.
 Jo evangelija rašyta Išganytojo gimtąja kalba.
 Matas įrodinėjo Kristaus žmogystę,
 Jonas — Jo dievystę.
 “Dangaus Karalystė” minima tik Mato,
 kitose evangelijose — “Dievo Karalystė”.
 Morkus iškelia šv. Petro pirmenybę,
 tiksliai atpasakoja stebuklus,
 norėdamas jais patraukti pagonis romėnus.
 Raštingas vertėjas Morkus
 lydėjo mažamokslį Petrą, o
 gydytojas Lukas — nuolat sergantį Paulių.
 Matas aprašė Mesiją, Morkus — Mokytoją,
 Lukas — Gydytoją.*

Lukas tikrai rašė Linksmąją Naujieną —
Glorija... Benedictus... Magnificat...

Magnificat — tai džiaugsmas,
kad Dievą regi akys ir girdi ausys
vertųjų ir nevertųjų.

Lukas rodo pagarbą moteriai, nes Mergelė
buvo Įsikūnijimo žemiškoji priežastis.

Paskutinėje Senojo Testamento pranašystėje
kalbama apie Mesijo pirmtako atsiuntimą.

O Lukas pradeda savo evangeliją žodžiais
apie tos pranašystės išsipildymą.

Luko evangelija ir Apaštalų darbai
dedikuoti Teofiliui — Dievo mylėtojai,

t. y. kiekvienam krikščioniui,
kuris skaito šią knygą.

Apie Jėzų tarti paskutinį žodį

Dievas pailgino Jono amžių iki 100 metų.

Jono evangelijoje Jėzus — žmogumi tapęs Žodis.

ST Dievo Išminties vardas — Logos.

Savo Asmeniniu žodžiu Dievas nuo amžių
veikia ir reiškia savo dieviškąją Esmę.

Jonas pradeda savo evangeliją,

kuo sinoptikai baigia:

“Jėzus, Gyvojo Dievo Sūnus...”

Jonas pakartojo daugiausia Jėzaus žodžiu,
tik nemini nė sykio savo paties vardo.

Evangelistų sinoptikų perteiktas
 Įsikūnijimo vaizdas, o Jono — Žodis.
 Sinoptikų socialinis tikslas —
 Dievo valia Dievo karalystėje,
 Jono — asmens išganymas, tikint Asmenį.
 Sinoptikai surašė Jėzaus žodžius miniai,
 Jonas — ginčus su Rašto mokovais
 ar pamokymus mokiniams.
 Sinoptikai kovojo su netikėjimu,
 Jonas — su klaidingu tikėjimu.
 Sinoptikų Dangaus karalystė yra objektyvi,
 Jono — subjektyvi: "Dievo karalystė jumyse."
 Sinoptikų išganymas Dangaus karalystėje,
 Jono — tikėjime į Jėzų Kristų.
 Sinoptikų Dangaus karalystė kaip erdvė,
 Jono — kaip laikas — Amžinasis gyvenimas.
 Sinoptikai matė stebuklus,
 Jonas — Stebukladarį.
 Sinoptikų aprašyti stebuklai kūnui,
 Jono — sielai.
 Sinoptikai rašo, kad žemė drebėjo,
 Jėzui mirštant ant kryžiaus,
 Jonas — kad Švč. Motina stovėjo po kryžium —
 Stabat Mater.
 O Prisikėlimo stebuklą
 liudija visi keturi evangelistai.

Kaip mažai evangelijose parašyta apie Jėzaus tylaus gyvenimo ir darbo 30 metų Nazarete. Daugiau — apie 3 viešojo socialinio gyvenimo ir žodžio metus. Daugiausia apie 3 atperkamosios kančios dienas ir 3 merdėjimo ant kryžiaus valandas: logaritminis įvykių tankėjimas. Evangelijoje neaprašyto (paslėpto) Jėzaus gyvenimo bruožai išryškėja šventuosiuose. Aplink kiekvieno Šv. Rašto sakinio branduolį sukasi žmogaus komentarų elektronai. Komentarai — tartum akiniai, pro kuriuos žiūrima į Saulę. Nedrįstama be jų skaityti “Iliados”, tendencingai komentuojami net fizikos dėsniai... Ir velnias cituoja Šventąjį Raštą teisingai, bet komentuoja klaidingai — tai amžinoji blogio dialektika: parazituoti tiesą. Komentarai — lyg liepto turėklai, — gali jų nesilaikyti, bet eiti drąsiau: juk Jėzus Pats aiškino savo žodžius. Evangelija yra svambalas, kuriuo tikrinamas Bažnyčios sienų vertikalumas. Gyvas žodis turi reikšmę “ka” ir intonaciją “kaip”, todėl Jėzus šitaip skelbė savo meilės mokslą. Tad ir mes Linksmąją Žinią garsinkim ne paniurusiais veidais.

VIEŠPATIE,

*Tu neparašei mums
nei poemos, nei romano.*

*Tu nenupiešei paveikslų
ir ne Tavo išrastos raketos
kyla į kosmoso juodas gelmes,
ir ne Tavo laivai
skrodžia vandenynus.*

*Tu nepastatei karaliams rūmų,
kurių grožiu žavėtus amžiai.*

Tu buvai tik paprastas Dailidė...

*Bet Evangelija argi nėra
rūsti drama, graudi tragedija,
neatlieptosios meilės
nuostabus romanas?*

Bažnyčiai Tavo amžinai, kurią

*Tu ant Uolos mums pastatei, -
kokių karalių rūmai lygsta?*

*Ir Tavo mokslas,
kaip pakilt į Amžinąjį dangų -
ar ne raketos?*

*O lig šiolei dar
neperskaitėme Tavo žodžių,
kuriuos pirštu mums dulkėse
Tu parašei kadaise...*

/Mt 1, 1/

JĖZUS hebraiškai JEŠUA /JHŠH/,

sutrumpinta iš JEHOŠUA —

Viešpats yra išganymas, Dievas yra gelbėtojas,
graikiškai IĖSŪS, lotyniškai JESUS.

Tačiau vardas Jėzus turi ir tikrąją reikšmę,
težinomą tiems, kuriems Viešpats Pats ją
apreiškė ir kurios nevalia niekam pasakyti.

KRISTUS graikiškai CHRISTÓS iš hebraiškai
MAŠIAH, aramėjų MEŠICHA —

Mesijas, Pateptasis —

žydų karaliai senovėje būdavo patepami —
tai valdžios suteikimo ženklas.

Dabar patepa kiekvieną kataliką,
teikiant jam Krikšto, Sutvirtinimo sakramentus,
o ypač Kunigystės. Todėl kiekvienas katalikas
turi būti mažasis mesijas.

DOVYDO SŪNUS — žmonių lūpose

buvo Mesijo sinonimas,

nes Dovydas buvo garsiausias žydų karalius,
žemiškosios Jeruzalės statytojas,

piemuo, gynęs savo avių kaimenę nuo žvėrių,

Galijoto nugalėtojas, pranašas, poetas, karžygys.

/Mt 1, 16/

JUOZAPAS — lotyniškai IOSEPH, hebraiškai

JŌSEF reiškia Dievas /JHVH/ padaugins, pridės.

MARIJA — lotyniškai MARIA iš graikiško MARJAM, hebraiškai MIRJAM.

Vieni aiškina šio vardo reikšmę kaip Gražioji, kiti veda iš egiptiečių kalbos MER — mylėti — ir hebraiško Dievo vardo JĀM /JAHVE/.

Taigi MIRJAM reikštų — Dievą mylinčioji.

Kaip DIEVO ir JĖZAUS, taip ir MARIJOS vardai yra paslaptingi ir viena reikšme nepaaiškinami.

/Mt 1, 17/

Ir skaičius, ir žodis yra reikšmingas bei simboliškas Viešpaties Dievo planuose. Žydai skaičiuoja savo kalendorinius metus nuo pasaulio sukūrimo.

Jų eros pradžia 3761 metai prieš Kr. g.

Šventojo Rašto ir mokslinė chronologija iki šiol dar nesuderintos.

/Mt 1, 18/

Visata ir žmogus sukurti Dievo įsikūnijimui.

Tai yra didžioji Dievo kūrybos paslaptis ir prasmė išorinei Jo garbei, nes vidinę garbę Viešpats Dievas turėjo nuo amžių Švč. Trejybėje.

/Mt 1, 19/

Tyli - nesiaiškina Švč. Marija, nekaltai įtarta, kaip tylės ir nesiaiškina Jos Sūnus, nekaltai pasmerktas mirčiai.

/Mt 1, 21/

Šv. Juozapas yra Jėzaus vardo tėvas:

“Ji pagimdys, o tu duosi vardą JĖZUS”.

/Mt 1, 23/

Lot. EMANUEL, hebr. IMMĀNŪ ‘ēl —

“Dievas su mumis” —

turi panašią reikšmę kaip ir JĖZUS.

/Mt 2, 1/

BETLIEJUS — hebr. Beith-lekhem — duonos namai.

O ar tabernakulis ant kiekvieno altoriaus
nėra šventos Duonos namai,

kuriuose pasilieka įsikūnijęs Jėzaus žodis,
ištartas kunigo lūpomis, ir laukia,

kada mes Jį priimsime į savo širdis?

Mokytas vienuolis Dionizijus Mažasis,

apskaičiuodamas Kristaus gimimo datą,

suklydo 6-7 metais. Suklydo prasmingai, nes

Jėzus jau prieš savo gimimą buvo nuo amžių.

Iš Rojaus šalies atvyko Išminčiai - Karaliai

į Atpirkėjo gimimo ir kryžiaus šalį.

Skaitydami gamtos knygą,

jie išskaitė Malonės žinią ir pakluso jai.

Antgamtinė šviesa žvaigždės pavidalu

atvedė Išminčius iki Betliejaus tvartelio

ir paliko juos Malonės šviesai.

Žvaigždė atvedė pas Saulę.

Žydams, išstremtiems į Babiloną,
 buvo paskelbta pranašystė apie Mesiją.
 Iš tos šalies ir atėjo Išminčiai,
 gamtos šventraščio tyrinėtojai.
 Ne tik vedami žvaigždės,
 bet ir klausinėdami žmones,
 rado Tą, Kuris pasakys: "Aš esu Tiesa."

/Mt 2, 2/

Debesys buvo virš Sandoros skrynios,
 o žvaigždė virš Betliejaus.
 Dūmų stulpas vedė žydus į Žadėtąją žemę,
 o žvaigždė pas žadėtąjį Mesiją.

/Mt 2, 3/

Tironas nusigando Kūdikio.
 Laikino sosto valdovas
 dreba prieš amžinojo sosto Karalių.

/Mt 2, 5/

Rašto aiškintojai nurodė Mesijo gimimo vietą,
 bet patys nėjo Jo pagarbinti:
 žinojimo per maža Išganymui.

/Mt 2, 7/

Prasideda pasaulio valdovo klasta prieš Jėzų:
 slapta klausinėja Išminčių,
 o viešai - Rašto aiškintojų,
 žada pagarbinti, o ruošiasi nužudyti.
 Pasaulio valdovų braižas. Iki amžių pabaigos taip.

/Mt 2, 9/

Kai kurie Rašto tyrinėtojai žvaigždę aiškina kaip Jupiterio ir Saturno planetų konjunkciją, kuri įvyko 7 metais prieš Kristaus gimimą, — t.y. faktiškais Jėzaus gimimo metais.

K.Emerich regėjo tą žvaigždę kaip šviesulį, angelo nešamą pirma karalių.

/Mt 2, 11/

Medžiagos, gyvybės ir dvasios mokslai nusilenkė Malonės Viešpačiui.

Brangiomis medžiaginėmis dovanomis ir širdies nuolankumu Išminčiai pagarbino Jėzų.

Auksas, smilkalai ir mira —

kaip protas, jausmas ir valia.

Atneškime juos prie tabernakulio prakartėlės, kur laukia Duonoje suvystytas Šventasis Kūdikis.

Trijų išminčių atneštu auksu

Bažnyčia paauksina monstrancijas ir kielikus, smilkalus degina smilkytuvuose, o mira

patepa amžinąsias lempeles priešais altorių.

/Mt 2, 13/

Darbininkui, ne turtuoliui

pavedė Viešpats Dievas globoti Savo Sūnų.

Liepiama bėgti į Egiptą,

kad ir Šventoji Šeima pažintų tremtinio dalią.

/Mt 2, 14/

*Iš dangiškosios tėvynės
atėjęs į ištrėmimo žemę
Jėzus bėga į Egiptą — dvigubo trėmimo šalį.
Taip išrinktoji šeima išrinktosios tautos
ištrėmimo žemėje pakartojo savo tautos kelią.
Jėzus bėga nuo pikto valdovo,
bet nesuvaržo jo valdžios pikta daryti,
nes — kiekviena valdžia iš Dievo.*

*Ne Rašto aiškintojai ir kunigai,
o pagonių išminčiai pagarbino Jėzų gimusį,
pagonių tauta priglaudė
tėvynėje persekiojamą.*

*Erodas Didysis — didysis žudytojas —
mirė 4 metais pr. Kr. g.*

*O gal ši Dionizijaus Mažojo klaida yra dar
vienas Dievo gailestingumo parodymas tiems,
kurie sako: “Nuo tariamo Kristaus gimimo”.*

/Mt 2, 16/

*Erodas instinktyviai panaudoja tikimybių teoriją,
išžudydamas Betliejaus kūdikius.*

*O vėliau Erodu taps fariziejų minia
ir vis tiek nužudys šventąjį Kūdikį.*

*Nekaltiems kūdikiams suteikta privilegija
pirmiesiems mirti už Viešpatį Jėzų.*

*Buvo nužudyta daugelis kūdikių
už vieną Kūdiki,
nes Jis užaugęs bus nužudytas už daugelį.
Senasis Erodas žudė vaikų kūnus,
o naujieji erodai žudo jų sielas,
užmušdami jose tikėjimą.
Dar daugiau už Erodą šiandien moterys
nužudo negimusių kūdikių savo iščiose.*

/Mt 2, 23/

*NAZARETAS arabiškai en-Nāsira — žiedas,
blizgantysis. Ant kryžiaus bus šis užrašas.*

/Mt 3, 2/

*Iš pagarbos vengdami tarti Dievo vardą,
žydai sakydavo ne Dievo karalystė,
bet Dangaus karalystė.*

Pirmieji Jono Krikštytojo žodžiai bus:

Dievo karalystė,

kurion per atgailą pašaukti

visi geros valios žmonės — žydai ir pagonys.

Atvira karalystė Naujajame Testamente,

o ne uždara kaip Senajame.

/Mt 3, 3/

Jonas Krikštytojas, atgailos skelbėjas,

kviečia tiesinti takus Jėzui —

Švenčiausio Sakramento steigėjui.

/Mt 3, 4/

Jonas Krikštytojas, skelbdamas kitiems atgailą, pats rodė jos pavyzdį — neturtą, skurdų drabužį, pasninką.

/Mt 3, 7/

Jonas nurodo fariziejams ir sadukiejams neprasmingumą jų priimamo išorinio krikšto, jei neatsiverčiama viduje.

Jėzaus pirmtakas rūsčiais žodžiais, kaip vėliau ir Pats Jėzus, sutinka fariziejus: veidmainiams uždarytas kelias į Dangaus karalystę.

/Mt 3, 11/

Ankstesni pranašai skelbė Ateisiantįjį, o Jonas Krikštytojas — Atėjusįjį. Jis — pranašysčių išsipildymo liudininkas.

/Mt 3, 13/

Iš Galilėjos, kviečių krašto, atėjo Jėzus į vynuogynų šalį — Judėją — krikštytis.

/Mt 3, 17/

Pats apsikrikštydamas, Jėzus pašventino simbolinį apsiplovimą vandeniu, tą apeigą ruošdamas sakramentui.

/Mt 4, 1/

Gailestingą samariečio dykumoje
tikrasis Samarietis leidosi gundomas,
kad pašventintų gundymą
kaip išbandymo ir ugdymo priemonę.

Gundytojas nesidrovi žemėje gundyti šventųjų
ir net paties Viešpaties Jėzaus.

Jis nesidrovi šventų dienų ir šventų vietų.

Velniams nebegundo tik tų, kurie jau pavergti.

O vis dėlto pagunda yra skaudus dalykas,
jeigu Jėzus į "Tėve mūsų"
įtrauks prašymą negundyti.

/Mt 4, 3/

Gundytojas siūlo labai alkanam Jėzui
padaryti pirmąjį stebuklą, kad numalšintų
alkį ir pasigirtų galia prieš velnią.

Bet Jėzus padarys pirmąjį stebuklą

Kanos vestuvėse, ne vienatvėje, ne sau,
o Motinos prašomas ir Tėvo paskirtą valandą.

Gundytojas siūlo akmenį paversti duona,

o Jėzus duoną pavers savo Kūnu ir Krauju

Eucharistijoje mūsų sielų išganymui.

Adomas sotus buvo gundomas valgiu rojuje,
o Jėzus - alkanas.

*Kaip valgymu atėjo pirmoji nuodėmė,
taip pasninku Jėzus pradėjo išganymo darbą.
Vėliau Jis duoną padaugins
minios alkiui malšinti.*

*Jėzus maitins šv. Duona iš dangaus
visus alkstančius teisybės.*

Kad mūsų sielos jos alktų!

*Bet argi ne dėl sotesnio duonos kąsnio
žmonės dabar apleidžia Viešpatį Dievą?*

/Mt 4,4/

*Gundomas Jėzus ginasi Šventojo Rašto žodžiais.
Ir mes ginkimės maldos žodžiais.*

/Mt 4, 5-7/

*Šventajame mieste, ant šventyklos bokšto,
gundė velnias:*

*pulk žemyn (tai nuodėmės paveikslas),
padaryk stebuklą prieš puikybės angelą.*

Stebuklą dėl stebuklo. Beprasmi.

“Kad neužsigautum”, —

*lyg atsargiai primena didysis veidmainys,
kas laukia Jėzaus Kryžiaus kelyje,
kai Jis suklups ant kelio akmenų.*

*Net Rašto žodžius panaudoja gundymui velnias,
bet savo tikslui ir iškreipta reikšme.*

*Panašiai elgėsi rojuje. Kaip svarbu,
kieno lūpose Švento Rašto žodžiai!*

/Mt 4, 9/

*Pasaulis — kaip masalas
ir kaip gąsdinimo priemonė.*

*Bet Jėzus kovodamas atims žmones iš pasaulio
ir sujungs juos į kovojančią Bažnyčią.*

/Mt 4, 10/

*Visą pasaulį siūlė gundytojas Jėzui,
o Jis atmetė.*

*Laikiną pasaulio blizgutį pasiūlo žmogui,
ir šis priima.*

/Mt 4, 11/

*Laikinai leista gundytojui žmogų gundyti.
Bet nugalėjusiam pagundą tarnauja angelai.*

Visuose trijuose Jėzaus atsakymuose

Dievo vardas ir “Eik šalin, šėtone!”

Štai pagrindinis kovos su pagundomis metodas.

Gundymo laikas baigsis, o pergalė amžina.

Tris kartus gundo piktoji dvasia

triskart Šventąjį:

puikybe — dvasios /angelų/ nuodėme,

godumu — medžiagos geismo,

sotumu — gyvybės /rojaus/ nuodėme.

Trijų gundymų spektras —

tai visų pagundų santrauka:

kūnas, turtas, valdžia.

*Gundymas duona — priešo miglotas jutimas
Eucharistijos galybės;
puolimu bedugnėn — Atgailos sakramento
galia — iškelti žmogų iš nuodėmės bedugnės;
turtu — gundymas įsigyti duonos nedirbant.*

/Mt 4, 17/

*“Atsiverskite!” — baigia Jonas Krikštytojas,
o Jėzus šiais žodžiais pradeda savo pamokslus.
Jis tęsia Jono Krikštytojo darbą
kaip vidurdienis aušrą.*

/Mt 4, 18/

*Du brolius pašaukė Jėzus,
nes visi Bažnyčioje bus broliai.
Žvejus pašaukė, nes dangaus karalystė panaši
į tinklą, užgriebiantį dideles ir mažas žuvis.
Dirbančius — ne besiilsinčius —
pašaukė didžiajam darbui.*

/Mt 4, 20/

*Tuoju! Paliko tinklus ir sekė Viešpatį Jėzų.
Džiaugsmingas klusnumas — meilės ženklas.
Paliko įrankius ir užsiėmimą,
kad sektų Visatos Šeimininką.*

/Mt 4, 21/

*Vėl du broliai. Vėliau Jėzus
siųs apaštalus po du skelbti Evangeliją.*

/Mt 4, 22/

Jėzus kviečia: "Sek mane",

nenurodydamas tikslo.

Didysis tikslas - būti su Juo per amžius.

/Mt 4, 23/

Jeruzalės bažnyčia buvo vienintelė pasaulyje

Dievo bažnyčia, aukų vieta, o sinagogos -

susirinkimų ir žodžio liturgijos patalpos.

/Mt 4, 24/

Jėzus gydė kūną

kaip sergančios sielos paveikslą,

kaip nuodėmės pasekmę.

Pirmiausia Jis daro gera kūnui,

kad patrauktų sielas:

tai Evangelijos skelbimo metodas,

kuris šiandien dažnai užmirštamasis.

/Mt 5, 1/

Tėvas aukštame Sinajaus kalne

davė Mozei Dešimtį Įsakymų.

Sūnus irgi nuo kalno skelbia savo palaiminimus.

Pamokslo nuo kalno uvertiūroje

suskamba pagrindiniai

Gerosios Naujienos simfonijos motyvai:

Bažnyčia statoma

pamokslo nuo kalno principu.

/Mt 5, 3/

“Palaiminti vargdieniai”, —
sako Gimusysis tvartelio skurde,
Kuris atmetė gundytojo siūlymą
priimti visus pasaulio lobius.

“Palaiminti beturčiai”,
nes gobšusis išduos Jėzų.

/Mt 5, 4/

Liūdintys dėl pikto
bus paguosti amžinu džiaugsmu.

Liūdintys dėl neteis्यbių bus paguosti To,
Kuris pasakė: “Aš esu Tiesa”.

Nuliūdimas — gailint įžeisto Viešpaties Dievo,
Jam neatlieptos meilės,
nepriimtų Atpirkėjo nuopelnų.

/Mt 5, 5/

Romieji - ne Kaino,
bet Abelio ainiai paveldės dangų.

Viešpaties pasveikinimas: “Ramybė jums”.

/Mt 5, 6/

Ar ne Švč. Sakramentu — Duona ir Vynu — žada
Jėzus pasotinti teisybės alkį ir tiesos troškulį.

/Mt 5, 7/

Viešpats Dievas gailestingas pasigailintiems.
Mums labiau reikia Dievo gailestingumo
nei žmonėms — mūsų.

/Mt 5, 8/

*Nekaltieji arčiausia Viešpaties Dievo.
Nekaltąją Mergele išrinko Jėzus sau Motina.
Nekaltasis bičiulis šventas Jonas.
Neskaistumas po puikybės
daugiausia žmonių atplėšia nuo Bažnyčios.*

/Mt 5, 9/

*Viešpats Dievas yra taikos Karalius, ne karų.
Malonės žymė — taika su Viešpačiu Dievu.*

/Mt 5, 10/

*Žemė yra negatyvas dangaus pozityvui.
“Palaiminti” — štai Naujasis Testamentas.*

/Mt 5, 13/

*Druska, ne sacharinas, sulaiko sielas
nuo amžino sugedimo.*

/Mt 5, 14/

*Pasaulio šviesa uždegta nuo dangaus Šviesos.
Kur nepasiekia saulės šviesa,
ten statomas žiburys.*

*Bažnyčia pasaulio akivaizdoje
turi spindėti jo tamsybėse.*

/Mt 5, 15/

*[viešumą siuntė mus Jėzus
pareigų žibintais, meilės žiburiais.*

/Mt 5, 16/

*Mūsų meilės darbai
kaip Dievo garbės skelbėjai.*

/Mt 5, 17/

*Įvykdytas testamentas ne tas pats,
kas panaikintas.*

*Jėzus Senąjį Testamentą tobulai įvykdė
ir įtraukė kaip atskirą atvejį
į bendresnį Naująjį Testamentą.*

*Rašytą Dievo žodį įvykdė gyvasis Dievo Žodis,
tuo įrodydamas save.*

Tiesa idealiai įvykdo teisybę.

/Mt 5, 18/

Šventojo Rašto raidė saugo dvasią.

*Net jota — menkiausia alfabeto raidė —
yra reikšminga jame.*

/Mt 5, 19/

*Nėra mažų paliepiimų Rašte,
nes didis yra Liepiantysis.*

/Mt 5, 20/

*Įstatymo sargai saugojo Rašto raidę,
pamiršę jo dvasią.*

*Naujojo Testamento teisumas yra meilės,
ne baimės, teisumas.*

/Mt 5, 21/

“Protėviams pasakyta”, — sako amžinai jaunas,
Nesenstantysis per amžius.

/Mt 5, 22/

“Pasakyta”, — Rašte objektyviai ir
“Aš jums sakau”, — asmeninis Jėzus įsakymas.
Jis nepanaikina Senojo Įsakymo, bet jį patobulina.
Didesnė malonė — griežtesnis teismas.
Pragaro bausmė Jėzus draudžia paniekinti
esminę žmogaus galią — protą. Tai
kaip ir piktžodžiavimas prieš Šventąją Dvasią,
Kuri yra esminė Dievo Tėvo ir Sūnaus ryšio Dvasia.
O Jėzų vadins bepročiu
ir apvilks baltu pamišėlio drabužiu...

/Mt 5, 26/

Žemėje galime atsiteisti
popieriniais banknotais su Valdovo atvaizdu.
Jie padengti Jo kančios auksu.
Danguje — realiais savo kančios variokais.

/Mt 5, 27/

Švenčiausia Trejybė ir Jėzaus santykis su
Bažnyčia išreiškiama šeimos kategorija:
“Ir du taps vienu kūnu”.
Stabų garbinimas — kaip svetimoterystė.

/Mt 5, 28/

*Seniesiems užgintas svetimavimo veiksmas,
o mums net mintis.*

/Mt 5, 30/

Vidinis geismas ieško išorinės progos.

/Mt 5, 32/

*Neišardoma šeima - Bažnyčios prigimtinė
stiprybė, ryšys, Jėzaus pakeltas iki Sakramento.*

/Mt 5, 35/

*O kiek progų yra pažeminti Viešpatį Dievą,
sulaužant savo duotą priesaiką
arba kreivai prisiekiant.*

/Mt 5, 36/

*Priesaika nesulaiko nei melagio teisme,
nei bailio kare.*

Teisingajam priesaikos nereikia.

/Mt 5, 37/

*“Ir prisiektum pagal teisybę, teisingumą
ir teisumą”/Jer.4, 2/, — Senoji Sandora.*

“Visai neprisiekite” — tai Naujoji Sandora.

/Mt 5, 39/

*Bendras priešiškus vienija bloguosius,
todėl, nesipriešinant jiems,
atimamas jų bendrumo pagrindas.*

Dinamitas nepavojingas, jei nesuslėgtas kevale.

Nesipriešinkite geram —

patarimas prigimties vaikams,

nesipriešinkite piktam —

patarimas malonės vaikams.

Energijos tvarumo dėsnis:

sistemos visos energijos prieaugis

lygus išorės jėgų atliktų darbų sumai.

Vidinis pikto įveikimas — susivaldymas.

/Mt 5, 41/

Ne pasaulyje mūsų laisvė.

Ne išoriniais paniekinimais mes prarandam garbę.

Prievartai atsakome vidine laisve,

parodome vidinį savo turtingumą,

duodami daugiau, negu prašoma ar reikalaujama.

Argi ne viską paskolino mums Dievas?

/Mt 5, 42/

Nesvarstant duoti prašančiajam.

/Mt 5, 43/

*Senajame Testamente nėra įsakymo
neapkęsti savo priešų.*

Jį sukūrė Švento Rašto aiškintojai,

remdamiesi Pakart. Įst. 20, 10-18;

23, 4-7; 25, 17-19 —

draudimais bendrauti su pagonimis.

/Mt 5, 44/

Prigimtis: mylėti draugą, nekęsti priešą.

Malonė: mylėti ir draugą, ir priešą — dėl Dievo.

/Mt 5, 45/

Mylėti savo priešus, darant jiems gera.

Tas pats Viešpaties Dievo pasaulis

ir mylintiems Jį, ir nekenčiantiems Jo.

/Mt 5, 46/

Meilės saikas turi būti pilnesnis

už teisybės saiką.

Malonei reikia šventosios antvertės.

/Mt 5, 47/

Ir vėl antvertė:

“Jeigu jūsų teisybė nebus didesnė

už fariziejų ir Rašto aiškintojų...”

/Mt 5, 48/

Ne pagal teoriją,

bet pagal šventumo pavyzdį —

Dievą Tėvą.

/Mt 6, 1/

Pasaulis vertina objektyvius darbo vaisius,

o Jėzus pabrėžia subjektyvią darbo vertę:

geri darbai.

/Mt 6, 2/

Argi tarnai ieško atlyginimo vienas iš kito?
Už viską atlygins Šeimininkas.

/Mt 6, 3/

Net negalvoti apie savo gerus darbus,
kad nepasikeltum į puikybę.

/Mt 6, 4/

Kai niekas nemato, Viešpats Dievas mato.

/Mt 6, 5/

Malda yra širdies nusižeminimas Viešpačiui,
ne vaidyba prieš žmones.

Malda yra bendravimas dviejų:
žmogaus ir Dievo.

/Mt 6, 7/

Malda — savo prašymais —
dalyvaujame Viešpaties Dievo visagalybėje.
Ne žodžių kiekybe, bet nuoširdumo kokybe.

/Mt 6, 8/

“Tėve mūsų” — aukščiausia prigimtinė kategorija —
Jėzus leidžia ir liepia vadinti
Viešpatį Dievą — Jo Tėvą ir mūsų Sutvėrėją.

/Mt 6, 9/

Tikrasis Viešpaties Dievo vardas
mums nežinomas.

Bedieviai piktžodžiauja tik prieš žodį “dievas”.

/Mt 6, 12-13/

*Jei mes atleidžiame už grašį,
mums Dievas atleidžia už 1000.*

*Visagaliui Dievui reikia mūsų sutikimo
priimti Jo dovanas.*

*Atleisdamas artimui,
tyliai meldi atleidimo sau.*

Septynių prašymų spektras.

/Mt 6, 18-21/

Tikroji išmalda - iš trūkumo.

Tikrasis turtas yra Viešpaties Dievo malonė.

/Mt 6, 22-23/

*Jei esi aklas protu,
nenori pažinti tiesos, —
siela skendi tamsybėse.*

/Mt 6, 24/

*Arba nekęsi Viešpaties Dievo,
arba niekinsi turtą.*

/Mt 6, 25/

Gamta yra natūrali tobulumo mokykla.

/Mt 6, 34/

Viešpats yra dabar.

Mūsų "vakar ir rytoj" Jam yra "dabar".

*Todėl krikščionims turi užtekti
šios dienos rūpesčio.*

/Mt 7, 1/

Savo gailestingumu broliams
šaukiamės Viešpaties Dievo gailestingumo sau.
Simetrijos dėsnis. Sverto dėsnis.

/Mt 7, 13/

Kapiliarais kyla sultys medžiuose,
o grioviais nuteka drumsti vandenys žemyn.

/Mt 7, 15/

“Vilkas avies kailyje”—
lengva patikrinti: vilkas neėda žolės.
Piktžolė žydi kaip gėlė, bet jos vaisiai nuodingi.

/Mt 7, 24/

Statytojas kalba: pamatai yra namų stiprumas,
bet niekas neieško uolos grunto
šiaudų palapinei.

/Mt 8, 3/

Besigailinčiam atleidžia Jėzus nuodėmę,
tik pasakytą kunigui.

/Mt 8, 8/

Pagonio dėkingumo žodžiais
garbiname Eucharistiją.

/Mt 8, 11/

Dangus kaip amžinoji puota.

/Mt 8, 20/

*Graudi Viešpaties Jėzaus aimana, kol
prie kryžiaus priglaus savo erškėčiuotą galvą.*

/Mt 8, 26/

*Jie suabejojo miegančiu Jėzumi.
O juk Jis ir miegodamas yra Dievas.
Pabudintas iš miego Jėzus suvaldė vandenu jūrą,
o pabudęs iš mirties miego,
suvaldys nuodėmių marias.*

/Mt 8, 29/

*“Kas tau darbo su mumis?”—
tai amžinas nusidėjėlių šauksmas.*

/Mt 8, 31/

Nešvarios dvasios prašosi į nešvarius gyvulius.

/Mt 8, 32/

*Kokia puikybė: verčiau į gyvulius,
negu atsiprašius į dangų.
Dabar — verčiau beždžionės vaikas, negu Dievo.
O gyvulys nepakelia piktosios dvasios.*

/Mt 8, 34/

*Bet argi žmogaus siela nėra vertesnė
už viso pasaulio visas kiaulių bandas?
Jėzaus stebuklai alegoriški:
papildo Jo pamokslus.*

/Mt 9, 2/

Prieš darydamas stebuklus,
Jėzus reikalavo tikėjimo.

Tai buvo Jo stebuklų tikslas.

Atnešusieji ligonį tikėjo,

kad Jėzus pagydys jo kūną,

o Jis pagydo ir jo sielą: atleidžia nuodėmes.

/Mt 9, 6/

Regimu stebuklu Jėzus liudija

savo slaptąjį stebuklą: sielos išgydymą.

/Mt 9, 8/

Minios išsigando stebuklo,

o neišsigando nuodėmės,

įžeidžiančios Dievą,

nužudančios sieloje malonę.

/Mt 9, 9/

“Sek paskui mane”, —

štai paprastasis kelias į šventumą.

Pinigų rinkėjas Matas nuo dabar

rinks tiesos žodžius

ir kruopščiai užrašys knygoje,

kaip anksčiau užrašydavo pinigus.

/Mt 9, 10/

Iki Velykų mokiniai,

o po Sekminių apaštalai.

/Mt 9, 12/

*Gydytojas sergančių , Mokytojas nežinančių,
Gelbėtojas nusidėjėlių.*

*Purvas negali suteršti Saulės,
kuri jį apšviečia.*

/Mt 9, 13/

*Dažnai nuopuolis yra vienintelė priemonė
širdies nuolankumui įgyti:*

*Dievas leidžia nupulti žmogui,
kad jo širdis taptų nuolanki.*

/Mt 9, 16-17/

*Sinagoga yra drabužis, nebetinkamas lopyti.
Sinagoga — senas vynmaišis,
nebetinkamas supilti naujam meilės vynui.*

/Mt 9, 18/

*Ir niekas nesikreipia į Jėzų dėl sielos vargų,
o tiktai dėl kūno.*

/Mt 9, 20-22/

*Tikėjimo nauja forma: sakramentalija —
drabužio palietimas.*

Tikėjimas išgydė, o ne drabužis.

Veiksmas tik sustiprino tikėjimą.

/Mt 9, 27/

Jėzus yra tas, kurį aklieji regi.

/Mt 9, 31/

*Ar išgydytųjų džiaugsmingas neklusnumas
yra nuodėmė?*

*Bet didėjanti fariziejų neapykanta
artino Jėzaus mirtį.*

/Mt 9, 33-34/

Daugelis negali išstarti Jėzaus vardo.

Puikybės demonas yra to nebylumo priežastis.

/Mt 9, 35/

Jėzus sieloms skelbė Evangeliją, o kūnus gydė.

/Mt 10, 2/

Ir apaštalai,

ir angelai reiškia — pasiuntiniai.

Tėvo ir Sūnaus pasiuntiniai.

Vardas yra esmingas žmogui,

todėl Simonas pavadintas Petru, t.y. Uola.

/Mt 10, 3/

Apaštalai išvardinami ir sinčiami po du.

Du taip pat esminga žmogui.

Žmogus yra dvejybė, kaip Dievas yra Trejybė.

/Mt 10, 4/

*Evangelijose Petras visada minimas pirmuoju,
o Judas paskutiniuoju.*

Apie Judą kalbama be neapykantos.

Tik konstatuojamas išdavystės faktas.

Jėzus žinodamas pasirinko apaštalu
savo išdavėją, kad iki galo būtų akivaizdi
Jo laisva valia kentėti.

Plg. K. Emerich regėjimą,
kad Judas pats įsisiūlė Jėzui.

/Mt 10, 5/

Prieš mirtį,

dar galutinai neatmestas savo tautos,
Jėzus siuntė apaštalus skelbti Evangeliją
tik žydams, o prisikėlęs — pagonims.

Prieš didįjį apaštalų siuntimą į visas tautas
ir visus laikus —
parengiamasis siuntimas.

/Mt 10, 6/

Gerasis Ganytojas siūnčia ieškoti pražuvusių
Izraelio tautos avių.

Nes kitos avys pačios seks Ganytoją.

/Mt 10, 7/

Dangaus karalystė —

kai širdis pripažįsta Dievą gyvenimo valdovu.

/Mt 10, 9/

Neturte gimęs, neturte gyvenęs Jėzus
Evangelijos skelbėjams
pirmiausia draudžia įsigyti turto.

/Mt 10, 10/

Ar esame darbininkai, tikrai verti savo valgio?

/Mt 10, 12/

*Skelbti žmonėms angelų sveikinimą
virš Betliejaus tvartelio:*

“Ramybė geros valios žmonėms”.

/Mt 10, 13/

*Medžiagos tvarumo dėsnis tinka ir dvasiai:
niekas nežūva — nei gera, nei bloga.*

*Grįžta palaiminimai, laiminant nevertąjį,
grįžta ir prakeikimai, neteisingai keikiant.*

/Mt 10, 15/

*Neapykanta tiesos žodžiui ir jo skelbėjams
liudija sielos piktumą.*

/Mt 10, 22/

*Jei išeini į kovą, ruošdamasis pabėgti, —
visa veltui.*

Meilės jėga — kantrybės ištvermė.

/Mt 10, 23/

Ir persekiojimai padeda plisti Evangelijai.

/Mt 10, 24/

Greičio riba — šviesos greitis.

Šventumo riba — Išganytojas.

Tegalima tik artėti į tą ribą.

/Mt 10, 26/

*Vien išpažinty galima paslėpti tai,
ko nenori, kad būtų atidengta Teisme.*

/Mt 10, 27/

*Jėzus nieko neslepia. Tik Dievo paslaptis,
kurių protas neįstengia suprasti.*

/Mt 10, 28/

*Štai pasaulio valdovų didysis bejėgiškumas:
jie nieko negali pakenkti sielai, o tik kūnui.
Sielą žudo vien nuodėmė.*

/Mt 10, 30/

*Galaktikų Viešpats suskaičiuoja
spalvotas dulkeles ant drugio sparnelių.*

/Mt 10, 32/

*Besąlygiški Jėzaus žodžiai
naujų laikų fariziejams: “Kas išsigins...”*

/Mt 10, 34/

*Ne kūno apgaulingą ramybę atnešė Jėzus,
bet kovą dėl dvasinės ramybės —
kovą visų pirma su savimi, su savo kūnu.*

/Mt 10, 35/

*Kraujo prigimtinius ryšius aukoti
antgamtiniam dvasiniam ryšiams.*

/Mt 10, 38/

Kančios slenkstis į Meilės rūmą neišvengiamas.

/Mt 10, 40/

Pagarba pasiuntiniui yra pagarba Siuntėjui.

/Mt 10, 42/

*Dievas davė mums upes ir vandenynus veltui,
o žada užmokėti už stiklinę vandens,
gera valia paduotą Jo tiesos skelbėjams.*

/Mt 11, 3/

*Jonas Krikštytojas,
girdėjęs Dievo Tėvo balsą ir regėjęs
Šv. Dvasios liudijimą Jėzaus krikšto metu,
dar klausia: “Ar Tu esi Tas, kuris turi ateiti?”*

/Mt 11, 4/

*Jėzus savo darbais atsako
į Jono Krikštytojo paklausimą.*

/Mt 11, 7/

*Ar daugelis iš mūsų nėra nendrės,
linguojamos politikos vėjo?*

/Mt 11, 9/

*Jonas Krikštytojas — daugiau negu pranašas, —
savo atgailos griežtumu
laimėjęs autoritetą miniose,
liudija visų pranašų Išpranašautąjį.*

/Mt 11, 11/

*Dangaus karalystėje malonės mažutėliai
didesni už askezės didvyrius.*

/Mt 11, 22/

*Nevienodas teismas mačiusiems stebuklus
ir jų nemačiusiems,
girdėjusiems apie juos ir negirdėjusiems.*

/Mt 11, 23/

*Kafarnaumas išrinktas Jėzaus veiklos sostine,
nes tai Petro gyvenamoji vieta.
Didelė garbė, bet ir griežtas teismas.*

/Mt 11, 26/

*“...nes Tau taip patiko...” —
štai Dievo malonės paslaptis.*

/Mt 11, 28/

*“Ateikite pas mane”, — sako dabar Jėzus.
“Eikite nuo manęs šalin”, —
pasakys Paskutiniame Teisme tiems,
kurie dabar nepriėmė Jo kvietimo.*

/Mt 11, 29/

*Jėzus kukliai vadina savo meilės laisvę jungu,
o pasaulis išdidžiai laisve vadina
vergavimą aistroms ir nuolankumą tironams.*

/Mt 12, 13/

Dievas Tėvas ilsėjosi šabo dieną,
o Sūnus šabo dieną daro stebuklus.

Nes pirmoji savaitės diena bus
Naujojo Testamento poilsio diena.

/Mt 12, 19/

Jėzus nesiginčija,
bet vienu sakiniu apgali priešus.

/Mt 12, 24/

Pagonys netikėjo stebuklais apskritai,
o žydai — konkrečiais stebuklais:
“moksliškas” akivaizdžių dalykų aiškinimas...

/Mt 12, 25/

Priešybių kovos dėsnio dieviškasis įvertinimas:
“Suskilęs namas neišsilaikys...”

/Mt 12, 33/

Vaisius yra medžio vidinių paslėptų galių
akivaizdus išorinis pasireiškimas.

Ir žmonių darbai objektyviai liudija
subjektyvų nusiteikimą.

/Mt 12, 34/

Pažinimo medžio žalčio ainiai...

/Mt 12, 36/

Dievo Žodis didelę reikšmę teikia
žmogaus žodžiams.

/Mt 12, 40/

Apie savo kančią Jėzus niekada nesako: “Aš”,
bet visada trečiuoju asmeniu:
“Žmogaus Sūnus”.

Tai gilioji Atpirkimo prasmė,
gražiai Bažnyčios išaiškinta
jau pirmuose ginčuose su eretikais:
Dievo Sūnus įsikūnijo kančiais
ir tapo Žmogaus Sūnumi.

/Mt 12, 44/

Kam išpuošiame savo namus:
Dievui ar Jo priešui?

/Mt 12, 45/

Simetrija:

7 sakramentai
ir 7 Šventosios Dvasios dovanos,
bet ir 7 piktosios dvasios
bei 7 didžiosios nuodėmės.

/Mt 12, 50/

Jėzus viską apibendrina
kaip didingą Tėvo valią.
Tėvo valia yra dieviškosios giminytės kraujas.
Argi ne tėvo valia motina gimdo vaikus?

/Mt 13, 1/

“Ant ežero kranto”, kur atsispindi dangus,
ant ribos tarp žemės ir vandens.

/Mt 13, 2/

*Ne Jėzus ieško minioje galybės,
bet minia Jo ieško.*

Vanduo — krikšto medžiaga. Valtis — Bažnyčia.

/Mt 13, 13/

*Iš gyvosios gamtos ir žmonių gyvenimo
ėmė Jėzus palyginimus.*

Didysis analogijos menas.

Vitaliniai pavyzdžiai.

Regimais dalykais aiškino neregimą Karalystę.

Palyginimas — tiesos vaizdas, ne abstrakcija.

Palyginimai kaip lygiagretės.

Ir žmogus — Dievo paveikslas.

/Mt 13, 4-8/

*Žemėje, duodančioje šimteriopą derlių,
išėjo Sėjėjas sėti tiesos grūdų į žmonių širdis.*

Grūdai krito: prie kelio,

ant uolų su plonu žemės sluoksniu,

tarp erškėčių ir į gerą dirvą. Štai visi atvejai.

Bet apie sausrą Jėzus nekalba.

Jis pabrėžia aplinkos įtaką Dievo karalystei:

grūdai reikia geros dirvos,

kurią žmogus gali išpurenti Dievo sėklai.

/Mt 13, 11/

Pažinimas kaip viena iš septynių

Šventosios Dvasios dovanų.

/Mt 13, 13/

Kas kita žiūrėti, ir kas kita matyti.

Kas kita yra klausyti, ir kas kita girdėti.

/Mt 13, 15/

Kūno gėrybėmis aptukusi širdis

yra dvasinio aklumo ir kurtumo priežastis.

/Mt 13, 17/

Pranašai ir teisieji geidė regėti ir girdėti Tą,

Kurį dabar minios mato, bet neregį,

klauso, bet negirdi.

/Mt 13, 19/

Pasaulio reikalų sutrypta žemė

nėra prieglobstis tiesos grūdams:

negali tas pats žemės sklypelis

tuo pačiu metu būti ir dirva, ir kelias.

/Mt 13, 24/

Usnys kviečių lauke, pasėtos prieš, —

štai socialinio blogio priežastis, genezė.

Pjūties, ne žydėjimo,

metu išskiriamos piktžolės.

Nerauti usnių, kad nebūtų išrauti ir kviečiai.

Ir blogoje dirvoje kvietys lieka kviečiu,

ir geroje dirvoje raugė nepavirsta kviečiu.

Raugės dirvoje ir duonoje.

/Mt 13, 26/

Nuodingi vaisiai piktžolę išduoda,
nors ji prasikala švelniu daigu
ir žydi gražiais žiedais.

/Mt 13, 27/

“Iš kur blogis?”-
amžinasis klausimas
dėl pasaulio netobulumų.

/Mt 13, 28/

Priešas svetimoje dirvoje slapta
sėja blogą sėklą nakčia
ir taip klaidina žmones.
Tarnai galvoja tik apie rauges,
o Šeimininkas ir apie kviečius,
nes jų šaknys susipynę žemėje.
Petras siūlys kardą kovai su prievarta,
bet blogis nesunaikinamas, žudant bloguosius.

/Mt 13, 29/

Gerasis Šeimininkas rūpinasi kiekvienu
kviečiu ir kiekvienu jo grūdu.

/Mt 13, 30/

Pjūtis ne tik kviečių derliaus nuėmimo
metas, bet ir raugių surinkimas.
Raugės nepasiteisins tuo,
kad jos augo kviečių lauke, kaip Judas
nepasiteisins tuo, kad jis buvo apaštalas.

/Mt 13, 31/

Trigubas sėjėjo palyginimas —
projekcija į tris plokštumas:
dirvos, t.y. prigimties, įtaka derliui;
raugių kilmė, pasėjus gerą sėklą;
augimo galios išskleidimas.

Viešpaties įdiegta grūdo augimo galia
Jo duotoje žemėje
duotajame laike užaugina derlių.

/Mt 13, 34/

Jėzus mokė Karalystės paslapčių
pasaulio daiktų analogijomis.
Palyginimas yra pirmasis mąstymo veiksmas:
pasaulis lygiagretus dangui —
kalbėdamas apie žemę, Jėzus aiškino dangų,
kasdienybės pavyzdžiais — šventę.

/Mt 13, 37/

Kaip glaustai viską aiškina Suprantantysis!
Į simbolių lygtis įstato jų reikšmes.
O santykiai lieka tie patys:
kaip simbolių, taip ir tikrovės.
Kaip projektyvinė geometrija.

/Mt 13, 42/

Pasmerktiesiems ugnies kankinantis karštis,
o išrinktiesiems — meilės ugnies šviesa.

/Mt 13, 44/

Žmogus perka dirvą,
žinodamas paslėptą joje lobį.
Žinojimo turtas. Teisėta ir teisinga.
Lobis, kurį išsigyti gali, tik viską pardavęs.

/Mt 13, 45/

Pirklys neiškeitė į perlą turtų,
bet, juos pardavęs, pirko perlą.
Parduodamas atsižadi materialaus turto,
pinigus atiduodamas atsižadi jo formaliai.
Dvi atsižadėjimo pakopos.
Mums trūksta pinigų
brangiajam perlui nusipirkti,
nes mes ne viską parduodame.

/Mt 13, 52/

Naujas turtas neneigia senojo, bet jį padidina.
Taip ir Naujasis Testamentas
papildo Senąjį Testamentą.

/Mt 13, 54/

Tikrai paslėptas buvo
Jėzaus gyvenimas Jo tėviškėje,
kad visi stebėjosi Jo išmintimi.

/Mt 13, 58/

Stebuklai daromi tikėjimo sustiprinimui.
Prigimtinį tikėjimą jie paverčia antgamtiniu.

/Mt 14, 1/

*Mažutėliai klausėsi Jėzaus balso,
o išdidieji — tik gando apie Jį.*

/Mt 14, 4/

*Svetimoterystė —
kaip bedievytės vardas ir paveikslas.*

/Mt 14, 9/

*Moterystės priesaikos prieš Dievą laužytojas
bijo sulaužyti žmonių akivaizdoje
savo neišmintingą priesaiką.*

Štai kokia piktadarė žmonių baimė!

*Erodas, bijodamas žmonių,
liepia nužudyti Joną.*

*Pilotas, bijodamas žmonių, pasmerks Jėzų,
o Petras jo išsigins.*

/Mt 14, 10/

Prigimties viršūnė yra santuoka.

*Prigimties dėsnių nevalia peržengti
nei valdovui, nei įstatymų leidėjui.*

/Mt 14, 14/

*“Jam buvo jų gaila”— štai Jėzaus stebuklą
pagrindinė žymė ir akstinas,*

štai Jo įsikūnijimo ir kančios paslaptis.

*Jam buvo mūsų gaila. Ne tik dėl amžinos,
bet ir dėl laikinos mūsų kančios.*

/Mt 14, 15-20/

*Prie vyno stebuklo prisideda Šventoji Motina,
prie duonos stebuklo — mokiniai.*

*Reikėjo nors kelių duonos kepalėlių,
kad Jėzus juos padaugintų.*

*Štai žmogaus triūso
ir Dievo visagalybės bendradarbiavimas.*

$E=mc^2$ /Einšteino formulė/.

*Reikėjo žmogaus geros valios
atiduoti tuos kepalėlius ir dvi žuvis.*

Jėzus nėra kaip figmedis:

Jis duoda vaisius nederliaus metu.

Dalino valgi per apaštalus.

Svarbus tarpininkų buvimas Jėzaus darbuose.

Dvylika mokinių

surinko dvylika pintinių trupinių.

Likučių daugiau negu pradedant valgyti.

*Jėzus liepė surinkti trupinius
kaip stebuklo liudijimą.*

/Mt 14, 23/

Kristus statė, mokė, gydė, meldėsi.

Nes Jis Statytojas,

Mokytojas, Gydytojas, Kunigas.

/Mt 14, 28/

Petras prašo įrodymų.

*Tai Bažnyčios atsargumas,
susidūrus su stebuklais.*

/Mt 14, 30/

*Gamtos ir žmonių baimė silpnina tikėjimą,
o ne pagimdo jį, kaip kas dabar sako.*

Tikėjimas kalnus perkelia,

t. y. valdo gamtos jėgas,

o tikėjimas ir meilė valdo žmonių širdis.

/Mt 14, 34/

Tik kūno ligų gydytoju pripažino minia Jėzų,

o Jis pasigaili ne tik sielos, bet ir kūno,

kuriam skirta džiaugtis Dievo laime.

Jie paliečia Jėzaus drabužį,

o Jis paliečia jų širdis.

/Mt 14, 35/

Žmogiškasis autoritetas

panaudojamas Dievo garbei.

/Mt 15, 3/

Didysis vertybių sukeitimas,

skatinantis visa pikta, —

žmogaus valios pirmenybė prieš Dievo valią.

/Mt 15, 4/

Jėzaus ginčų metodas:

Jis fariziejų kaltinimus

nukreipia prieš juos pačius.

/Mt 15, 11/

Pasaulis tera pagunda,
todel jis negali sutepti žmogaus
prieš jo valią.

Bet žmogus pats susiteršia pasauliu.

/Mt 15, 20/

Jėzus sulaužo fariziejų ypač saugotą paprotį
mazgoti rankas prieš valgi,
kad atkreiptų dėmesį į širdies švarumą,
kurį mato Dievas.

/Mt 15, 27/

Svetimšalė vertina duonos trupinius,
o savi vaikai niekina puotos valgi.

Didelis tikėjimas
reiškiasi dideliu nuolankumu,
kaip netikėjimas — puikybe.

/Mt 15, 29/

Kalno ir ežero pamokslai.

Du duonos padauginimai:
stabmeldžių ir žydų šalyse.

/Mt 15, 37/

Pirma duonos trupinių pagal apaštalų skaičių,
o dabar pagal turėtas žuvis.

Petras prušo (rodyti):
Tai baibėcias atzargumas.
ausidurus ir stabakluts.

/Mt 16, 1/

Prieš Jėzų susivienija fariziejai ir sadukiejai, kurie nuolat ginčydavosi tarp savęs.

Pirma velnias — piktoji dvasia, dabar jie, gundydami Jėzų, reikalauja stebuklo.

Bet Jėzus stebuklus daro Tėvo garbei ar žmonių skausmo sugraudintas.

/Mt 16, 6/

Jėzus pasmerkė fariziejų politinį raugą.

Ir Bažnyčioje reikia vengti politikos.

Jėzaus laikų politinės partijos:

fariziejai — idealistai, sadukiejai — skeptikai, esenai — realistai ir pagonys — materialistai.

Fariziejai aiškino kitiems Įstatymo raidę, o Jėzus Pats vykdė Įstatymo dvasią.

/Mt 16, 13/

Dievas paklausia, viską žinodamas, ir paprašo, viską turėdamas.

/Mt 16, 14/

Klaidingais spėliojimais nei sinteze, nei analize nerasi tiesos.

/Mt 16, 15-16/

Pasaulis spėlioja, o Apreiškimas liudija.

Jėzus yra Dievo Sūnus prigimtimi, o mes — Malone.

/Mt 16, 17/

*Petras Jėzaus žmogystėje išžiūrėjo dievystę,
todėl palaimintas.*

/Mt 16, 18/

*Jėzus kalbėjo kaip statytojas
apie savo Bažnyčią ant uolos,
kuri atlaikytų pastatą iki dangaus —
tikrąjį dangoraižį.*

*Jėzus stato savo bažnyčią
ant natūralios žmogaus prigimties,
sustiprintos malone.*

Uola — ne pamatas, bet pagrindas pamatams.

/Mt 16, 20/

Slaptoje brandina Viešpats Dievas savo karžygius.

/Mt 16, 22-23/

*Pagunda pasipriešinti Viešpaties Dievo valiai —
jausmingas gailestingumas —
pirmojo apaštalo lūpose.*

“Tu Petras” ir “Eik šalin, šėtone,” — tam pačiam.

/Mt 16, 25/

*Paradoksas: kas praras gyvybę dėl Dievo,
tas ją išgelbės.*

Tiesa aiškėja iš absoliučių kraštutinybių.

Laikinos gyvybės iščiose bręsta amžinoji gyvybė.

/Mt 16, 26/

Vėl sugretinamos dvi vertybės:

siela ir visas pasaulis.

Siela yra vertesnė už visa, kas nėra Dievas.

Visas pasaulis

yra prigimtinės garbės absoliutybė.

Jos siekia visi tironai.

Ją turės Antikristas trumpą laiką.

/Mt 16, 27/

Jėzus atsilygins pagal darbus,

o teis pagal žodžius.

Tėvo angelai ir Sūnaus šventieji.

Jie išmėginti ir likę ištikimi.

/Mt 17, 5/

“Klausykite Jo”, —

Štai Naujasis Įstatymas

Mozės ir Petro akivaizdoje.

Mylimasis Sūnus vietoje išrinktosios tautos.

“Labai pamėgau”— malonės paslaptis.

/Mt 17, 6/

Tėvo balsas nugąsdina mokinius,

o Jėzaus balsas nuramina.

/Mt 17, 9/

Taboras ir Golgota — du kalnai,

dangaus ir žemės tikrovės apreiškimai.

/Mt 17, 11-12/

*Būsimasis ir būtasis laikas Viešpaties
žodžiuose ir planuose susilieja į dabartį.*

/Mt 17, 14/

*Piktoji dvasia ligomis rodo savo galią,
mirtimi valdo.*

O Jėzus gydo ligas ir prikelia mirusius.

/Mt 17, 20/

Malda ir pasninku stiprėja tikėjimas.

/Mt 17, 22-23/

*Mokiniai nuliūdo dėl Jėzaus pranašystės,
kad Jį nužudys.*

Ta pranašyste patikėjo, nes ji atrodė reali.

O prisikėlimu netikėjo:

nekreipė dėmesio į Jėzaus žodžius.

/Mt 18, 1-4/

*Vaikas tobulai pasitiki tėvais
ir netyrinėja jų žodžių bei liudijimų.*

*Taip ir mes kūdikiškai priimkime
ir nesuprantamas Apreiškimo tiesas:*

vaikai neturi puikybės.

/Mt 18, 6/

*Skirti papiktinimą, t.y. darymą bloga,
ir pasipiktinimą,*

t.y. pasibjaurėjimą blogais dalykais.

/Mt 18, 8/

Jėzus liepia išlupti akį ir nukirsti ranką — svarbiausius kūno narius, — jeigu jie kenktų sielai.

/Mt 18, 12-14/

Nėra nulemtas nė vieno žmogaus pražuvimas. Viešpats palieka 99 avis, ieškodamas vienos. Ne banda, bet kiekviena avis svarbi Jėzui.

/Mt 18, 19-20/

Savo visagalybę tam tikru atžvilgiu Dievas paskirsto mažiausia dviems. Ir malda dviejų yra visagalė. Kodėl nepanaudojame šio Jėzaus pažado? Dievas — kaip socialinio ryšio Dvasia. “Kur du susirinkę...” — tinka šeimai.

/Mt 18, 21-22/

Begalybė yra ribota pasaulyje. 77 — reiškia labai daug kartų.

/Mt 18, 23-35/

Dievas pasigaili, atsižvelgdamas į prašymo didumą, o ne į skolos didumą. Turtingas skolintojas. Ir vargšas skolininkas. Jis pasielgia teisėtai, bet neteisingai. Iš Dievo gautu pasigailėjimu reikia padengti savo skolininkų skolas.

/Mt 19, 1-9/

Žmogaus dialektika — vyras ir moteris.

*Sąmoningam skaistumui
reikalinga Dievo malonė.*

/Mt 19, 10-12/

*Ir santuoka — sakramentas,
ir kunigystė sakramentas.*

Vienuolinis gyvenimas — kaip auka Dievui.

/Mt 19, 13-15/

*Koks gražus ryšys: po žodžių apie santuoką
Jėzus laimina vaikus,
pagrindinį santuokos tikslą.*

Ar Jėzaus žodžiai

*“Leiskite mažutėlius pas mane”
nėra vaikų krikšto pagrindas?*

/Mt 19, 16-22/

*Ne abstraktus gėris,
bet realiai geras Dievas.*

Du laiptai į tobulumą.

*Jaunikaitis vykdė visus Dievo įsakymus,
bet lobiai jam užstojo Viešpatį Dievą.*

/Mt 19, 23-26/

Pagal K. Emerich:

*“Lengviau praverti pro adatos ausį
storą virvę iš kupranugario plaukų...”*

/Mt 19, 27-30/

*Dar mokiniai yra samdiniai — ne sūnūs, —
nes kelia užmokesčio klausimą.*

*Daugelis paskutiniųjų prašys
vienų vienos — meilės — dovanos.*

/Mt 20, 1-16/

*Jėzus neatstumia net vidurdienį
ir vakare pas Jį ateinančių.*

*Dievas vienus kviečia į pokylį,
kitus — į darbą vynuogyne,
kad ištikimuosius išūnytų.*

Du keliai: meilės ir vargo.

Dievas nedalina

amžinojo džiaugsmo denaro į dalis:

*Jis moka po visą denarą pasamdytiems
rytą, vidurdienį ir vakare.*

*Jis nuolat kviečia darbininkus
į savo pjūtį ir savo vestuves.*

Bet daugelis atsisakinėja.

*Viešpats teisingas pirmiesiems
ir gailėstingas paskutiniems.*

*Senoji sandora yra vynuogynas, o Naujoji —
vynas. Senieji valgė avinėlį,
o mes Avinėlį didžiaja raide.*

*Mes negalime ateiti dirbti į Jėzaus vynuogyną,
Jo nepakviesti.*

Bet reikia atsiliepti į Viešpaties kvietimą.

*Visa, ką mes dirbame ne pas Jį ir
ne dėl Jo, yra dykinėjimas.*

*Kas atėjo Viešpaties kviečiamas
paskutinę valandą, — gaus savo užmokestį.*

*Kas, dirbęs visą dieną,
apleido savo darbą paskutinę valandą, —
kaipgi atsiims savo užmokestį?*

*Jis užmoka savo darbininkams
ne už padirbtą darbą, bet už jų gerą valią
ir pagal savo teisybę bei gailestingumą.*

*Jis kviečia pas save dirbti,
kad galėtų mums užmokėti,
o ne kad mūsų darbas Jam būtų reikalingas.*

/Mt 20, 17-19/

Trigubas išdavimas:

*mokinys išduos Jėzų fariziejams,
šie išduos Jį pagonims, o pagonys — mirčiai.*

*Daugelį dalykų Jėzus aiškino minioms,
kai kuriuos dalykus — tik apaštalams.*

/Mt 20, 20-24/

Pirmavimo prieš kitus instinktas

*būdingas žmogaus prigimčiai. Bet ir
mylintysis nori būti pirmasis prie mylimojo.*

Prižada gerti taureę kančios, kurios nežino.

Laikinojo ir amžinojo paskyrimo paslaptis:

Tėvo paskirta.

/Mt 20, 25-28/

*Dangus yra žemės negatyvo pozityvas:
kas čia mažesnis, tas ten didesnis.*

/Mt 20, 29-34/

*Du aklieji pamatė tai, ko regintieji nematė:
Jėzus yra Kristus. Regintieji seka Jėzų,
o širdimi aklieji pasilieka mirties šešėlyje.
Viešpats Dievas sutvėrė žmogaus prigimtį,
galinčią priimti Atpirkimo malonę.*

*“Jėzus palietė akluosius
savo žmogiška prigimtimi, o išgydė juos
savo dieviška prigimtimi”. /Tomas Akviniėtis/*

/Mt 21, 1-11/

*Romus atjoja Ramybės Karalius ant asilaičio,
ne ant kovos žirgo:
ant jo jojantieji neša su savimi prievartą.
O Jis atjoja Pats priimti prievartos.
Ant asilų jodavo Abraomas, Mozė, žydų karaliai.*

/Mt 21, 12-17/

*Argi Jeruzalės šventykla su pirkliais
ir Rašto aiškintojais nėra vaizdas sielos,
formaliai tegarbinančios Viešpatį?
Kaip karalius Jėzus įžengia į Jeruzalę.
Kaip Tėvo Sūnus išvaiko iš šventyklos pirklius.
...Avinėlis ateina į Jeruzalę aukai...*

/Mt 21, 23-27/

Rašto aiškintojai reikalauja
iš Jėzaus įgaliojimų.

Įgaliotiniai reikalauja jų iš Viešpaties,
Kurio įgaliojimus giriasi turį.

Jie nepažįsta juos Įgaliojusio
ir tuo pasmerkia save.

/Mt 21, 28-32/

Ne žadantysis, bet vykdančysis
įvykdo liepiančio valią.

Atgaila yra kelias į tikėjimą:

ji parengia sielą priimti tikėjimo dovaną.

/Mt 21, 33-45/

Viešpats aptveria vynuogyną,
t. y. išsiskiria iš pasaulio,
apriboja savo darbo plotą.

Jis išnuomoja vynuogyną ir išvyksta,
palikdamas vynininkams darbo laisvę.

O jie patys pasmerkė savo darbus,
nesuprasdami jiems taikomo palyginimo.

Nevaisingas figmedis ir nevaisingi vynininkai.

Visų netikrų pranašų žymė:

ne Dievo, o žmonių baimė. Kiekybės baimė.

Minia atrodo galinga skaičiumi.

Pasiilgusiems žemiškos Mesijo karalystės

Jėzus nuolat mini dangiškąją Dievo karalystę.

/Mt 22, 1-14/

*Sukūrimas — kaip gimimas,
Atpirkimas — kaip vestuvės —
tai subrendimas vaisingumui.*

*Vestuvėse vieno džiaugsmas pasidalinamas
su daugeliu pakviestųjų.*

*Bet jie nuėjo į savo kasdienybės darbus
ir atmetė Viešpaties šventę.*

*Atmetė Jo puotą kaip dovaną
ir nuėjo uždarbiauti,
kad galėtų patys iškelti pokylį
ir nekviesti Viešpaties į jį.*

Nedėkingumo riba:

užmušti į vestuves kviečiančius tarnus.

*Tada kviečiami į vestuvių puotą iš kryžkelių,
t. y. keleiviai, neužsiėmę pasaulio rūpesčiais.*

Dvigubas atrinkimas: pašauktieji ir išrinktieji.

/Mt 22, 15-22/

*Pinigas yra santykio ženklas,
ciesoriaus sutartinis turtas.*

Meilė yra Viešpaties Dievo.

/Mt 22, 34-40/

*Kaip aiškiai Jėzus nurodo Senojo Testamento
svarbiausią įsakymą,*

*kurį tobulai įvykdyti Jis atėjo žemėn
ir pakeisti jį Didžiuoju įsakymu:*

“Mylėkite vienas kitą, kaip Aš jus mylėjau”.

/Mt 22, 41-45/

*Jėzus neaiškina atsakymų,
nes Jis Pats yra Atsakymas.*

Viešpats Jėzus — tikrasis Dialektikas.

*Denaru Jis parodo objektyvų
fariziejų klastingo klausimo sprendimą.*

/Mt 23, 1-14/

Mūsų aukos Dievui

arba kaip našlės skatikai, pačių uždirbti,

arba kaip fariziejaus denarai,

kitų jam uždirbti.

Dievas yra širdžių, ne uniformų Viešpats.

Už klaidas Viešpats atleis,

bet veidmainius už melą baus.

Fariziejai gerbė šventas vietas ir šventes,

o paniekino Šventąjį,

Kurio garbe ir puošiasi vietos bei dienos.

Objektyvus Mozės krėslo autoritetas.

Kaip ir popiežiaus sosto.

/Mt 23, 13-32/

Jėzaus kelias nuo “Palaiminti” Kalno

pamoksle iki “Vargas jums” šventykloje.

Jis atleidžia muitininkui ir paleistuvei, kurie

nusidėjo dėl žmogiškos prigimties silpnumo,

bet sako “Vargas...” veidmainiams

fariziejams. Tėvai žudė pranašus,

o vaikai nužudys jų Išpranašautąjį.

/Mt 23, 33-36/

Aštuoni Jėzaus pasmerkimai fariziejams.

Kokiais aštriais žodžiais

Jėzus vadina veidmainius!

/Mt 23, 37-39/

“O tu nenorėjai”, —

štai visokio pasmerkimo priežastis.

/Mt 24, 1-3/

Izraelis bus išsklaidytas

kartu su šventyklos akmenimis

iki pasaulio pabaigos.

Jeruzalė bus sugriauta žemėje

ir atstatoma danguje.

Jerusalem — taikos būstas.

/Mt 24, 4-13/

Kaip Dovydo psalmėse

pinasi Mesijo pranašavimai

su asmeninėmis autorius nelaimėmis,

taip Jėzaus pranašystėse —

Jeruzalės žlugimas ir pasaulio pabaiga.

Pirmąjį sutepimą nuplovė nuo žemės

vandeniu, antrąjį — nuplaus ugnimi.

Jėzus laimino laukus,

o miestams pranašavo nelaimes.

Socialiniai sąmyšiai

kaip vidinių sąmyšių sieloje išraiška.

*Pasaulio baimė ir vidaus nerimas
yra baisiausi dalykai po nuodėmės.*

*“Reikia, kad tai įvyktų” —
pasaulio determinizmas.*

*Kančios Vyras išrinktiesiems žada
savo turtą — kančią.*

/Mt 24, 15-25/

*Didžioji bausmė ateityje —
ugnies ginklas — jau žmogaus rankose.
Gelbėtis dvasiniuose kalnuose.*

/Mt 24, 26-31/

*Aplink Šv. Komuniją
pasaulio katastrofose bursis ištikimieji.
Ne žemėje, o danguje
pasirodys Kristus paskutinę dieną:
saulė aptems, mėnulis nebeduos šviesos.*

/Mt 24, 32-36/

*Viešpaties valia organiškai paslėpta
pasaulio reiškiniuose —
nurodomi pasaulio pabaigos ženklai,
kad tikintieji Jėzaus pranašystėmis
galėtų pasiruošti ją sutikti.*

/Mt 24, 45-51/

Ištikimai laukti Viešpaties antrojo atėjimo.

/Mt 25, 1-13/

Turėkim alyvos lempelėse tamsybių valandą.

Su degančiais žibintais ir alyvos atsarga

laukim Viešpaties atėjimo laiko.

Jeigu eikvojame šviesą, papildykim aliejų.

*Netikėjimo vidurnaktį ateis Jėzus. Vidurnaktį, —
kad įprasmintų mūsų budėjimo žibintus.*

Turime laiko mirksnį

patekti džiaugsmo amžinybėn.

Svarbu rūpestingumo būseną, ne vien aktai.

/Mt 25, 14-30/

Dievas duoda ugnį, o mes turime

pasirūpinti alyva, kad ugnis degtų laukimo

laiką. Reikia padvigubinti Viešpaties

lobį — nepakanka neišleisti.

Savo pelną pavesti Viešpačiui, nes

tarno laikas, darbas ir pelnas priklauso Jam —

Viešpats talentus duoda išbandymui,

bet nepasako, kaip juos panaudoti.

Žemėn užkastas pinigas neneša vaisiaus

kaip grūdas. Pinigas neša derlių

specialioje dirvoje — socialinėje.

Ne pačiam uždirbti,

bet padauginti Dievo duotas dovanas.

Vieniems Viešpats duoda denarus,

o kitiems pataria viską palikti ir sekti Jį.

*Vargas priėmusiems denarą
ir neuždirbusiems dvigubai.*

Valdovas duoda talentus ir laiką.

*Už ištikimybę laiko mirksniuose
bus atlyginta džiaugsmo amžinybe,
nes Viešpats laikosi savo pažadų.*

/Mt 25, 31-44/

Neįvykdyti meilės darbai kaltins mus.

Žmogaus varge matykime Jėzaus vargą.

*Bendrasis Kristaus atėjimas laikų pabaigoje
ir individualus — į kiekvieno širdį.*

Ir teisieji, ir neteisieji klausia visai taip pat:

“Kada mes matėme Tave?”

Bet jų darbai artimui buvo skirtingi.

*Paskutinis teismas — kiekvienam mirus
ir bendras laikų pabaigoj.*

*Senojo Testamento Įstatymas
ir Naujojo Testamento gyvas Teisėjas.*

Per maža nedaryti blogo.

*Pasigailėti žmonių vargo,
kaip Jis pasigailėjo mūsų didžiojo skurdo.*

*Dieviškoji simetrija ir lygsvara
Jėzaus žodžiuose ir darbuose.*

*Paskutinio teismo dieną žmonės bus
teisiami pagal vienintelį ir didžiausią*

Dievo ir artimo meilės įstatymą:

meilė Dievui bus matuojama artimo meilės saiku.

*Ir bus atskirta amžina šviesa
nuo amžino ugnies karščio.*

/Mt 26, 6-13/

*Apaštalai matė aliejų ir žinojo jo kainą.
Jėzus matė Magdalietės širdį ir žinojo
jos meilę, jaučiančią, kad dabar laikas
patepti Mylimąjį mirčiai...*

*Ar nepasisavinam kaip Judas to,
kas aukojama bendram reikalui?*

/Mt 26, 14-16/

*Magdalietės išlieti aliejai
buvo metinis darbininko atlyginimas.
O už 30 sidabrinių reikėjo dirbti mėnesį.
Judas pusvelčiui pardavė Brangenybę,
vertingesnę už visus pasaulio turtus.*

*Prastas pirklys. O Jėzus mokė,
viską pardavus, pirkti vieną perlą.*

*Ar mes neparduodame Viešpaties
už 30 nuodėmingų akimirku?*

O Parduotasis išpirko mus.

Judas — vienas atsimetėlis tarp apaštalu.

Išimtis. Ar jos būtinybė visur?

Jėzus Kūdikis atpirktas

už 5 šekelius /du balandžius/,

Jėzus Vyras parduotas už 30 sidabrinių.

O Judas už juos pardavė save pragarui.

/Mt 26, 17-25/

Meilės puotoje jau nebėra minių,
kurioms visa pasakyta.

Sužadėtinis pasilieka vienas
su būsima Bažnyčia ir atiduoda jai
savo Kūną ir Kraują iki amžių pabaigos.

Dvylika vyrų galėjo suvalgyti vieną
Velykų avinėlį,
kurio nevalia būdavo palikti kitam kartui.

Štai likimo ir valios laisvės kryžkelė:

Jėzaus likimas buvo užrašytas Rašte,
bet tai neatėmė Jo laisvos valios.

Ir Judas atsakingas už savo išdavystę, kuriai
rengėsi savo veidmainystėmis ir vagystėmis.

/Mt 26, 30-35/

Petro gera valia ir silpnos jėgos
paliktos be Jėzaus malonės.

Didelė Jėzaus išmintis,
kad leido Petruį įvykdyti išimties taisyklę,
ir Pats atleido jam žvilgsniu.

/Mt 26, 36-46/

“Budėkite su manimi”, —

Jėzaus prašymas visiems.

Prieš kūno kraštutinį skausmą
Jėzus kenčia kraštutinę sielos kančią.

Ant kryžiaus Jėzus kentėjo už mūsų nuodėmes,
o Alyvų kalne kentėjo dėl mūsų nedėkingumo.

/Mt 26, 47-56/

Jėzus niekuo nesiskyrė nuo skurdžių apaštalu,
užtat reikėjo Judo pabučiavimo Jam atpažinti.
Petruį įsako ne kovoti kalaviju, ginant Jo tiesą,
bet nusilenkti Dievo valiai ir ją vykdyti.

/Mt 26, 57-68/

Neteisingi teisėjai

pasmerkė gyvają Tiesą teisybės vardu.

Klastingu liudijimu paremta

mechaninė teisybė. Išvaduotojo

iš politinės priespaudos laukė žydai,

o atėjo Išvaduotojas iš nuodėmių jungo.

Jie stebėjosi, kaip per tris dienas

galima atstatyti Jeruzalės šventyklą.

O argi prisikėlimas iš numirusių

ne nuostabesnis dalykas?

Kaip iškilmingai Jėzus liudija save!

Jis tyli neteisingai kaltinamas,

o mes teisinamės teisingai smerkiami.

Nikodemas Sinedrijone palankus Jėzui,

o Judas tarp apaštalu yra Jo priešas.

Kajafas: "Ar tu Mesijas, Dievo Sūnus?"

ir Kefas: "Tu Kristus, gyvojo Dievo Sūnus!"

Kokia teisinga Kajafo pranašystė:

vienas už tautą!

/Mt 26, 69-75/

Judas išdavė laisvą Jėzų,
Petras išsižadėjo išduoto Jėzaus,
objektyviai nebepablogindamas Jo padėties.
Petro išdavystė formali,
Judo — materiali, neatitaisoma.
Judo išpažintis be gailėsčio,
Petro — gailėstis be išpažinties.
Judo ir Petro ašaros: nevilties ir atgailos.

/Mt 27, 3-10/

“Kas mums darbo! Tu žinokis!” —
štai pasaulio žodžiai išdavikui.
Pasaulis naudojasi išdavikais,
bet juos niekina.
Pasaulis apmoka už nusikaltimą,
bet negali duoti atleidimo sąžinei.
Judas išpažino Sinagogai savo kalnę,
bet negavo atleidimo:
kalnę išpažino tiems, su kuriais nusidėjo.

/Mt 27, 11-26/

Teisėjui diktuoja sukurstyta palaida minia.
“Bet ką gi pikta Jis yra padaręs?” —
amžinas klausimas visiems
Jo nekenčiantiems.
Štai pasaulio dialektika:
pripažįstamas esąs nekaltas,
bet atiduodamas mirčiai ant kryžiaus.

*Paprotys paleisti vieną kalinį iškilmių dieną —
tai dar viena proga tautai išvengti kaltės.*

*Bet ji nori verčiau turėti žmogžudį,
kaip ir ji pati, negu Teisųjį —*

Jėzus kaip gyvas priekaištas nusidėjėliams.

*Kaip keista: Barabas —
reiškia “tėvo sūnus”.*

Barabą siūlė mainais už Dievo Tėvo Sūnų.

*Kokia niekinga žmonių baimė,
privertusi Pilotą pasmerkti nekaltą Jėzų.*

Minios valdomas valdovas...

*Minia, dažnai niekieno neįgaliota,
atstovauja tautai.*

Adomo bausmę —

*“Kaktos prakaitė valgysit duoną” —
ir Kaino bausmę —*

*“Tau žemė želdins erškėčius” —
prisiėmė Jėzus.*

*Erškėčius, kurie žeidė Kaino palikuonių kojas,
uždėjo Jėzui ant galvos.*

*Erškėčiuose įsipainiojęs avinėlis
paaukotas vietoj Izaoko.*

Ir štai Avinėlis su erškėčių vainiku.

/Mt 27, 27-31/

Garbės ženklais puošiasi valdovai.

Jėzus paniekos ženklus pavertė garbės ženklais.

Vieni verkė Jėzaus, kiti Jį burnojo,
treči po kryžium abejingai žaidė kauliukais
iš Jo drabužių.

Ar ne šie labiausiai paniekino Viešpatį?

Jie patys iškėlė ant kryžiaus

Jį aukščiau savęs taip,

kad Jo kojas mylintieji pasiektų pabučiuoti.

Evangelijoje neaprašyta nei kryžiaus forma,

nei vakarienės stalas,

vien Jėzaus dvasia Jo žodžiuose ir darbuose.

Pažinimo medis Rojaus vidury.

Kryžiaus medis Žemės vidury.

Pilotas: "Aš nerandu jame kaltės".

Žydai: "Ant kryžiaus jį!" Išrinktoji tauta.

Nejau išrinkta nukryžiuoti savo Dievą?

Ji laukė valdovo ir nepažino Jo tarnaujančio.

Laukė žudančio tirono,

todėl nepažino žūstančio.

Tyruose žvėrys nenuskriaudė

per 40 dienų ir naktų, bet

žmogaus širdis piktesnė nei dykumos šakalų.

Mozės veidas buvo uždengtas dėl jo spindėjimo,

o Jėzaus - kad būtų paniekintas.

Mozės rankas, ištiestas maldai,

palaikė Aaronas ir Huras,

o Jėzaus rankas prikėlė prie medžio,

kad Jis ištesėtų iki galo.

*Laikas reikalingas Jo kančios valandoms,
o erdvė — ištiesti rankas ant kryžiaus.*

Visa pažįstantis Dievas nežinojo kančios.

Todėl Jis sukūrė žmogų,

kad, jame įsikūnijęs, kentėtų

ir pragaras nesityčiotų:

“Ar Tu pažįsti kančią, Dieve?

Aš pažįstu tai, ko Tu nepažįsti”.

Krucifer ir Liucifer.

/Mt 27, 39-43/

Minia reikalavo įrodymų Aksiomai,

kurią tikėjimu priimame be įrodymų.

Jie reikalavo nužengti nuo kryžiaus,

o Jis prisikėlė iš mirties kapo.

Juk minia buvo mačiusi daugybę stebuklų

ir netikėjo.

Jėzui reikėjo mirksnio paguodos,

kad už ją atsilygintų amžina paguoda.

Šviesa nematoma, jeigu nėra kas ją atspindi.

/Mt 27, 45-56/

Didžio liūdesio ženklan

žydai perplėsdavo savo drabužį.

Ir šventykla perplėšė savo uždangą.

Tikrąją Gyvybę pajuto net akmenys.

Pagonys įtikėjo gamtos liudijimu,

o žydai netikėjo net šventyklos liudijimu.

*Skilo uolos, kėlėsi mirusieji,
tik širdys liko dar kietesnės,
o gyvi numirėliai dar baisiau numirė.*

/Mt 27, 57-61/

*Kaip Mozės šaltinis prasimušė iš uolos,
taip mūsų Išganymo Šaltinis iš akmens kapo.
Slaptasis Jėzaus mokinys viešai pagerbia Jį:
visą gyvenimą skurdžiai gyvenęs
ir vargšams skelbęs Evangeliją,
Jėzus palaidojamas turtuolio kape.*

/Mt 27, 62-66/

*Piktieji nusigando Kūdikio.
Ir bijojo nukryžiuoto Vyro.
Pasaulis mirusią Širdį pervėrė.
Priešai bijojo Jo prisikėlimo,
kuriuo netikėjo net mokiniai.
Sargyba ir antspaudai —
oficialūs Prisikėlimo liudininkai.
Pasaulis kaipo notaras.
Tuščias kapas ir prisikėlęs Jėzus —
kad ne įvykis,
bet Asmuo būtų tikėjimo centras.
Angelas, parodęs nuristą akmenį
ir jau tuščią kapą,
paruošia apaštalus sutikti Prisikėlusįjį.*

/Mt 28, 9-10/

Prieš mirtį Jėzus apaštalus vadino bičiuliais, prisikėlęs vadina broliais, nes mirdamas pavedė juos savo Motinai — tikrajam neregimam Kirėniečiui per amžius.

/Mt 28, 11-15/

Sinagoga “moksliškai ir istoriškai” aiškina Prisikėlimą: “Jo mokiniai papirko sargus ir išvogė Jėzaus kūną”. O jie patys tiems sargams prisakė nutylėti džiaugsmingą Prisikėlimo žinią — ir kaip sargai miegodami galėjo matyti, kad mokiniai pavogė Jėzaus kūną?

/Mt 28, 16-20/

Prisikėlusysis prikėlė merdintį mokinių tikėjimą. Nei priešams, nei minioms Jis nebesirodė. Tik galutinai savo tautos atmetas Jėzus liepia apaštalams eiti ir mokyti visas tautas: Saulė siunčia savo spindulius, kurie yra kaip dalelės ir kaip bangos. Dievo Sūnus džiaugiasi Tėvo meile, bet Žmogaus Sūnus trokšta žmonių meilės: “Štai aš esu visas dienas su jumis iki pasaulio pabaigos” — Kūnu, Krauju ir Dvasia!

/Mk 1, 1-8/

*Jonas Krikštytojas sukelia
tautos atgailos sąjūdį.*

*Atgaila yra žmogiškų pastangų viršūnė,
atsisakymas puikybės.*

Evangelija nemini,

kiek namų pastatė dailidė Jėzus.

“Tiesinkite Jam takus,”

kad Jis negaištų kelio vingiuose.

JĖZUS — asmens,

KRISTUS — pašaukimo vardas.

/Mk 1, 9-11/

*Šv. Jonas Krikštytojas davė Jėzui kreipinį,
kuriuo Jis vadinamas Komunijoje:*

Dievo Avinėlis.

Švč. Trejybės paslaptis

*žodžiu pirmiausia apreikšta Mergelei Marijai,
o vaizdu — Jonui Krikštytojui.*

Švč. Marija pirmoji aplanko Elzbietą ir

Jėzus pirmas ateina pas Joną Krikštytoją.

*Nekaltoji Motina atlieka įvesdinimo apeigą,
nekaltasis Sūnus priima atgailos krikštą.*

Todėl dabar ir nekaltieji eina išpažinties.

Jėzus krikštijosi,

kad apsireikštų Švenčiausioji Trejybė:

*Tėvo Balsas ir Gyvosios Dvasios Reginys
virš krikštijamo Sūnaus.*

Štai kiekvieno krikšto neregimas vaizdas.

/Mk 1, 12-13/

Dykumų dvasios gundymai yra santrauka
visų gundymų: medžiagos, gyvybės, dvasios.

Indiferentiškus dalykus siūlė Jėzui,
bet siūlantis buvo velnias.

Jėzus leidosi gundomas, kad parodytų,
kaip nugalėti pagundas: “Eik šalin, šėtone!” —
ir kad pagunda nėra nuodėmė,
jeigu valia priešinasi.

/Mk 1, 14-20/

Jėzus skelbė Evangeliją Izraelio tautoje,
bet Romos imperijoje,
išrinktoje tautoje, bet pagonių valstybėje.

Po du, po du pašaukia Jėzus apaštalus
ir po du vėliau siunčia skelbti Evangeliją:
“Nes kur du trys Mano vardu, ten ir Aš”.

Nes bent du turi traukti tinklą.

Žvejams Jėzus sakė:

“Aš padarysiu jus žmonių žvejais”.

Žvejus pašaukė į Bažnyčios statybą.

Ant dviejų stulpų remiasi sija.

Apaštalai paliko savo gamybos priemones
ir sekė Malonę.

Paliko tuoj pat, be svarstymų.

Apaštalai pirma pašaukti sekti Jėzų
natūraliai, o paskui — antgamtiškai.

Pirma pašaukti, paskui pasiūsti —
kai jau sustiprinti Šv. Dvasia.

/Mk 1, 21-28/

Jėzus mokė sinagogose.

Jis naudojosi socialinėmis progomis:

darė stebuklus vestuvėse ir laidotuvėse —

žmonių džiaugsmo ir sopulio dienomis.

Jo stebuklai pirmiausia yra gailestingumo

darbai, gelbstint žmones iš vargo

kaip iš paveldėtos nuodėmės.

Jis pagydo žmogų, netyrosios dvasios apsėstą, —

ne kūno, bet dvasios ligonį.

Piktoji dvasia kalba daugelio vardu.

Mes skelbiame vieną Viešpatį:

Dievas yra amžinoji Kokybė.

Švenčiausioji Trejybė ir jos kiekybinė Vienybė.

“Kas tau darbo su mumis”, —

štai modernūs žodžiai lūpose daugelio,

kuriuose užgesusi malonės šviesa.

/Mk 1, 35-39/

Jis Pats atėjo liudyti Tėvą,

savo darbais paliudydamas ir Save.

/Mk 1, 40-45/

Tuščias smalsumas kliudo skliti tiesai.

/Mk 2, 1-12/

Ar paralitikas nėra

nuodėmių suparaližiuotos sielos vaizdas?

/Mk 2, 13-17/

*Padrašinimo žodžiai nusidėjėliams:
jų ieškoti ir šaukti atėjo Jėzus.*

/Mk 2, 18-22/

Pokylyje Jėzus moko apie pasninką.

/Mk 2, 23-28/

*Žmogaus Sūnumi vadina save Dievo Sūnus,
nes tai esminga Kentėtojai.*

*Išminties laiptais veda Jėzus
žmonių protus į tiesą.*

/Mk 3, 1-6/

*“Žodis yra darbas,
todėl ryžausi kalbėti”. /E. Hello/
Jėzaus stebuklingą gydantį žodį
fariziejai laiko darbu.*

/Mk 3, 7-12/

*Minios ieškojo kūno ligų gydytojo,
o Jėzus atėjo gydyti mūsų sielos negalių.
Metodas: gera darant kūnui,
patraukti Dievop žmonių širdis.*

/Mk 3, 13-19/

*Paprastus žodžius, paprastus darbus
ir paprastus žmones išaukštino Jėzus.*

*Pradžioje Jis pašaukė apaštalus sekti Jį,
o dabar išrinko juos.*

Ne mirksniui, o iki pasaulio pabaigos.

*Jėzus pirma Dailidė,
paskui Mokytojas ir Gydytojas.*

*Apaštalai pirma žvejai,
paskui Linksmosios Žinios nešėjai.*

Ne dykaduonius pašaukė Jėzus.

Ne minią pašaukė, bet asmeniškai po du.

Didžioji apaštalų pareiga —

būti su Juo ir sakyti pamokslus,

kviečiant visus būti su Juo.

Ir taip iki amžių pabaigos.

Vienas išsirinko dvylika,

o ne dvylika išsirinko Vieną.

Jis išsirinko tautą, kuri Jį nužudys,

ir Judą, kuris išduos.

/Mk 3, 22-27/

*Jėzus aiškina dangaus karalystę palyginimais,
liudija, bet neįrodinėja.*

Kasdiene patirtim

Jis aiškina amžinąsias tiesas.

/Mk 3, 31-35/

*Jėzus neišsiginia Švenčiausios Motinos,
tik pabrėžia dvasinės giminystės pirmumą*

prieš kūno giminystę.

/Mk 4, 1-9/

Gyvenimo pavyzdžių mokykloje,
socialiai veikdamas,

Jėzus mokė savo mokinius

trejis metus. Lyg seminarija.

Laivelyje sėdėdamas

Jis pasakoja palyginimą apie sėjėją.

Kas Tu esi, Kurio pasėti grūdai jūroje
užauga žmonių širdyse?

Pietietiški palyginimai nesuprantami eskimams,
kaip anų laikų palyginimai — šių dienų žmogui.

Jėzus pasėjo tiesos sėklą

į anų laikų žmonių širdis,

kad tiesa pražydėtų mumyse.

/Mk 4, 10-12/

Išrinktųjų ženklas:

duota pažinti Dievo karalystės paslaptis.

Palyginimuose paslėpta tiesa. Analogija,

vaizdai — ne apibrėžimai — labiau įsimena.

/Mk 4, 24-25/

Fizikoje mikrodalelės

su didesniu energijos krūviu

magnetiniame lauke dar įgyja energijos,

o su mažu krūviu — jos netenka.

Dvasiniai turtai kaip ir materialūs —

lengvai didėja,

o dvasios neturtas virsta jos skurdu.

/Mk 4, 26-29/

Dievo malonės sėkla auga,
jei prigimties žemė derlinga.

Auga subrendimo laipsniais:
želmuo — varpa — grūdai.

/Mk 4, 30-32/

Dieviškasis rezonansas:

visa, kas Dievo sukurta,
kuriuo nors būdu

tyliai aiškina Jo karalystę.

Atverkime akis ir skaitykime.

/Mk 4, 33-34/

Dieviškasis poetas kalbėjo vaizdais
ir komentuodavo savo žodžius.

/Mk 4, 35-41/

Vienintelį kartą Evangelijoje rašoma,
kad Jėzus miegojo.

Pasitikėdamas Tėvu,

kaip kūdikis lopšyje, supamas audros.

O daug kartų rašoma,

kad budėjo per naktis ir meldėsi.

Apaštalai suabejojo miegančiu Jėzum.

Bet Jis ir miegodamas yra Dievas.

Vėliau suabejojo mirusiu.

O Jam ir mirtis tėra miegas.

/Mk 5, 1-20/

*Piktoji dvasia apsėda ne tik žmones,
bet ir tautas bei partijas.*

*“Jo vardas - Legionas” — t. y. kiekybė,
nes kokybė yra Dievo malonė,
kurios neturi piktasis.*

*Gyvulys nepakelia piktosios dvasios
ir instinktyviai puola į vandenį,
kurio ji bijo. Krikšto vandens.*

*Daug piktųjų dvasių gali būti
viename žmoguje — legionas.*

*O Jėzus yra galingesnis
už kiekvieną piktąją dvasią atskirai
ir už jų legioną bei visą pragarą. Vienas!*

/Mk 5, 21-43/

*Serganti moteris iš pagarbos
ir kuklumo nediršta prisipažinti savo ligos
ir paliečia Jo drabužio klostę.*

*Sakramentalija ima savo galią iš Viešpaties.
Žodis yra Jo valios ir apreiškimo drabužis.*

/Mk 6, 1-6/

*Jėzus buvo dailidė, kad galėtų apmąstyti
savo kančios įrankio — kryžiaus — prasmę.
Jį primindavo kiekvienas rąstas,
dedamas į namo sieną.*

/Mk 6, 7-13/

*Pirmasis Jėzaus įsakymas apaštalams:
neturtas. Turtingiems klebonams
ir šiandien nesiseka skelbti Jo Evangeliją.
Kojų dulkės liudys
ir paduota stiklinė vandens užtars
Paskutiniojo teismo dieną.*

/Mk 6, 14-16/

*Jonas Krikštytojas žuvo, įspėjęs valdovą.
Jėzus žuvo, įspėjęs tautą.*

/Mk 6, 17-29/

*Ir karaliams, ir paprastiesiems jo valdiniam
privalomi Dievo įsakymai
dėl moterystės nesuardomumo.
Jėzus draudžia prisiekti,
nes Jo pirmtakas
žuvo dėl neapgalvotos Erodo priesaikos.*

/Mk 6, 30-44/

*Duona, vynas, žuvys ir medus —
Palestinos valgiai. Vieno žmogaus
turėtu maistu Jėzus pamaitino minią.
Reikėjo kelių kepalėlių duonos,
kad ją padaugintų Jėzus.
Kanoje reikėjo vandens vynui.
Palaimintą duoną dalino Viešpats Jėzus.
Jo rankose duona davė derlių,
nors nebuvo derliaus metas.*

*Trupiniai buvo objektyvus stebuklo liudijimas.
Žmonių sotumo ir Jėzaus galybės bei meilės.
Papenėjęs kūnus, Jėzus pažada maisto
ir sieloms. Ir Jis Vienas maitins
Šventąja Komunija minias,
padaugindamas ją Mišiose.*

/Mk 6, 45-52/

*Lengvabūdžiais ir lengvatikiais
priešai vadina apaštalus,
tuos paprastus kietakakčius žvejus,
taip sunkiai įtikinčius Jėzų.*

/Mk 7, 1-13/

*Jėzus kovojo su fariziejų partija,
nes nekentė veidmainystės,
o atleido atviroms paleistuvėms
ir atviriems muitininkams.*

/Mk 7, 14-23/

*Kristus palenkė visus įstatymus
vienam Meilės įstatymui.
Gamta nėra bloga, nes ji nesąmoninga,
todėl negali sutepti žmogaus prieš jo valią.*

/Mk 7, 24-30/

*Su kananietės išverme reikia melsti Dievą.
Net tariamu paniekinimu, — nes žydai
išdidžiai vadindavo pagonis šunimis, —
Jėzus išbando moteriškės nuolankumą.*

/Mk 8, 1-10/

*Iš septynių kepalėlių duonos —
septynios pintinės trupinių.*

*Jeigu žemė ir saulė padaugina duoną,
kodėl jų Kūrėjas, aplenkdamas jas,
negalėjo padauginti kepalėlio duonos?*

Du duonos padauginimai:

pirmasis žydų,

antrasis stabmeldžių apylinkėse.

Tyruose Jis daugino duoną.

Jėzus paliko save

Švenčiausiame Sakramente,

kad ištvirtume kelyje į Namus.

/Mk 8, 11-13/

Matydami patį Jėzų,

Kuris yra Ženklas iš dangaus,

veidmainiai reikalauja įrodymo,

kad Jis yra Mesijas.

/Mk 8, 31-33/

Petrui kalbant Dievo įkvėptus dalykus,

Jėzus pavadino jį Uola.

Netrukus po to jį pavadino šėtonu,

t.y. gundytoju, priešininku,

nes dabar jis kalbėjo prigimties skatinamas.

Paslėptas pirmasis žalčio gundymas —

nevykdyti Dievo valios.

/Mk 8, 34-38/

*Jėzus su išrinktaisiais dalinasi
savo pagrindiniu turtu: kryžiumi.*

*Praradęs gyvybę dėl Jėzaus,
ją tikrai išgelbėsi amžiams —
tai laikinumo ir amžinumo dialektika.*

/Mk 9, 1-8/

Jordane ir Tabore Tėvas liudijo Sūnų:

Rojaus oazė ir Taboro valandėlė.

Tėvas Tabore: “Klausykite Jo”.

Motina Kanoje: “Darykite, ką tik Jis įsakys”.

/Mk 9, 9-13/

*Į šviesiausią Taboro valandėlę
būsima Golgota meta šešėlį.*

/Mk 9, 14-29/

*Ne stebuklais remiamas tikėjimas —
pirma reikia tikėti Stebukladarij.*

Maldos galybė prieš netyrąją dvasią.

/Mk 9, 30-32/

Evangelija vis mini Jėzaus kuklųjį slaptumą:

Jis nuolat draudžia mokiniams

ir išgydytiems skelbti apie Jį.

/Mk 9, 42-50/

Rūsčiai atsiliepia Jėzus apie papiktintojus,

kurie yra tarsi gundytojo talkininkai.

/Mk 10, 1-12/

Bažnyčia besąlygiškai nepripažįsta skyrybų.
Be išimčių. Šeima yra mažoji Bažnyčia.

/Mk 10, 13-16/

Vaikai kaip paveikslas dvasinių mažutėlių,
kurie nevertina turto, neturi puikybės.

/Mk 10, 28-31/

Dėl Jėzaus atsižadėjęs prigimtinių giminių,
kiekvienas gauna šimteriopai dvasinių
giminaičių. Ir ta giminystė yra amžina.

Viena amžina šeima,
kurios Tėvas yra Viešpats Dievas,
brolis — Jėzus ir Motina — Švč. Marija.

/Mk 10, 35-41/

Tik iš meilės galima trokšti būti arčiau Jėzaus,
nes atstumas iki Saulės visiems vienodas.

/Mk 10, 46-52/

Kad Jėzus pagydytų, reikia žmogaus prašymo:
Jis nedalina savo dovanų prieš žmogaus valią.

/Mk 11, 1-11/

Apaštalai apdengė savo drabužiais asilaitį,
o minia savo drabužius klojo ant Jo kelio.

Kelio į Golgotą...

Verbų sekmadienis — skurdus paveikslas
Jėzaus triumfo Paskutinio teismo dieną.

/Mk 12, 13-17/

Jėzus mechaniškai nekeičia socialinių santykių, kurie yra žmonių santykių su Dievu išraiška. Jėzus niekada nesvarstė klausimų ir neatšaukė nieko pasakyto.

/Mk 12, 18-27/

Jis atsako ir į sukčiausius paklausimus. Danguje tėvas bus savo sūnaus brolis, o motina bus savo dukters sesuo. Ir vienas bus Tėvas, ir viena Švenčiausioji Motina.

/Mk 12, 28-34/

Kaip sunku mylėti artimą su jo silpnybėmis ir ydomis: tai ir yra auka.

/Mk 12, 38-40/

Karininkas teisiamas griežčiau negu kareivis, padaręs tą patį nusikaltimą.

/Mk 12, 41-44/

Daug duoda, kas viską atiduoda Viešpačiui Dievui. Nuolanki auka ir išdidi auka. Iš trūkumo ir iš pertekliaus. Objektyvi kaina ir subjektyvi vertė.

/Mk 13, 24-32/

Dievo akivaizdoje ir praeitis,
ir ateitis yra dabar.

Todėl pasaulio pabaigos pranašystė
jungiamo su Jeruzalės sugriovimo vizija.
Jėzus kalba suprantama kalba liaudžiai.
Ne mokslininkams.

/Mk 13, 33-37/

Budėjimas Dievo akivaizdoje
turi būti mūsų pagrindinė būseną.
Visada pasiruošę mirčiai,
pasiruošę duoti ataskaitą Šeiminkui.

/Mk 14, 1-2/

Kas nebijo Dievo, bijo minios.
Viena baimė yra šventa ir vaisinga:
baimė nusidėti Dievui.

/Mk 14, 3-9/

Neišmintingi Judo žodžiai,
kuriais jis vargšus kėlė pirma To,
Kuriamė vargšų meilė įgyja prasmę.

/Mk 14, 17-21/

Juokingi Judo ir fariziejų slapti kėsmai
prieš Visažinantįjį!

/Mk 14, 22-25/

*Per paskutinę vakarienę Jėzus su mokiniais
realiai valgė simbolinį Avinėlį.*

*O paskui mes valgysime tikrąją simbolio
Realybę. Jėzus daiktus, veiksmus ir žmones
pakelia į aukštesnę sakramentinę plotmę.*

*Duona yra ta pati trupinėlyje ir ta pati
kepale. Konsekruokime savo darbus:*

“Tai yra mano Viešpaties darbai,

Jo tarno rankomis, Jo malonės laiku dirbami”.

Jėzaus trejybė:

istoriškas, amžinas ir sakramentinis.

Jisai: Dievas ir žmogus,

karalius ir elgeta, aukotojas ir auka.

Dievas ne tik Dvasia,

bet ir Kūnu yra Eucharistijoje —

pagrindiniame ir esmingiausiame Sakramente.

Jeigu duona netampa Jėzaus Kūnu,

o vynas Jo Krauju,

tada ir mūsų laikas netaps amžinybe.

Duoną, kurią pirma padaugino,

parodydamas jai savo kiekybinę galią,

dabar Jėzus pakeičia kokybiškai.

Jis visiems pasiaukėjo Golgotoje,

o kiekvienam asmeniškai — Eucharistijoje.

Jėzus nesako: “Tai esu Aš”,

bet sako: “Tai yra mano Kūnas”.

/Mk 14, 26-31/

Tas, Kuris pažįsta žmogaus prigimtį, žino,
kokia ji silpna be Dievo malonės.
Kristaus pranašystė ir Petro išsigynimas rodo,
kad Dievo pirmžinojimas
nevaržo žmogaus laisvos valios
ir nepašalina jo atsakomybės.
Grūdas turi būti sumaltas, kad taptų duona.
Vynuogė turi būti išspausta, kad pavirstų vynu.

/Mk 14, 32-42/

Adomo nuodėmės krenta ant visų žmonių,
o jų nuodėmės — ant vieno Jėzaus,
Kuris nekaltai jas prisiėmė iš meilės mums.
Jėzus žmogiškai bijojo kančios,
bet pergalejo baime.
Tai — ne vaidyba. Ir ne tariamas buvo Jo kūnas.
Parpuolęs ant žemės
Jėzus meldėsi už nupuolusį žmogų.
Mes miegame sunkią Bažnyčios išmėginimų
valandą, kaip tąsyk miegojo trys apaštalai.
O priešas būdrauja — Petras miega, o Judas budi.
Avinėlių paklupdo prieš pjaudami Velykoms.
Alyvų šakelės —
taikos tarp Dievo ir žmogaus ženklas.
Alyvų kalne toje pačioje oloje verkė Adomas,
Dovydas, verkė Jėzus, o paskui Petras.

*Dvasinės kančios visuma Getsemanėje
ir fizinio skausmo riba Kalvarijoje.
Argi mes nesnaudžiame
prie Jėzaus Getsemanės,
ar nepabėgame nuo Jo,
kai priešai Jį niekina?
Jėzaus valia priėmė kančios taurę,
nors jausmas bijojo.
Jobo dejonės ir Jėzaus kančia.
Petras, Jokūbas ir Jonas —
liudininkai Tadore, kad nepasipiktintų
Jėzaus silpnumu Getsemanėje.
Alyvų sode egzistencinis mazgas:
laisvė, būtinybė, baimė,
kančia, atleidimas, mirtis...
Angelas guodė Jėzų,
surinkęs visų amžių žmonių paguodą.
Žemė šventa, nes ją pašventino
Jo kraujo, prakaito ir ašarų lašai.
Apaštalai neįstengė savo prigimties jėgoms —
miegui — pasipriešinti,
kai jų Mokytojas ruošėsi pergalėti
amžinąjį miegą — mirtį.
Jėzus nepasmerkė žmogaus prigimtinio silpnumo,
smerkė tik iš piktos valios kylantį blogį.
Budėjimas yra žmogiškosios kovos
neatskiriama dalis.*

/Mk 14, 43-72/

Pabučiavimas — veiksmas ir žodis. Meilės žodis.

Judas išpažino Jėzų minios akivaizdoj:

“Kas mane išpažins...”

Išsigynimas veidmainingo išpažinimo forma.

Jėzus leido išdavikui ilgai būti

Jo žodžių ir darbų liudininku.

Ir dabar Bažnyčioje visą laiką yra išdavikų.

Išimties dėsnis.

Žydai bijojo išduoti Dievo Vardą,

o išdavė Dievo Sūnų.

Blogieji bijo tiesos žodžio

ir nekenčia Dievo Žodžio, kuris yra Tiesa.

Ir skęstantis, ir išsigynęs Jėzaus

Petras buvo išgelbėtas.

Vienintelis Popiežius, išsižadėjęs Jėzaus.

Išimties neišvengiamybės gili paslaptis.

Mokinių tikėjimas neištvėrė trijų dienų iki

Prisikėlimo, o Petro — iki trečios gaidgiedystės.

Ir Pilotas, ciesoriaus vietininkas,

ir Petras, Dievo vietininkas,

išsigynė Jėzaus, bijodami žmonių.

Kiekviena nuodėmė išsiginame Jo

prieš tarnaitę prigimtį.

Uola sudrebėjo savo Dievo kančios akivaizdoje,

bet ant jos dar nebuvo pastatyta Bažnyčia

ir Ji nesugriuvo. Pats Jėzus atleido Petruį,

nes dar nebuvo Atgailos sakramento.

/Mk 15, 1-15/

*Jėzų Mesiją pasmerkia žydų Aukščiausioji
Taryba, Kristų Karalių nuteisia ciesoriaus
vietininkas. Jėzaus tylėjimas
nugalėjo šauksmą “Nukryžiuok Jį!”*

/Mk 15, 16-32/

*Angelų giesmė Betliejuje
ir minios riksmas Golgotoje.*

*Dykumų dvasia tiesiogiai ir per minią
siūlė Jėzui karaliaus vainiką —
abu kartus Jis atmetė.*

*Tada prievarta vainikavo Jį erškėčiais.
Karaliai pagerbiami sostu ir vainiku,
o Kristus Karalius —
niekingiausia erškėčių pyne.*

Tesusigėsta visos aukso karūnos prieš ją!

Per Verbas Jėzui minia šaukė Osana.

Penktadienį šaukė: “Ant kryžiaus Jį!”

Dviveidė minia.

Žmogus dar labiau nužemino Nusižeminusįjį.

Evangelija aprašo tik fizinį Jėzaus skausmą.

O neatlieptos meilės kančia?

*Šiandien Jėzų prikaltų
prie geležbetoninio kryžiaus.*

Iš kur ėmei tiek skausmo, Geroji Kančia?

*Ta pati Golgota už visus žmones,
ta pati už kiekvieną.*

*Vandenu Viešpačiui nebuvo stiklinės vandens
troškuliui numalšinti.*

*Tu sukūrei medį, o žmogus Tau iš jo sunėrė kryžių.
Kas yra žmogus, Viešpatie?*

*“Imk savo lovą ir eik gyventi”, —
sakė Jėzus žmogui.*

*“Imk savo kryžių ir eik mirti”, —
sakė žmogus Jėzui.*

*Trisdešimt metų ruošėsi Viešpats
trijų valandų kančiai.*

“Buvo trečia valanda”. Bet nenurodyti metai.

*Nei gimimo, nei mirties metai neužrašyti
nei Evangelijoje, nei pasaulio istorijoje.*

/Mk 15, 33-41/

Vyrai nusivylė pralaimėjusiu Jėzum.

Apaštalai išbėgiojo.

Po kryžium stovėjo moterys.

Ir dabar moterų daugiau bažnyčioje.

*Dangus aptemo, pamatęs aptemusių
širdžių ir protų darbą Golgotoj.*

*Bažnyčia stovėjo po kryžiumi ir liudijo Jėzų,
todėl jos liudijimas ir šiandien yra tikras.*

/Mk 15, 42-47/

*Juozapas išmainė savo kapą Jėzaus Kūnui
į amžiną gyvenimą savo sielai.*

*Avinėlis užmuštas, grūdas sumaltas,
vynuogė išspausta. Žodis nutilęs.*

/Mk 16, 1-8/

*Ir prisikėlė per Velykas apaštalu sielose
tikėjimas, kad Sekminėse suliepsnotų meile.*

*Jėzus nugalėjo priešą iš vidaus,
nesipriešindamas blogiui, Jis nugalėjo
visų tironų galybės įrankį — mirtį.*

*Kristus kaipo žmogus mirė,
prisikėlė Kristus kaipo Dievas.*

*Moterys paskutinės pasiliko po kryžiumi,
todėl joms pirmosioms apsireiškė
prisikėlęs Jėzus. Jau ne Golgotos liūdesys,
bet Prisikėlimo džiaugsmo viltis
yra pagrindinė Bažnyčios melodija.*

/Mk 16, 9-20/

*Jėzus įžengė į Dangų prieš Sekmines,
kai pabėga Palestinoje įvairiai.*

Apaštalus Jis paliko pjūčiai.

Pirmosios Bažnyčios paveikslas:

“Jie, akių nenuleisdami, žiūrėjo į dangų”.

Kristaus su kūnu žengimas į dangų

*ir medžiagos tvarumo dėsnis: Visatoje
trūksta Jėzaus kūno. /O vėliau ir Marijos./*

Bažnyčios istorija prasideda

Šventosios Dvasios atsiuntimo pažadu:

...ir Ugnies Balandis nusileis ant Apaštalu.

*Iš savo sparnų Jis išmes ugnines plunksnas,
kuriomis bus parašyta Evangelija...*

/Lk 1, 5-25/

Šventoji Dvasia pripildo savimi
kūdikius iščiose ir nekrikštytus teisiuosius —
Ji dvelkia, kur nori.

/Lk 1, 26-38/

Du “Tebūnie”:

Dievo Tėvo ir Švenčiausios Motinos.

Tėvas ir Motina —

Didžioji ir Mažoji premisos Logosui.

Kristus įsikūnijo išrinktosios tautos

išrinktoje Mergelėje.

Įsikūnydamas Dievo Sūnus

nepažemino Dievo, o išaukštino žmogų:

vienaip vyrą, priimdamas jo kūną,

kitaip moterį, pasirinkdamas ją savo Motina,

neraikalaudamas nekaltybės aukos.

Sielos aimana išmeldė iš dangaus Išganytoją,

kūno vargas pašaukė Jį iš žemės.

Amžinasis prasidėjo laike.

Jėzus įsikūnijo šalyje, kur žemės paviršius

yra žemiausias pasaulyje. Simboliška:

išgelbėti žmoniją iš nuopuolio slėnio.

Jėzaus vardą angelas pasako Marijai anksčiau

negu Jis prasidėjo.

Angelo žodžiu ir Marijos žodiniu sutikimu

pradėtas Dievo Žodis.

Įkūnyta ir Įsameninta.

/Lk 1, 39-45/

Kas Tas, Kurį garbina kūdikiai motinos iščiose?

Nebylus Zacharijas — Balso tyruose tėvas —

šalia įsikūnijusio Žodžio.

Paskutiniai arkangelo Gabrieliaus žodžiai

ir pirmieji Elzbietos žodžiai — tie patys —

tarsi vieno Apreiškimo tąsa.

Marija pirmoji aplankė Elzbietą,

Jėzus pirmas ateis pas Joną Krikštytoją.

Nuolankumas. Jonas Krikštytojas

įtikėjo Jėzų dar motinos iščiose būdamas,

todėl tarp gimusių iš moters nėra didesnio už jį.

Marija, Tu esi pasaulio

ir To, Kuris sukūrė pasaulį, garbė!

Beprasmis būtų be Taveš pasaulis.

Ir kas pagimdytų Viešpačiui Jo Sūnų?

Gabrielius pasveikino Mariją

pirmasis iš visų angelų.

Motina, kurios sūnus turės liudyti Išganytoją,

pažino Ją ir pati pirmoji

iš visų žmonių pagarbino.

Angelui ir Elzbietai — dangui ir žemei —

paliudijus Nekaltąjį Jėzaus prasidejimą,

Marija gieda džiaugsmo giesmę Magnificat.

Jonas Krikštytojas — senų gimdytojų vaisius,

Senojo Testamento saulėlydžio.

Jėzus — jaunutės Mergelės Kūdikis,

Naujojo Testamento aušros.

/Lk 1, 67-79/

Jono Krikštytojo tėvas, kupinas Šv. Dvasios,
pranašauja giesme "Benedictus".

Pranašai ir poetai.

/Lk 1, 80/

Ir Jono Krikštytojo paslėptasis gyvenimas
kaip ir Jėzaus apibūdintas trumpai:

"Augo ir jo dvasia tvirtėjo".

/Lk 2, 1-21/

Kelionė į Betliejų liudija

Juozapą ir jo Sužadėtinę

kilusius iš Dovydo karališkos giminės.

Nekaltybė graži, nes joje gimė Jėzus.

Įsikūnijimu Jis nenustojo dieviškosios prigimties,

bet įgijo žmogaus prigimtį savo kančiai.

Jėzus gimė laike iš Motinos,

o amžinybėje — iš Tėvo.

Žydų tauta kilusi iš senos, nevaisingos Saros.

Jėzus iš jaunos Mergelės, bet saugomas moterystės.

Adomas gal 33 metų vyru atėjo pasaulin,

o Jėzus - kūdikiu.

Ėdžiose paguldytas Avinėlis,

kuris atiduos savo Kūną sielų maistui.

Avinėlis ir Ganytojas gimė tvartelyje.

Vėliau, erškėčiuose įsipainiojęs,

bus paaukotas už tautą.

Ne ant jausmų pagalvės,
bet ant kietos Dievo valios uolos
paguldė Švč. Motina Kūdikį.
Ir šiandien ant akmeninio altoriaus guldo
kunigo rankose gimusį sakramentinį Jėzų.
Mūsų viltis: Jėzus nepaniekins ir mūsų
širdies tvartelio, jeigu tikrai Jį priimsime,
jeigu ten yra nors žiupsnelis švaraus šieno.
Ir Betliejaus tvartelis, ir karaliaus pilis
Dievo akivaizdoje vienodai vargingi
prieš dangaus rūmus.
Koks simboliškas Jėzaus gimimas,
imperatoriumi skaičiuojant žmones.
Išrinkta tauta, išrinkta Šventoji Mergelė,
išrinktas vardas, išrinkta vieta,
išrinktas laikas — kaip Dievui patiko.
Žemėje — žvaigždynų dulkėje — pavergtos
tautos mažo miestelio tvartelyje
naktį gimė Kūdikelis Jėzus,
kad išvaduotų mus iš pasmerkimo nakties.
Gerojo Ganytojo gimimas pirmiausia apreikštas
budintiems išrinktosios tautos piemenims.
Amžinieji angelų žodžiai:
“Garbė Dievui aukštybėse,
o žemėje ramybė Jo žmonėms”.
Ir geros valios žmonių žodžiai:
“Eikime, pažiūrėkime”.

/Lk 2, 22-28/

Kaip Tėvas, taip ir Motina

aukojo savo vienintelį Sūnų.

Avinėlį atpirko už du purplelius.

Bažnyčia aukoja Jo sakramentinį Kūną kunigo rankomis, kaip jos paveikslas — Švč. Motina — aukojo šventykloje Kūdikį Simeono rankomis.

Simeonas — pirmasis kunigas,

kuris Tėvui aukojo Jėzų.

Purplelis ir vietoje avinėlio balandis —

Juozapo ir Marijos neturto liudininkai.

Jėzus buvo išpirktas vargšo verte,

o parduotas už vergo kainą.

Abraomo ir Marijos tikėjimas Dievo galybe panašus, todėl abu yra tautų pirmtakai:

vienas kūnu, kitas dvasia.

/Lk 2, 29-32/

Didelis džiaugsmas visada gieda. Angelai

ir pranašai amžinai gieda Dievo akivaizdoje.

/Lk 2, 33-35/

Raidės vergai gali aiškinti

prigimtinę Jėzaus kilmę.

/Lk 2, 36-38/

Du seni žmonės, vyras ir moteris,

savo mirties akivaizdoje šlovina Kūdikį

ir Jo kūdikišką Motiną — du liudytojai.

/Lk 2, 39-51/

Sėkti Jėzų paslėptu gyvenimu —

štai vienuolių įžadų pagrindas.

Kviečių ir vynuogių, liūtų ir avinėlių,

dykumų ir trijų derlių šalyje gyveno Jėzus.

Jo žmogiškoji prigimtis tobulėjo ir augo.

Jėzų mokė Švč. Motina ir Šventoji Dvasia.

Motina išmokė Dievo Žodį žmogaus žodžio.

Jis pažino buitį, gamtą, visuomenę ir Raštą.

Iš čia Jis sems savo palyginimus.

Izaokas buvo parengtas aukai dvylikos metų,

o Jėzus dvylikos metų apreiškė savo išmintį.

Pirmasis konfliktas su Rašto aiškintojais,

kurio jie neužmiršo iki Golgotos.

Jėzaus pasilikimas tris dienas šventykloje

buvo įspėjimas Švenčiausiai Motinai,

kad Ji bus palikta trejiems metams Jo gyvenimo

ir trims dienoms Jo mirties. Tą pačią dieną

Jėzaus pasigedo Motina ir Juozapas.

O mes ar greit pasigendame Jėzaus?

Pasimetę su Jėzumi, ieškokime Jo bažnyčioje.

“Tavo tėvas ir aš ieškome Tave”, —

nauja pagunda raidės vergams aiškinti

prigimtinę Jo kilmę: juk pati Jo Motina “liudija”.

Ir štai pirmieji Jėzaus žodžiai Evangelijoje:

“Man reikia būti savo Tėvo reikaluose”.

Taip Jis apreiškia savo tikrąjį Tėvą.

Ir paskutiniai Jo žodžiai ant kryžiaus: “Tėve...”

Jėzus klusnus Motinai , bet dar klusnesnis Tėvui.

“Ir buvo jiems klusnus”, —

Jo 30 metų paslėpto gyvenimo turinys.

Jėzus turėjo paveldėtą savo Globėjo specialybę.

Dirbo ten, kur gyvenimas nukreipė.

Fiziniu darbu Jis grūdino savo kūną

didžiajam skausmui, o paklusnumu —

savo sielą didžiajai kančiai.

Nebyli klusnumo evangelija.

Evangelistai neskaičiuoja Jo pastatytų namų,

bet pažymi Jo klusnumą, —

puikybės ir nepaklusnumo priešybę.

/Lk 3, 1-19/

Ne skaičiais, bet valdovais nurodomas laikas,

kada pasigirdo Balsas, šaukiantis dykumoje.

Jonas Krikštytojas neieškojo Jėzaus,

bet laukė Jo ateinančio.

Jis skelbė Jį, nematęs Jo nei Jo stebuklą.

O fariziejai savo akimis matė ir netikėjo.

Ne muitinininko verslą, bet neteisėtą pelną

smerkia Jonas Krikštytojas. O fariziejai

smerkė visus muitininikus pagal jų pareigas.

/Lk 4, 1-13/

Pradžioje Jėzus nugali pagundas,

kuriose išreikštas piktosios dvasios

neva gailestingumas: “Tu alkanas — valgyk.

Tu atėjai kančia atpirkti pasaulį —
štai aš jį Tau atiduodu veltui.
Tau reikės skaudžiai parpulti po kryžiumi —
Tu gali to išvengti, atsiklaupęs prieš mane.
Tu pabandyk iš smalsumo sau padaryti stebuklą,
atiduok nors garstyčios grūdą puikybei.
Ne Tėvo valios, kietos ir negailestingos,
bet manęs paklausyk. Tėvas Tau skyrė
skaudžių dalių, o aš noriu ją palengvinti.
Aš būsiu Tau gailestingas,
nors pats kenčiu Dievo teisingumą.”

Tai dar didesnė klasta ir išūlumas amžinojo
priešo negu apsigijusio apie Pažinimo medį.
Bet Jėzus žinojo: “Parengi man kūną,
Viešpatie, štai ateinu vykdyti Tavo valią.”
Ne iš akmens duoną, bet iš duonos Kūną
paversti saugoją savo žodžio galybę Jėzus.
Pirmiausia Jis nugali alkį ir troškulį dykumoje,
paskui — ir patį gundytoją.
Ar siela be malonės nėra kaip dykuma
su erškėčiais ir laukiniais žvėrimis?
Koks lengvas atrodė pasaulio įsigijimas:
parpulti prieš pagundą ir pagarbinti gundytoją.
Bet Jėzus parpuolė po kryžiaus našta,
netekęs kūno jėgų,
o ne prieš gundytoją dėl dvasios silpnumo.

*Septynių didžiųjų nuodėmių spektras —
tai Jėzaus gundymai.*

*Velnias gundo beprasmiškai pulti nuo kalno,
o Jėzus kviečia mus kopti į Golgotą.*

*Trys gundymai dykumoje ir
ketvirtas Kalvarijoje: “Nuženk nuo kryžiaus”.*

Piktasis gundė Ievą ir Jėzų.

*Moteris patikėjo gundytoju,
o Vyras atsakė: “Eik šalin, šėtone”.*

*Šėtonas cituoja Šventojo Rašto žodžius,
bet nauja reikšme.*

*Reikia žiūrėti, kieno rankoje vėliava,
kas kalba tiesos žodžius —*

melagio burnoje tiesos žodžiai yra apgaulingi.

*Ir Bažnyčia visą laiką gundoma
turtu, valdžia, malonumais.*

*O kiek žmogus gundo Dievą
savo neprotingais prašymais!*

/Lk 4, 14-30/

*Nazarete Jėzų pažinojo kaip žmogų,
bet nepažino kaip Mesijo ir Dievo:*

*dangoraižį reikia stebėti iš atstumo —
laike ir erdvėje.*

/Lk 4, 31-44/

*Velnias žinojo, kad Jėzus Mesijas, bet netikėjo.
Savintis tiesą — žmogiškasis egoizmas.*

Tiesos savininkai...

/Lk 5, 1-11/

Žvejyba — malonės simbolis.

Žvejų bendruomenę vienija darbas,

o fariziejų partiją — valdymo geismas.

Ne vyrus su žmonomis, bet

bendro darbo draugus, prigimtinius draugus

pašaukė Jėzus malonės draugystei.

Duonos stebuklu Jėzus žada Eucharistiją.

Žuvų stebuklu žada Petruui apaštalo dalią —

kad Petras žvejos žmones.

Tiktai Petruui Jėzus liepia irtis į gilumą,

o visiems kitiems laive liepia išmesti tinklus:

Bažnyčioje Petras yra vairininkas.

/Lk 5, 12-16/

Raupsuotąjį Įstatymas išskyrė iš tautos,

nes negalėjo jo pagydyti.

Malonė jį išgydė ir priėmė į naują didesnę tautą.

Pagydytiems Jėzus liepia pasirodyti kunigui,

nes Jis gerbia žmonių nustatytą tvarką.

Ligoniai Jėzui priminė sergančias sielas,

kurias gydyti Jis ir atėjo į pasaulį.

/Lk 5, 17-26/

Prieš darydamas stebuklą, Kristus

reikalavo tikėjimo, kuris remtųsi

ne stebuklais, o gera valia ir Jo asmeniu.

Ieškantiems kūno sveikatos

Jėzus teikė ir sielos sveikatą.

/Lk 6, 1-5/

Alkis duoda teisę valgyti.

Nedaryti iš pasninko stabo!

Kokie paprasti pirmieji Tavo kovos vadai!

Meilė — jų titulai, diplomai ir mokslas.

Nuolankusis Dievo Sūnaus vardas:

Žmogaus Sūnus, t. y. Marijos.

Kad Jis yra žmogaus sūnus —

visi matė ir girdėjo,

o kad Jis yra Dievo Sūnus, reikėjo įtikėti,

matant Jo darbus ir girdint Jo žodžius.

Tu sakai: “Žmogaus Sūnus bus išduotas”.

Tu nevadini savęs Dievo Sūnumi,

kad mažesnė kaltė kristų žmogui.

/Lk 6, 12-16/

Naktimis Jėzus meldė Tėvą

malonės šviesos žmonėms.

Aušroje išsirinko Jėzus savo mokinius.

Pirma pašaukė, o paskui išsirinko.

Ir apaštalas, ir angelas reiškia pasiuntinį.

Iš kur pasiuntiniai, jeigu nėra Karaliaus?

Vieni pasiuntiniai Tėvo, kiti — Sūnaus.

Jėzus gali prašyti Tėvą dvylikos legionų angelų

ir nugalėti visus pasaulio valdovus.

O išeina su dvylika žvejų

laimėti žmonių širdis amžinybei.

*Jūs esate amžinasis Dvylika
ne skaičiumi, o dvasia.*

*Dvylika apaštalų — 12 Izraelio giminių,
12 akmenų iš Jordano dugno,
Elijo altorius iš 12-kos akmenų.
12 — optimali grupė mokytojui,
apaštalų zodiakas.*

/Lk 6, 17-19/

Jie lietė Jo drabužius, o Jėzus — jų širdis.

/Lk 6, 20-23/

*Dievo Karalystė nėra teritorinė,
nes kiekvienoj teritorijoj
tarp kviečių priešas pasėja usnių.
Šiame pamoksle parodyti laiptai
į viršuje laukiantį Dievą.*

Pirmasis laiptas: palaiminti vargdieniai.

*Krikščioniškas neturtas ne kiekybinis,
o kokybinis — dvasinis.*

*Elgeta — paveikslas mūsų vidinio skurdo ir
kad viską esame gavę dovanai
iš Viešpaties Dievo.*

*Dykumoje kentėjęs alkį laimina tuos,
kurie alksta duonos ir Dievo teisybės.*

*Pasaulio džiaugsmus
keičia pasaulio nuliūdimas.*

*Prieš dangaus džiaugsmą — šventasis liūdesys
dėl pasaulio neteisybės, sielų skurdo,
dėl Dievo įžeidinėjimų.*

*Palaiminti verkiantieji, nes Dievas nušluostys
jų ašaras. Bet vargas virkdantiems.*

*Jėzus užstojo Tėvo rūstybę,
kurios mes nusipelnėme,
ir prisiėmė bausmę sau.*

Mes girdime tik Jo palaiminimus...

*Jėzaus Kristaus Kalno pamokslas —
revoliucingiausias manifestas.*

/Lk 6, 24-26/

*Turtuoliai persivalgo,
o maisto trūksta alkaniesiems.*

*Iš stokojančių sukauptas perteklius —
socialinių neteisybių šaltinis.*

/Lk 6, 27-35/

*Vėl negatyvo - pozityvo dėsnis,
vienas sunkiausių prigimties išbandymų,
tikrojo krikščionio žymė —*

*gailėti pikta darančių kitiems
ir kenkiančių savo sielai. Antvertė:*

“Ir nusidėjėliai myli juos mylinčius”.

*Pagrindinis etikos dėsnis,
simetrijos dėsnio forma:*

“Daryk kitiems, kaip nori, kad tau darytų”.

/Lk 6, 36-38/

Saikas už saiką.

Gailestingumas už gailestingumą.

Velnias yra vyriausias prokuroras — kaltintojas Viešpaties Dievo teisme.

/Lk 6, 39-45/

Štai mūsų tobulėjimo ir tobulumo riba — Mokytojas Jėzus.

Asmeninis pavyzdys Gyvojo Žodžio, ne raidės.

Dievo nekenčiantys mokytojai yra aklieji, kurie ėmėsi vesti kitus akluosius.

Vėl Jėzaus smerkiamųjų žodžių veidmainiams leitmotyvas: iš vaisių pažįstamas medis, darbais išbandomas žmogus.

Žemiškojo išbandymo prasmė — įrodyti Dievo paskyrimo teisingumą.

/Lk 6, 46-49/

Žodžio ir darbo atitikimas — teisybės matas, logikos ir etikos pagrindas.

Aksioma: statyti savo vienintelį gyvenimą ant Tiesos uolos.

/Lk 7, 1-10/

Betliejaus tvartelis ir piemenys buvo neverti, o šv. Kūdikis juos pasirinko pirmosiomis savo gyvenimo dienomis.

Darbininko amatas nevertas karalių Viešpaties, neverta nendrė būti Jo skeptru, erškėčiai — Jo vainiku, kryžius — Jo sostu.

Neverti buvo žvejai būti Jo kunigaikščiais.
Neverta buvo Marija Magdaliėtė,
kad prisikėlęs Jėzus pirmiausia jai pasirodytų.
Ir tai yra mūsų viltis, —
mūsų, kurie esame neverti.
Nuolankaus pagonio žodžiais nusizeminame
prieš kiekvieną Šventąją Komuniją.
Nes argi mes negyvename kaip pagonys?

/Lk 7, 36-50/

Jėzus pakvietė Jį sekti vyrus,
o moterys sekė iš meilės.
Visi ieškojo kūno ligų išgydymo, o nusidėjėlė
pirmoji nebyliai prašė išgydyti jos sielą.
Ji pažino tikrąjį Jėzaus pašaukimą —
nusidėjėlių išganymą.
Tai yra Magdaliėtės didybė.
Jėzus nuėjo į vaišes pas fariziejų,
kad išgelbėtų moteriškę paleistuvę.
Ligonį ne smerkti ir niekinti, bet gydyti!
Jėzus yra amžinasis Šeimininkas, o ne Svečias.

/Lk 8, 4-8/

Jėzus liepia statyti namus ant uolos,
bet įspėja nesėti ant jos grūdų.
Nedraugauja kviečiai su erškėčiais.
Kviečių "visuomeninė" aplinka
nepataiso erškėčių.

/Lk 8, 11-15/

*Jėzus kalba palyginimais visiems
ir aiškina juos atskirai apaštalams —
jų supratimas turi būti gilesnis,
nes jie bus gyvieji Kristaus žodžiai,
liudytojai visų pirma Jėzaus žmogiškumo,
o po to ir Jo dieviškumo.*

/Lk 8, 19-21/

*Švč. Motina Jėzui yra dviguba giminė:
kaip prigimtinė Motina
ir kaip tobulai klausančioji Dievo valios.
Tai naujosios giminystės sąlyga,
kuria prigimtinė giminystė tampa dvasine.*

/Lk 8, 26-39/

*Gailestingumo Viešpats išklauso
net savo didžiausių priešų prašymą,
kad įvykdytų žodžius:
jei kas tave prašo, duok jam.
Kiaulių bandos žuvimas akivaizdžiai parodo
piktųjų dvasių galios baisumą.
Gyvybė viena nepakelia netyrosios dvasios.
Tai dvasinės mirties paveikslas,
kuris žmonių neregimas.*

/Lk 8, 40-56/

*Stebuklas formaliai priklauso nuo tikėjimo.
Juk augalas turi turėti fotosintezės galią,
kad įsisavintų saulės spindulius.*

/Lk 9, 1-6/

Liga yra nuodėmės padarinys,
todėl taip glaudžiai susiję ligonių gydymas
ir Evangelijos skelbimas.

Ligos išgydymas — tai liudjimas galios
gydyti sergančias sielas.

Neišmintinga kelionėje apsikrauti daiktais.

Svarbiau joje pasitikėti Viešpačiu,
Kuris peni dangaus paukščius
ir aprenkia lauko lelijas.

Jėzus ir iki šiol neatšaukė savo pamokymų,
duotų pirmiesiems pasiuntiniams.

/Lk 9, 10-17/

Vyno stebuklas kokybinis, duonos — kiekybinis.

Padauginta duona rengė žmones tikrajai

Duonai. Tai tarsi aukojimas šv. Mišiose,
todėl trupiniai pagarbiai surenkami.

Minia norėjo bendrauti su Jėzumi vergų ryšiais —
valdovo ir pavaldinių, valdomų prievarta.

O Jėzus siūlė laisvą ryšį meile.

Mokiniai užtaria alkaną minią prieš Mokytoją.

Ir taip per amžius jie malšins mūsų alkį Duona.

/Lk 9, 18-21/

Jėzus savo vientavę skiria maldai.

O kaip ją praleidžiame mes?

/Lk 9, 22-27/

*Stebuklų džiaugsmą aptemdo
Atpirkimo negailestinga realybė —
džiaugsmo ir kančios dialektika.*

*Gyvenimas yra iškreiptas nuodėmės,
todėl skaudus išrinktiesiems.*

/Lk 9, 28-36/

*Kaip Jėzaus kūnas Tabore,
taip per malonę suspindi mūsų sielos.
Sinajaus kalne duota Dešimt Dievo įsakymų,
suderintų su žmogaus ir visuomenės prigimtimi.*

*Dabar duotas tik vienas asmeninis įsakymas:
“Klausykite mano Sūnaus”.*

*Prie Senojo Testamento didžiųjų pranašų
kaip liudytoja — nenutrūkstanti Tradicija.*

Trys Jėzaus atsimainymai:

Tabore, Getsemanėje ir tabernakulyje.

/Lk 10, 1-16/

*Didelė kaltė tu, kurie sakosi tikintys Dievą,
bet nekenčia kunigų.*

/Lk 10, 17-20/

*Dievas kaip saulė,
šėtonas kaip žaibas - mirksnio valdovas.*

*Vertingiausias žmogaus turtas yra jo vardas,
jeigu jis įrašytas danguje.*

/Lk 10, 21-22/

Kaip tiksliai pasakyta:

“Pradžiuogo Šventąja Dvasia”.

Jėzus skiria išmintinguosius ir gudriuosius.

Šitie daugiau pasitiki savo protu ir patirtimi

nei Apreiškimu. O mažutėliai Jį priima

ir tampa išmintingesni už anuos.

/Lk 10, 23-24/

Palaiminti ir mes šiandien, kurie klausome

Jėzaus žodžių, užrašytų Evangelijoje, ir

priimame Jo Kūną ir Kraują Švč. Sakramente.

/Lk 10, 25-28/

Mylėk ir būsi gyvas: visų dorybių branduolys —

meilė. Ji — visų įsakymų tikslas ir jungtis.

/Lk 10, 29-37/

Būkime gailestingi samariečiai ne tik kūnui,

bet ir dvasiškai sužeistiems.

Kiekvienas, reikalingas mūsų pagalbos,

yra mūsų artimas.

Gailestingas samarietis —

tai žmonijos paveikslas.

Vieni sumušė ir apiplėšė žmogų.

Kiti patys sužeisti ir apiplėšti, dar kiti —

be gailesčio abejingai praeinantys pro šalį.

Pasigailintieji —

Dievo gailestingumo dalininkai.

/Lk 10, 38-42/

Marijos ir Mortos meilė — dvi meilės apraiškos.

Morta priėmė Svečių valgiais, o Marija širdimi.

Morta duoda Jam žemiškojo maisto,

o Marija priima Jo mokslą.

Didysis darbas — sėdėti prie Viešpaties kojų

ir sklidina meilės širdimi klausyti Jo žodžių,

kuriuos per kasdienes darbus užmirštame.

/Lk 11, 1-4/

Jėzus nerado Dievui kilnesnio

ir artimesnio vardo kaip “Tėve!”

Jėzus vadino save Tėvo Sūnumi (vienaskaita!),

o mums liepia daugiskaita vadinti Dievą Tėvu.

Pirmasis prašymas — Viešpaties Dievo garbė.

Antrasis prašymas — kad ateitų Jo Sūnaus

skelbiama Dievo karalystė

(mes silpni ateiti į ją).

Duonos vienai dienai, o išganymo

visai amžinybei mokė mus prašyti Jėzus.

Prašyk duonos tik šiai dienai,

nes nežinai, ar sulauksi rytdienos —

kiekviena diena rūpinasi savimi.

Atleisk mums kaltes, kaip ir mes atleidžiame

savo kaltininkams — koku saiku seikėsi,

tokiu ir tau bus atseikėta.

Ant kryžiaus Jėzus duos šventą pavyzdį,

melsdamasis už savo kankintojus.

*“Nevesk mūsų į pagundą”, —
mokė Gundytasis tyruose.*

*Be Dievo valios piktasis negali gundyti,
nes gundymas vieniems yra nuopuolio,
kitiems nuopelnų versmė.*

*“Tėve mūsų” —
kaip Senojo ir Naujojo Testamento santrauka.
Septynių prašymų spektras,
Evangelijos ekstraktas,
Giesmių giesmės Žodžio leitmotyvas.*

*“Nekalbėkite daug, kaip pagonyš” —
štai kiekybės ir kokybės dėsnių
dieviškasis įvertinimas.*

/Lk 11, 5-8/

*Jėzus moko atkakliai melsti Dievą,
bet nedaugiažodžiauti.*

Dievas žino, ko mums reikia.

Jis nori, kad paprašytume.

Argi ne taip daro ir tėvai savo vaikams?

Tikėjimu nugalimas velnias,

o meile nugalimas Dievas,

nes Jis myli mylintįjį.

/Lk 11, 9-13/

Ir vėl atkaklios maldos leitmotyvas.

Atkakliai prašyti paties didžiausio: Šv. Dvasios.

Ir Jėzaus pažadas, jog tikrai Ją suteiks.

/Lk 11, 14-23/

*Jėzus išvarė iš žmogaus nebylumo demoną.
O ar ne tas pats nebylumo demonas
trukdo mums prakalbėti,
atsiklaupus prie klausyklos langelio?*

/Lk 11, 24-26/

*Kodėl netyroji dvasia taip bijo
natūralaus vandens?
Gal kad Jėzus krikštui naudoja vandenį —
pirmykštę medžiagą?
Ir kūno, ir sielos ligų atkritimas
yra labai pavojingas ir dažnai veda į mirtį.*

/Lk 11, 27-32/

*Mes žinome, jog mirsime, o Jėzus žinojo,
kad mirs skausminga mirtimi ant kryžiaus.*

/Lk 11, 33-36/

*Reikia tyra akimi žiūrėti
į Dievo šviesa apšviestą pasaulį,
o ne per spalvotus pasaulėžiūrų stiklus.*

/Lk 11, 37-53/

*Jėzus visur pabrėžia aukos kokybę,
t.y. vidinę jos vertę,
vietoje fariziejų mėgstamos kiekybinės,
formalios aukos.*

Nuodėmingos sielos vaizdas — apleistas kapas.

/Lk 12, 1-12/

Fariziejų raugas - veidmainystė.

*Mirtimi baigiasi žmogaus galia žmogui,
bet ne Viešpaties.*

Dievo baimė panaikina visas kitas baimes.

/Lk 12, 22-34/

“Nebijok, mažoji kaimene”, —

didysis Jėzaus padaršinimas mums.

*Negatyvo dėsnis: išdalinti turtą vargšams,
tada tikrasis turtas atsiras danguje.*

/Lk 12, 35-48/

Jėzus yra Valdovas,

tarnaujantis meilės puotoje savo tarnams.

*Jėzus moko, kaip laukti Jo antrojo atėjimo, —
apmarinti geidulius ir šviesti gerais darbais.*

*Vieni bus baudžiami už nesirūpinimą
sužinoti vieną tiesą, o kiti — žinantieji —
už nevykdymą žinomų tiesų.*

/Lk 12, 49-53/

*Ne kančios dėl jos pačios trokšta Jėzus,
bet kad per kančią bus išganyti žmonės.*

Ugnis negali nedegti. Meilė negali nemylėti.

*Kristus žemei atnešė nesantaiką
su blogaisiais, su pasauliu,*

o sieloms, Jį pamilusioms, — ramybę.

Tokia dialektika.

/Lk 12, 54-59/

Jėzus skiria tiesą ir teisybę:
teisybė yra daiktinė tiesos išraiška.

/Lk 13, 1-5/

Dalį nusidėjėlių Dievas baudžia,
kad išpėtų kitus.

/Lk 13, 10-17/

Mūsų vargas be žodžių išprašo
iš gailastingojo Jėzaus malonę.
Jo žodis vadinamas darbu, nes jis įsikūnija.
Dievo darbai džiugina Jį mylinčius
ir sugėdina priešus.

/Lk 13, 18-21/

Dievo karalystė yra vyksmas:
ėmė ir pasėjo, įmaišė...
Palyginimas apie garstyčios grūdą kiekybinis,
apie raugą — kokybinis.

/Lk 13, 22-24/

Paslėptąjį Jėzaus gyvenimą nusako sakinyš:
“Ir buvo jiems klusnus”.

O viešąjį —

“Jis ėjo per miestus ir kaimus mokydamas
ir keliavo į Jeruzalę kryžiaus kančiai”.

Jėzus siūlo žemas nuolankumo duris
ir siaurą atgailos taką į Dievo karalystės puotą.

/Lk 13, 25-35/

Jėzus mokė gatvėse, kviesdamas visus
į Namus. "Turiu būti kelionėje", —
taip Jėzus vadina likusį gyvenimo laiką.
Jis Pats atėjo į Jeruzalę,
kad užneštų savo kryžių į Golgotą.

/Lk 14, 1-11/

Smalsumo vedamas fariziejus kviečia Jėzų,
Kuris priima ir tą geros valios kibirkštėlę.
Gyvenimo pavyzdžiais, sveiko proto nuovoka
parodo Jėzus Įstatymo aiškintojų
artimo meilės trūkumą ir veidmainystę.

.Lk 14, 15-24/

Į Viešpaties Dievo puotą vietoje piktavalių
bus pakviesti silpnavaliai sielos invalidai.
Mums penki aistrų jungai svarbiau
už Dievo pokylį. Visi, kurių širdys palinkusios
į turtą ar valdžią, neateina į Viešpaties puotą.

/Lk 15, 1-10/

Kaip vaizdingai piemenu krašte
Jėzus nupiešia Dievo gailestingumą!
Kaip pabrėžia ne minios,
o kiekvieno atskiro žmogaus vertę!
Muitininkus ir nusidėjėlius
traukė Jėzaus Asmuo ir mokymas,
o išdidieji fariziejai ateidavo
Jo kalbos tariamų netikslumų gaudyti.

/Lk 15, 11-32/

Ta pati tema su variacijomis.

Kuris palyginimas kam labiau įkris į širdį:

paklydusi avis, pamesta drachma

ir sūnus palaidūnas.

Du palyginimai ir trečias atviras paveikslas.

Viena avis iš dviejų: žydų ir pagonių.

Kalnuose prapuolusi avis, namuose pamesta drachma, šeimoje prarastas sūnus.

Piemens vargas, šeiminkės rūpestis ir tėvo skausmas.

Paklydusi avelė, paties pamestas pinigas

ir pats sąmoningai pabėgęs sūnus.

Jėzus - Tas, Kuris ieško

vienos prapuolusios avelės

ir vieno pamesto skatiko.

Ir laukia kiekvieno sūnaus palaidūno.

Argi visos žmonijos istorija

nėra gražinimas Viešpačiui to,

kas prarasta nupuolus angelams?

/Lk 16, 1-12/

Argi mes nesame savo kūno užvaizdai,

laikinai gavę jį iš Viešpaties?

Gyvenimo smulkmenomis mes bandomi

amžiniesiems turtams.

Vaikas jau žaisdamas pasirodo,

koks jis bus užaugęs.

/Lk 16, 16-18/

*Jonas Krikštytojas kaip takoskyra
tarp Senojo ir Naujojo Testamentų.*

*Besąlyginis šeimos kodeksas:
nevalia ardyti šeimos.*

/Lk 17, 11-19/

Ir raupsus Jėzus vienodai lengvai išgydo.

*Ir primena dėkingumo pareigą Dievui,
kurią užmirštame.*

/Lk 17, 20-37/

*Regimose pasaulio karalystėse
neregimai auga Dievo karalystė.*

Meilės laisve —

ne ginklų prievarta — ji sklidina.

/Lk 18, 1-8/

Atkaklių maldą ir atkaklų tikėjimą giria Jėzus.

/Lk 18, 9-14/

Pirmos ir paskutinės vietos prie stalo variacija.

Nuolankumo nenumaldomas reikalavimas.

/Lk 18, 18-30/

Turtuoliui trūksta neturto,

kad galėtų sekti Jėzų.

Dėl Dievo karalystės palikti ne tik turtą,

bet ir kraujo gimines. Atlyginama

dvasiniais turtais ir dvasine giminyste.

/Lk 18, 31-34/

*Pranašautasis eina į Jeruzalę
vykdyti laisva valia pranašų pranašysčių,
kad išsipildytų Raštas ir jame nebūtų
melagystės, o apaštalai vis tiek nesuprato
net dvigubos pranašystės —
pranašų ir Paties Jėzaus.*

/Lk 18, 35-43/

*Kodėl dvasiniai neregiai nesišaukia Jėzaus,
kad jiems grąžintų dvasinį regėjimą — tikėjimą?*

/Lk 19, 1-10/

*Pasimokykime iš Zachiejaus,
kaip reikia džiaugtis,
kai Jėzus mus aplanko Šv. Komunijoje,
ir kaip savo džiaugsmą išreikšti
artimo meilės darbais.*

*Zachiejus kaip figmedžio vaisius nederliaus
metu, nukritęs į Jėzaus gailestingumą.*

/Lk 19, 11-27/

Žemė duoda vaisių su procentais.

*Ir žmogus gamtos pavyzdžiu socialinėje dirvoje
turi užauginti Sėjėjui pelną.*

*Jeigu Viešpats skaudžiai nubaus tą,
kuris grąžino jam paskolintą miną be palūkanų,
kaipgi išvengs bausmės tas, kuris išleido ją?*

/Lk 19, 28-40/

Vaikai — būsimieji krikščionys —

Verbų sekmadienį šaukė: “Osana!”

O jų tėvai Didįjį Penktadienį:

“Ant kryžiaus Jį!”

Graudi išskilmė kuklaus Karaliaus,

jojančio pasitikti mirties

už savo kariuomenę ir būsimą tautą,

jojančio amžinai nugalėti mirtį,

visų tironų įrankį ir nuodėmės išdavą.

Žemės karaliai į mirtį siunčia kitus,

o patys naudojasi jų laimėjimais.

Minia siūlė Jėzui karaliaus sostą ir karūną,

o Jis priėmė kryžiaus sostą

ir erškėčių vainiką. Ne minios,

o Tėvo valią vykdyti Jis atėjo į žemę.

Gundytojas gundė pats, Petro lūpomis

ir minios šauksmais.

Trys gundymai dykumoje

ir trys viešame gyvenime.

Petras siūlė neiti į Jeruzalę ir kardų kovoti,

minia siūlė būti jos karaliumi.

Tas pats gundytojo braižas

visuose gundymuose.

Ir visus juos Jėzus nugalėjo!

/Lk 19, 41-44/

*Jėzus verkė Jeruzalės ir visų miestų,
kurie šiandien žudo Jo vardą ir Jo atminimą.*

/Lk 19, 45-48/

*Pirmasis darbas Jėzaus,
garbingai įžengusio Jeruzalėn, —
Tėvo namų garbės atstatymas.*

Nebijantieji Dievo — bijo minios.

Nebijantieji Vieno — bijo skaičiaus.

/Lk 20, 9-19/

*Revoliucijos ir revoliucionierių paveikslas:
pažeista prigimtoji ir socialinė tvarka.*

/Lk 20, 20-16/

Kieno paveikslas įspaustas mūsų sielose:

Dievo ar ciesoriaus?

Fariziejai painiodavo teisybę

įrodinėjimų ilgumu,

o Jėzus žavi sakinio trumpumu.

/Lk 20, 27-39/

Kambario geometrija

netinka Visatai arba atomui.

Kaipgi buitinius dėsnius taikome amžinybei?

/Lk 20, 41-44/

Sūnus ir Dovydo Viešpats yra Jėzus,
nuo amžių kilęs iš Tėvo
ir Švč. Motinos pagimdytas laike,
laisvas ir vykdamas Šv. Rašto kiekvieną jotą...
Tautos ir miesto vardu —
žmogiškosios realybės koordinatėm —
vadina Jėzų.

/Lk 20, 45-47/

Vėl Jėzaus kovos leitmotyvas prieš veidmainius —
nesvarbu, kokioms partijoms jie priklausytų,
kokiais drabužiais vilkėtų, kokiuose krėsluose
sėdėtų, kokias aukštas pareigas beužimtų.

/Lk 21, 1-4/

Našlės skatiko vertė didžiausia jį atiduodant.

Širdies aukso praba.

Fariziejaus denarą aukso raidėmis įrašo
bažnyčios sienoje, o našlės skatiką — danguje.

Jėzus pasmerkė fariziejaus maldą ir išmaldą,
nors abu darbai savaime yra geri.

Svarbiau intencija.

Pinigas yra simbolis ir žmonių sutarta vertybė,
atstovaujanti visiems pasaulio lobiams —

mamonai. Turtuoliai perka už juos

žemę ir gėrybes, kurių neapprėpia.

Našlė už savo skatikus perka dangų.

*Dievui brangi auka,
kai žmogus nuoširdžiai Jam viską atiduoda.
Kiekybė nesvarbu — svarbu, kad atiduoda viską.*

/Lk 21, 5-7/

*Jeruzalė tapo dvasinės puikybės Babelis,
todėl Jėzus pasmerkė ją sugriovimui.*

/Lk 21, 8-19/

*Karaliai žada savo valdiniams
aukštas vietas ir turtus,
o karalių Viešpats —
persekiojimus ir žmonių neapykantą.
Pasaulio pabaigos nežino niekas, tik Tėvas,
bet prieš tai bus ženklai,
kuriuos Jėzus nurodo ištikimiesiems.*

/Lk 25-28/

*Saulė ir žvaigždynai paliudys,
kad Jėzus yra Visatos Viešpats.
Jėzus savo ištikimiesiems liepia ramiai laukti Jo.*

/Lk 21, 29-38/

*Budėti, budėti, budėti!
Maldoje per naktis budėjo Tas,
Kuris ragino kitus budėti.*

/Lk 22, 1-6/

*Jėzus derinosi prie žydų švenčių, skelbtų ST.
Prie pagonių kai kurių švenčių taikosi Bažnyčia,
suteikdama joms naują prasmę.*

/Lk 22, 7-13/

Mūsų pareiga — paruošti sąlygas Priežasčiai erdvų kambarį savo širdyje.

Svarbiausius darbus Jėzus paveda atlikti Petruui ir Jonui — tikėjimo ir meilės apaštalams.

Kad Judas nepraneštų fariziejams ir nesudrumstų Jo paskutinės Meilės vakarienės,

Jėzus nurodo ne gatvę ir namą,

bet žmogų, nešantį vandenį, —

gal apaštalų kojoms plauti,

gal sumaišyti su vynu, prieš jį konsekruojant.

Į parengtą kambarį Jėzus siunčia

paruošti Paskutinę Vakarienę.

Į parengtą kapą paguldys Jo kūną.

Iš šventyklos statybai paruošto medžio

padarys Jam kryžių.

Į paruoštą duoną ir vyną

sakramentiškai Jis ateina per šv. Mišias.

/Lk 22, 14-18/

Išnuomotoje salėje pirmosios Mišios.

Ar dabar nenuomojame bažnyčių,

atimtų iš mūsų?

/Lk 22, 19-20/

Lyginamasis daiktų vertės svoris duonoje,

kaip daiktų lyginamasis svoris vandenyje.

Ir lyginamasis svoris

Jėzaus kančios taurės kraujyje.

Pirma pavertė vandenį į vyną

ir padaugino duoną,

parodė savo galią gamtinei jų transformacijai,

kad nuteiktų apaštalus tikėti jų Konsekracija,

kuri neregimai pakeičia duoną ir vyną.

Ar Dievas įsikūnijo prieš žmogaus valią?

Ar Jis išrinko tautą prieš jos valią?

Ar nužengia į Ostiją prieš kunigo valią?

Jei Kristus man tėra tik Evangelijos vardas,

tik praeityje gyvenęs žmogus,

aš nesu tikras katalikas.

Jėzus yra gyvoji Dabartis

altoriaus Sakramente.

Jėzaus Kūnas ir Kraujas

jungia šventąją tautą — Bažnyčią.

Vienintelis Jėzaus turtas, įgytas laike,

buvo Jo Kūnas kančiais.

Kaip maistas tampa mūsų kūnu ir krauju,

taip Jėzaus visagaliame žodyje

vynas tampa Jo Krauju.

Visas Jėzaus gyvenimas —

laukimas didžiosios Aukos.

Vienos Aukos, ikūnytos Ostijoje.

Jis neturi jokio turto, tik savo Kūną,

todėl juo — Ostija —

vaišina savo puotos svečius.

Evangelija skaitoma

*Jėzaus gyvenimo atminimui,
o Mišios laikomos Jo mirties minėjimui.*

/Lk 22, 21-23/

Judas nesuprato Jėzaus žodžių:

“Palaiminti beturčiai dvasioje”.

Jėzus įsileido išdaviką tarp savųjų,

norėdamas sąmoningai parodyti,

kad neužtenka mechaninio buvimo Bažnyčioje.

Ir dabar Bažnyčia gyvena su savais išdavikais,

bet jiems neprieinami

Bažnyčios branduolys ir Dvasia.

/Lk 22, 24-30/

Jėzus patarnavo apaštalams

per Paskutinę vakarienę.

Karalius kaip tarnas.

Jis pašventino tarnavimą kitiems:

tai Jo buvimo būdas tarp mūsų.

Kas dalinasi su mylimaisiais

savo Kūnu ir Krauju, tas dalinasi su jais

ir Tėvo Jam duota garbe ir karalyste.

Jo užduotis buvo įgyti kaip žmogui tai,

ką turėjo kaip Dievas.

Valgyti ir gerti dangaus karalystėje — taip

nusakomas amžinojo džiaugsmo realumas,

amžinoji gyvybė su kūnu ir siela.

*Viešpats yra valdovas,
įstatymų leidėjas ir teisdarys.*

*Tironai akla puikybe suima į savo rankas
tas tris valdžias,*

*kad būtų panašūs į Viešpatį Dievą,
kaip kad nupuolę nepaklusnumo angelai*

norėjo panašėti į Jį.

*Norėjo būti spinduliais, atitrūkusiais
nuo saulės, bet tapo tik tamsiomis dulkėmis.*

/Lk 22, 31-34/

Petras — tikėjimo saugotojas ir stiprintojas.

Tikėjimui Jėzus suteikė vyriausią valdžią

Bažnyčioje ir pirmasis meldėsi už popiežių.

Ir dabar visų katalikų maldos

subėga į popiežių. Mes prašome jam

Dievo malonės ir žmogiškos ištvermės.

O šėtonas reikalauja Įstatymo teisingumo,

nes jis pats yra Įstatymo vergas.

/Lk 22, 35-38/

Tamsybių valandą prigimtis paliekama

pati viena išbandymui, kaip ji įsisavins malonę.

Smagračio principas.

/Lk 22, 39-46/

Kenčiantis Jėzus yra žmogiškiausias.

Pirmą kartą po būsimuoju kryžium

Jėzus puolė Getsemanėje.

*Alyvų kalne Jėzus kovoja vienas. Tik pradžioje
ir pabaigoje Jis prašo žmonių pagalbos:
“Melskitės”. Ar mūsų sielos nėra mieguistos,
kai Jėzus meldžiasi mumyse?*

/Lk 22, 47-53/

*Jėzus parduodamas, kaip mes parduodame
už vergo kainą savo — Dievo vaikų — dalių.
Išoriniu meilės ženklu išdavė Jėzų,
smerkusį veidmainius. Bet ir išduotas
Jėzus turėjo galią atleisti išdavėjui.*

/Lk 22, 54-62/

*Pirmasis apaštalas išsigynė To, Kuri
paskutinytis veidmainingu pabučiavimu
pripažino. Dangaus vartų vartininkas išsigynė
prieš kiemo durininkę. Sudrebėjo Uola,
o vis dėlto Statytojas pastatė ant jos Bažnyčią.*

/Lk 22, 66-77/

*Sargai kankino Jėzų savo malonumui, neįsakyti.
“Aš Esu”, - sako Jėzus teisme.*

Juk tai Dievo vardas,

Vienintelio tikrai Esančio.

Jie laukė Jėzaus karališkais rūbais,

o Jis atėjo su Motinos megzta jupa.

*Jie laukė Jo, kalbančio pasaulio išminčių
citatomis, o nepažino sakančio
prasčiokėliams amžinąją tiesą.*

/Lk 23, 1-7/

Pilotas derėjosi su minia, kaip Ieva su žalčiu.

*Tas pats žaltys kursto ir minią,
prisitaikydamas prie sąlygų.*

Jėzaus paniekinime dalyvavo

valdovas ir kunigai,

tarnai ir kareiviai, žydai ir pagonys.

Net pavergėjams duota valdžia iš aukštybių.

/Lk 23, 8-12/

Erodas gundo Jėzų padaryti stebuklą

smalsumui patenkinti.

Velnius tyruose irgi gundė Jį

padaryti stebuklą dėl stebuklo.

Neteisieji susidraugauja, kovodami prieš tiesą.

/Lk 23, 13-25/

Jėzus ramus prieš minią, valdovus ir mirtį.

Pilotas gaili Jėzaus, bet visų pirma savęs.

Jėzų Teisėją nekaltai nuteisdami,

nusidėjėliai nuteisė save.

Žmogžudė minia reikalauja žmogžudžio Barabo.

Mirties bausmės teisė valstybei,

gimdymo teisė šeimai.

Bijodamas netekti laikinojo karaliaus

draugystės, Pilotas paaukoko

amžinojo Karaliaus draugystę.

Koks niekingas Pilotas:

neradęs Jėzuje kaltės — siunčia Jį pas Eroda,

neradęs kaltės — liepia nuplakti,

neradęs kaltės — liepia nukryžiuoti.

Tris kartus oficialiai ir viešai pripažinęs

Jėzaus nekaltumą, Pilotas atiduoda Jį mirčiai:

šitokia pasaulio teisybė.

Paklusęs miniai Pilotas

jos valiai atidavė Jėzų.

Už visas paguodas Jį nuliūdino iki mirties,

o žaizdas, kurias Jis užgydė žmonėms,

atvėrė Jo kūne.

/Lk 23, 33-38/

Viešpats pasigaili nusidėjėlių,

o nusidėjėliai Jėzui negailestingi.

Didysis tarpininkas tarp Dievo ir mūsų

kybojo ant kryžiaus tarp dangaus ir žemės,

tarp gerojo ir blogojo latrų —

tarp nekenčiančių ir mylinčių Jį.

Jūs nepažintumėt nukryžiuotojo Jėzaus,

jeigu virš Jo galvos nebūtų parašyta: INRI.

Jie prikaldė žmogaus žodį

viršum nužudyto Dievo Žodžio.

Gailestis yra viltingas:

dešinįjį galvažudį išgelbėjo viltis.

Vieni kaip Erodas siekia nužudyti šv. Kūdiki,

kiti kaip Pilotas kalam Jį prie kryžiaus.

*Abejingieji po kryžium,
po gyva Kentėtojo kančia,
prageriam Jo drabužius.
Mūsų kūno nuodėmės atpirktos Jo kančia,
o sielos nuodėmės — Jo mirtimi.
Su medžiu ypač susijusi žmogaus paslaptis —
medis realus nuopuolio ir Atpirkimo dalyvis,
jis simboliškas savo šaknimis, lapais, vaisiais.
Kryžius sodinamas į žemę kaip augalas,
kad neštų vaisių mūsų gyvenime.
Prikaltomis prie kryžiaus rankomis
Jėzus atliko didįjį Atpirkimo darbą.
Štai pavyzdys ligoniui,
prikaltam prie ligos patalo:
darbui nebūtina dinamika.
Jėzaus kūnas apnuogintas
prieš žmones Golgotoje,
o mūsų sielos nuogos Dievo akivaizdoje.
Kankinimų sudarkytas Jėzaus kūnas —
štai mūsų nuodėmingų sielų paveikslas.
Golgota yra joms gailestingumo himnas.
Pagonis Pilotas užrašė lentelėje ant kryžiaus:
“Žydų karalius”,
kad primintų tautai jos baisų nusikaltimą —
ką padarė su savo tikroju Karaliumi.
Tautos ilgesys karaliaus - Mesijo buvo tikras,
bet ji nepažino Jo.*

*Kiekvienu piktybė ir nuodėmė
yra iškreiptas tiesos ilgesys:
blogis egzistuoja,
parazituodamas gėrio formas.*

*Taip gundytojas iškreipia tikrąjį tiesos ilgėsį,
paankstina arba pavėlina
tiesos atėjimo metą,
sukeičia gėrio laipsnius,
tiesos žodžius įdeda į veidmainių lūpas.*

*Ir taip nuo pirmosios nuodėmės iki paskutinės.
“Žmonės stovėjo ir žiūrėjo”.*

O ar nestovime daugelis abejingai šv. Mišiose?

/Lk 23, 39-43/

*Kairysis galvažudys burnoje Jėzui,
reikalaujamas išgelbėti jo kūną
naujomis piktadarybėmis,
su pašaipa kartojo minios žodžius.*

Antrasis nuolankiai prašė pasigailėti jo sielos.

*Malonės žymė: pripažinimas Jėzaus galios
išgelbėti nusidėjėlių.*

Pirmas Jėzaus pašauktas į rojų — galvažudys.

Dešinysis nusikaltėlis —

kraštutinio žmogaus išsigelbėjimo paveikslas.

Nors mirties valandą

pagailėkime Jėzaus kančios už mus,

paduokime bent

paguodos žodžių vandens stiklinę.

Felix culpa:

galvažudys mirties valandą buvo šalia Jėzaus.

Aiškus ir konkretus Jėzaus pažadas:

šiandien būsi su manimi Rojuje.

Vienodai kenčia abu nusikaltėliai,

abu šalia Jėzaus,

bet tik vienas pasinaudoja Jo malone.

Vienintelis kelias nusidėjėliui

atgauti prarastą malonę —

gailestis ir išpažintis.

Sąžinės graužatis nėra tikrasis gailejimas.

/Lk 23, 44-49/

Visų apleistas Jėzus,

bet neapleidžiantis nė vieno.

Žmonių namuose nebuvo vietos Jo lopšiui,

nebuvo vietos ir mirties patalui.

Kokia baisi nuodėmės praraja

atskyrė žmogų nuo Dievo,

kad tik Jis Pats galėjo permesti

Atpirkimo lieptą — kryžiu.

Mūsų kančios — tai tik tembras,

virštoniai Jėzaus kančios.

Mirtis neteisėtai panaudojo

savo galią Golgotoje prieš Nemirtingąjį,

todėl buvo nugalėta iš vidaus.

*Jėzus gyvesnis mirtyje,
negu mes gyvenime.
Atpirkimu buvo pagarbintas Sutvėrėjas,
atstatant suardyta santyki.*

/Lk 23, 50-56/

*Sinagoga nukryžiavo Jėzų,
o Bažnyčia nuėmė nuo kryžiaus.
Žydai už miesto nužudė Jėzų,
o krikščionys kiekviename mieste
padėjo Jo Kūną į tabernakulius.*

/Lk 24, 1-12/

*Galingas yra Šaltinis, Kuris ir uolą pramuša.
Ne gyvenimu —
Prisikėlimu Jėzus nugalėjo mirtį.
Savo — laikinąją, o mūsų — amžinąją.
Apspjaudytas ir iškankintas Jėzus
neturėjo įrodymų, kad Jis yra Dievas.
Logika buvo prieš Jį.*

*Bet Prisikėlimas buvo Jo dieviškumo įrodymas.
Pasaulio pabaigoje
Savo didenybės soste įrodys Savo buvimą,
kurį Jo priešai neigia iki šiolei,
kai milijonai kovoja už Jį ir prieš Jį.
Golgotos kryžiaus ir Prisikėlimo džiaugsmo
kontrapunktas krikščionių tikėjime.*

/Lk 24, 13-55/

Emauso mokiniai nepažino Keleivio,

aiškinančio Raštą,

bet pažino Svečią, laužantį duoną.

Vieni Jėzų nepažintą kviečia į vaišes,

o kiti Jį atmeta, nors ir pažįstamą.

Jėzus visada yra Trečias, kai du kalbasi apie Jį.

O mes ar ne keleiviai į Namus?

“Ar nedegė mūsų širdys?” — štai subjektyvus

Jėzaus artumo Eucharistijoje ženklas.

/Lk 24, 36-43/

Visi apaštalai buvo kartu,

o kambario durys buvo užrakintos nuo priešų.

Tada pro užrakintas duris įėjo Tas,

Kuris prisikėlė pro užristą kapo akmenį.

Jėzus rūpinasi įtikinti apaštalus,

kad Jis prisikėlė —

ir Jo kūnas tas pats, kuris kentėjo.

/Lk 24, 50-53/

Tikrai medžiaga yra amžina,

nes Jėzaus kūne ji yra

sudvasinta forma paimta į dangų.

Niekas negali įsivaizduoti seno Jėzaus.

Jis nepaseno laike.

Jo nuopelnai ir tiesos nesensta per amžius —

Jis nesensta Amžinybėje.

/Jn 1, 1-18/

*Dievas Tėvas yra grynasis Buvimas:
“Aš Esu, Kuris Esu”.*

*Dievo žodžio ištarimas yra
visos kūrinijos principas ir tikslas.*

*Laikas ir erdvė reikalingi
pirmapradžio žodžio suskambėjimui,
o visa sutverta Žodžio Įsikūnijimui.*

*Viešpaties Dievo žodis atėjo
į raštingiausią pasaulyje tautą:
Izraelyje buvo visi raštingi,
kad galėtų skaityti Raštą.*

/Jn 1, 19-28/

*Tarp žmonių iškyla tautos gerbiamas
Jono Krikštytojo asmuo,
kuris liudija Kristaus Asmenį.*

*Neturtingas Jonas Krikštytojas —
Jėzaus neturto pirmtakas.*

*Jono krikštas ne sakramentinis.
Jo tikslas — atgaila.*

/Jn 1, 29-34/

*Svetimųjų pavergtoje tėvynėje
pradėjo Viešpats savo tautos Išganymo darbą.*

*Tik subrendus žmogiškajai prigimčiai,
Jis išeina atskleisti*

Savo dieviškosios prigimties.

Dievas tapo žmogumi dėl žmonių, —
 Ganytojas tapo Avinėliu dėl avių,
 Dievo Avinėlis ganėsi nuo amžių
 Dievo meilės pievoje.

Jonas Krikštytojas Dievo Sūnų liudijo,
 o ne moksliskai Jį įrodinėjo.

Jėzus pašventino Jono krikštą, jį priimdamas.

Atskirai apsireiškė Tėvas Mozei,

Šventoji Dvasia Švenčiausiajai Marijai,

o Jėzaus krikšto metu — visa Švenčiausia Trejybė.

Argi ne labiau dailininkas džiaugiasi savo
 kūdikio grožiu negu savo paveikslų gražumu?

Jėzaus krikštas Jordane parodo,

kad neužtenka vidinio Dievo pašaukimo,

bet reikia ir žmogiško paskyrimo. Vyskupas

patvirtina Dievo šaukimą kunigo sieloje.

/Jn 1, 35-51/

Brolius Jėzus pašaukė skelbti Evangeliją,

kad žmonės pasidarytų broliais.

Prie jūros Jėzus žvejojo žvejus.

Viešpats pašventino elito principą.

“Sek mane”, — sako Jėzus —

drauge einantysis kelionės Tikslas.

Mokiniai klausia Jėzaus, kur Jis gyvena.

Jėzus nenurodo savo adreso,

bet kviečia eiti su Juo kartu ir pasižiūrėti.

/Jn 2, 1-12/

*Kanos vestuvėse — džiaugsmingiausiose
prigimties iškilmėse — pirmasis stebuklas.*

*Ir dangų Jėzus vadina
nesibaigiančiomis vestuvėmis.*

Pirmuoju savo stebuklu

*Jėzus vandenį paverčia malonės vynu,
o paskutiniu juo — vyną paverčia savo Krauju.*

Kanoje Motinos prašymas ir Tėvo valia.

*Vanduo paverstas vynu ir prigimtinis
vestuvių ryšys pakylėtas į Sakramentą.*

*Jėzus daro stebuklus prašomas,
nes prašantysis tiki.*

*Jėzus klauso ne tik Tėvo, bet ir Švč. Motinos,
tačiau atkreipia dėmesį į Tėvo valios pirmumą.*

Pirmojo stebuklo akivaizdoje

Motinos nurodymas mums:

“Darykite, ką Jis jums įsakys”.

Saulė gamina iš vandens vynuogių sultis,

kurios per laiką induose tampa vynu,

tad kas nuostabaus, kad saulės Viešpats

Kanoje vandenį netarpiškai pavertė vynu.

Bažnyčia ir yra tas indas, kuriame supiltas

pasaulio vanduo paverčiamas vynu.

Žmogus pakvietė Jėzų į savo vestuves,

o jo vynas pasibaigė.

*Jėzus pakvies žmones į Savo vestuves,
bet Jo vynas nesibaigs per amžių amžius.
O, kad į kiekvienas vestuves būtų pakviesti
Jėzus ir Jo Motina!*

*Švenčiausioji Motina tarpininkauja,
prašydama žmonių paklusnumo Jos Sūnui.
Pasirengusios klausyti Jo paliepiimų širdys
ir yra toji stebuklo valanda, kuri atėjo.*

/Jn 2, 13-22/

*Pyktis nėra neapykanta.
Gundytasis turtais atėjo į Tėvo namus
ir atrado čia pirklius, todėl taip užsirūstino
prieš veidmainius fariziejus:*

*Dievo Sūnus yra gimęs tvartelyje,
o Jo Tėvo namuose prekiaujama gyvuliais.
Ne dėl savęs, o dėl Tėvo pažeistos garbės pyko:
Betliejaus tvartelį Jis pavertė bažnyčia,
o pirkliai — Jeruzalės bažnyčių tvartu.*

/Jn 2, 23-25/

*Žmonės Dievą tiki,
o Dievas žmonėmis pasitiki.*

/Jn 3, 1-21/

*Dvasinė aristokratija: gimusieji iš Dvasios.
Pasauliui teismas prasidėjęs jau šiame gyvenime:
kas netiki, tas jau pasmerktas.
Nusikaltėliai ieško tamsos: gamtinės ir dvasinės.*

/Jn 3, 22-36/

*Jono krikštas buvo simbolinis Atgailos krikštas,
žmonių geros valios ženklas.*

*Šventieji džiaugiasi kitų šventumu,
o pasaulio žmonės pavydūs vienas kitam.*

/Jn 4, 1-42/

*Su šalia esančiais daiktais
lygina Jėzus Dangaus karalystę.*

Jis nevengia pasikalbėjimų su minia.

*Savarankiškai atstato Tradicijos dvasią,
kurią fariziejai buvo numarinę,
sureikšmindami raidę.*

*Prie Jokūbo šulinio sėdi Jėzus,
išalkęs duonos ir ištroškęs vandens,
o labiausiai — sielų išganymo.*

*“Duok man gerti”, — sakys samarietei ir
“Trokštu”, — tars ant kryžiaus.*

Samarijoje moteris, ne apaštalai, paskelbė Jėzų.

Teisusis Nikodemas, pažinęs Mesiją, tyli.

Samarietė nusidėjėlė drąsiai Jį skelbia.

Argi Jėzus neatėjo kviesti nusidėjėlių?

Teisieji patys Jį susiranda.

*Dvigubai niekinamą būtybę —
moteriškę ir samarietę — užkalbina Jėzus.*

*Viešpats prašė paprasto vandens,
žadėdamas mainais Gyvojo vandens —*

Dievo malonės, kuri atgaivina ištroškusių sielą.

*Jėzus drašiai laužo žmonių papročius,
jeigu jie priešingi Dievo
ir artimo meilės didžiajam įsakymui.*

*Kaip žvejai paliko tinklus ir sekė Jėzų,
taip moteriškė paliko qotį
ir skelbė apie Jėzų mieste.*

*“Ateikite ir pažiūrėkite!” —
amžinasis šaukimas geros valios žmonėms.*

*Samariečiai įtiki moteriške,
o fariziejai netiki Dievo žodžiu.*

*Ir apaštalai, ir moteriškė pirmiausia supranta
Jėzaus žodžius tiesiogiai.*

*O Jėzus kantriai laukia, kol ateis laikas
ir jie atsimins bei supras,
ką Jis yra jiems kalbėjęs.*

*Žmonės, skubantys ateiti ir pamatyti Jėzų,
moteriškė, prašanti Gyvojo vandens, —
tarsi laukai, pabalę pjūčiai.*

*Jėzus yra Sėjėjas, kurio pasėto derliaus,
prinokusio malonės šviesoje ir šilumoje,
surinkti siunčiami apaštalai:*

Sėjėjas yra derliaus Šeimininkas.

/Jn 5, 1-15/

Kai Dievo malonė paliečia sielą, ši pasveiksta.

*Ar ligonių minia prie tvenkinio
nėra paveikslas žmonijos,
laukiančios krikšto stebuklo?*

*Ligonis prie Betsato tvenkinio
yra paveikslas nusidėjėlio,
kurį kitas turi įkelti į atleidimo vandenį.*

*“Tas, kuris mane pagydė, liepė nešti gultą
šabo dieną”. Ar skundėjas,
ar garbės skelbėjas yra išgydytasis?*

/Jn 5, 16-30/

*Kiekviena Jėzaus geradarybė žmogaus sielai
ar kūnui didina piktųjų neapykantą
ir artina jų keršto valandą. Jie Viešpaties
dieną vertina labiau už patį Viešpatį,
paveikslą — už tą, kurį paveikslas vaizduoja.
Dievas Tėvas veikia iki šiolei kurdamas,
Sūnus veikia iki šiolei išganydamas.*

*“Dievas ilsisi veikdamas
ir veikia ilsėdamasis”.*

Žmogiškoji Jėzaus prigimtis kaip vykdytoja.

Tėvo Įstatymas, Sūnaus Teismas.

Kas niekina Teisėją,

tas niekina įstatymus ir jų Leidėją.

*Visų žmonių tikslas yra gyvenimas —
laikinasis arba amžinasis.*

Laikiniuju reikia užsidirbti amžinąjį

Jėzaus nuopelnais.

Dievo teismas yra atskyrimas tų,

kurie pasinaudojo Išganytojo nuopelnais,

nuo tų, kurie juos paniekino ir atmetė.

Mūsų Teisėjas yra gyvoji Tiesa.

*Argi teisėjas negali išteisinti kaltinamojo,
čia pat atlygindamas nuskriaustajam iš savo lėšų?*

/Jn 5, 31-40/

“...nenorite ateiti pas mane...” —

štai pasmerkųjų žymė.

*Užkietėję nusidėjėliai patys save pasmerkia,
o ne Dievas, kuris yra Gailestingumas.*

/Jn 5, 41-47/

Dievas nepažino kančios, kol neįvykdė

Atpirkimo: Jis begalinis džiaugsmas,

ir kančia Jam buvo svetima.

Žaizdos Jėzaus kojose ir rankose

per amžius liudys Jo iškentėtą skausmą

ir Jam nereikės kitų liudijimo.

/Jn 6, 1-15/

*Minios vaizdas primena Jėzui duonos klausimą —
pagrindinį socialinį klausimą.*

Miniai pavalgydinti reikėjo dviejų tonų duonos.

O trupinių surinko daugiau negu turėta jos.

Tai materialus stebuklo įrodymas.

Švč. Motina sako: “Jie neturi vyno”.

Mokiniai sako: “Jie neturi duonos”.

Jėzus maldaujamas mūsų neturto vardu.

/Jn 6, 22-66/

Mana iš dangaus tebuvo paveikslas
tikrosios Duonos iš dangaus — Eucharistijos.

Žemiškais vaizdais

piešia Jėzus dangaus paslaptis.

Minia jų nesupranta,

nes dar neatsiūsta supratimo Dvasia.

Ir po duonos padauginimo stebuklo minia

klausia: “Kokį darai ženklą?” Besotė minia.

Pamačiusi šimtą stebuklų, ji prašo dar vieno.

Jėzus siūlo veltui Duonos,

teikiančios sielai amžiną gyvybę. Jis ruošia

žmones didžiajai Eucharistijos paslapčiai.

Kaip samarietė prašė Gyvojo vandens, taip

minia prašo Gyvosios duonos. Nesąmoningai.

Štai didieji vilties žodžiai:

“...ir ateinančio pas mane aš neatstumsiu”. Tai

nusidėjėlių, ateinančių gyvenimo vakare, viltis.

Duona palaiko gyvybę, tačiau jos nepažadina.

Kai Jėzus davė žmonių kūnams duonos,

žmonės norėjo Jį išrinkti karaliumi.

Kai Jis žadėjo Duonai savo Kūną, apleido Jį.

Tikėjimas yra Tėvo dovana,

o be tikėjimo

niekas negali suprasti Sūnaus žodžių.

Kiekvienas valgis yra gyvenimo sąlyga.

Komunija yra amžinojo gyvenimo sąlyga.

/Jn 6, 67-71/

Tikėjimas — viena iš pažinimo formų.

*Eucharistija — jungiantis ir skiriantis stalas:
daugelis pasitraukia šalin.*

/Jn 7, 1-13/

*Palapinių šventė buvo pjūties pabaigtuvių
šventė. O Viešpaties pjūtis dar neprasidėjo.*

Yra Jėzaus valandos ir vietos.

*Ir Bažnyčia turi savo šventes metuose
ir šventas vietas žemėje.*

/Jn 7, 14-24/

Žmogiškojo žinojimo talpos išbandymas.

*Klusnumas yra tikėjimo sąlyga,
nes puikybė yra pagrindinė tikėjimo kliūtis.*

*Pasaulis ieško savo garbės,
o malone apdovanoti ieško Dievo garbės.*

Tai skiriamasis ženklas.

*Įstatyme surašyta Dievo valia,
todėl visi, kas nuoširdžiai vykdo Įstatymą,
gauna tikėjimo malonę.*

/Jn 7, 25-53/

Ir tamsybėms yra paskirta Dievo valanda.

*Jos nekantriai su neapykanta
laukia savo valandos.*

Dievo Žodis kovoja žodžiu vienas prieš minią.

Jo ginklas yra Tėvo valia ir tiesa.

*Fariziejai labai griežtai laikosi
švenčių poilsio, o neatpažįsta To,
Kuris šventei duoda šventumą, —
negyvos raidės sargai.*

Jėzus yra Pasiuntinys ir Siuntėjas:

Tėvo siųstas į pasaulį,

Jėzus siunčia į jį savo sužadėtinę Bažnyčią.

*Ir senieji gaudavo Šv. Dvasios malonių, bet tik
per Sekmines mylintieji gavo pačią Šv. Dvasią.*

*Vienaip saulės šviesą ir šilumą
priima akmuo, kitaip gyva gėlė.*

Malonės chlorofilu įsisavinami spinduliai.

/Jn 8, 1-11/

Jėzus ilsėjosi, melddamasis Tėvo akivaizdoje.

O mus taip vargina maldos ir Dievo artumas.

*Nuo pat aušros Jėzus skelbia Gerąją Naujieną,
kad daugiau sielų laimėtų Dievo karalystei.*

O mes snūduriuojame.

*Rašto aiškintojai siūlo Gailestingajam
vykdyti šaltą teisingumą.*

O Jėzus rašo dulkėse jų slaptas nuodėmes...

Jėzus dar ne teisėjas. Dar Jis pats

*privalo būti neteisingai nuteistas. Jis atsako:
teisybę gali vykdyti tiktai teisingasis.*

*Fariziejai ieško akmens nusidėjėlei užmušti,
o Jėzus, rašydamas smėlyje,
sutrupina jų rūstybės akmenis.*

/Jn 8, 12-20/

“Aš esu Šviesa” ir “Jūs esate pasaulio šviesa”.

Pirminė ir antrinė šviesos.

“Eik ir daugiau nebenusidėk”, —

štai Jėzaus skiriama atgaila.

Vietoje bausmės už praeities nuodėmės —

skaistus gyvenimas ateityje

ir atleidimas gailintis.

Viešpats Jėzus skyrė:

mano Tėvas ir jūsų Tėvas,

mano Valanda ir jūsų valanda, —

bet ne mūsų.

/Jn 8, 21-30/

“Jūs esate iš pažemių, o aš esu iš aukštybės”, —

tai pluoštelis šviesos

žmogaus paslapčiai pažinti.

Jėzaus meilės programa:

ne saldūs žodeliai ir glamonės,

bet ištikimybės Dievo valiai darbai.

/Jn 8, 31-59/

Vienos vergijos reikia vengti: nuodėmės.

Pasaulis tai vadina laisve.

O gyvoji Tiesa padaro mus laisvus:

mūsų išdidų protą

išvaduoja iš pasaulio klystkelių.

Nusidėjėliams duodamas atgailos laikas.

*Jėzus nuolatos pabrėžia dvasinę giminystę,
tačiau nepaniekina ir kūno giminystės.*

“Pirmiau, negu gimė Abraomas, Aš Esu”.

Nesako: “Buvau”...

Amžinybėje visa yra “dabar”.

Didįjį gailestingumą — Savo atėjimą pasaulin —

Jėzus priskiria Tėvui: siuntė.

/Jn 9, 1-4/

Aklumas buvo neregiiui felix culpa:

Jėzus išgydė ne tik jo kūną, bet ir sielą.

Tas, Kuris pasakė “Aš esu Šviesa”,

atvėrė neregio akis ir pasaulio šviesai,

ir dangaus šviesai.

Pasaulio fanatizmas: ginčija aiškius faktus,

nesutinkančiaus su jo išankstine nuomone.

/Jn 10, 1-21/

Ganytojas pažįstamas iš to,

kaip Jis ateina į avidę: pro duris.

Tik per jas galima patekti į dangaus Karalystę.

Jėzus yra ir Durys, ir Ganytojas.

Avys seka Ganytoją be prievartos,

pažindamos Jo balsą.

Ne bandą, bet kiekvieną savo avį

pašaukia vardu Tas,

Kuris palieka 99 dėl vienos prapuolusios

ir eina jos ieškoti.

Sutvėrėjas žvaigždes pašaukia vardais /Ps 145/.

/Jn 10, 40-42/

Jėzus gerbė šventas vietas,
kad ir mes jas gerbtume.

Kartais tai yra sąlyga

Dievo malonei pasireikšti. Ne priežastis.

Jonas Krikštytojas nepadarė nė vieno stebuklo, —
jis liudijo stebuklą Stebuklą ir Stebukladarį.

/Jn 11, 1-44/

Jėzus prikėlė Lozorių, kad parengtų apaštalus
savo Prisikėlimo stebuklui,

kaip vyno ir duonos stebuklais rengė juos
didžiajam Eucharistijos stebuklui.

Užmiršę Lozorių prikėlusį Jėzų,

žmonės domėjosi Jo prikeltuoju.

Tokie yra žmonės.

Ne visada tuojau Viešpats išklauso maldas,
bet tinkamiausiu prašančiojo sielai laiku.

Pasaulio vaikams mirtis yra baisi ir amžina.

Nusidėjėliams viltingi žodžiai:

“Kas tiki mane, nors ir mirtų, bus gyvas”.

Tvirtas tikėjimas /Morta/ pasitiko Jėzų

ir intuityviai pakvietė meilę /Mariją/.

Savo teisumu ir darbais pasikliaujanti Morta

ir Jėzaus gailestingumu pasitikinti Marija.

Morta priekaištauja, Marija maldauja.

*Evangelijoje kelis kartus rašoma,
kad Jėzus verkė, gailėdamas žmonių vargo,
bet niekur neminima, kad Jėzus juokėsi.*

*Dievas prikelia iš mirties kūną, bet nuristi
akmenį ir atrišti raiščius palieka žmogui.*

Taip kunigas duoda išrišimą.

*Žmonės linkę priskirti sau Dievo
ir kitų žmonių darbus.*

Jėzus visus savo darbus priskiria Tėvui.

/Jn 11, 45-54/

*Stebuklų takoskyra: vieni karščiau tiki,
o kitų netikėjimas dar sukietėja.*

*Stebuklai tik iškelia švieson slaptas
žmogaus mintis, tačiau nepriverčia tikėti.*

*Vyriausieji kunigai pripažįsta Jėzaus
stebuklus, bet netiki Jį.*

*Kartais Amžinoji Išmintis kalba
ir nevertų savo atstovų lūpomis.*

*Stebuklų pavojus: užmiršę Tą,
Kuris daro stebuklus,*

žmonės ieško vietos, kur įvyko stebuklas.

*Senosios Sandoros vyriausias kunigas paskelbė
Naujosios Sandoros Vyriausio Kunigo*

aukos prasmę: už naująją tautą - Bažnyčią.

*Jėzus saugo save nuo persekiotojų
Tėvo skirtai valandai.*

Sutvėrėjas šviesėdes pažinkia vardais /Ps 145/

/Jn 11, 55-57/

*Vargas tiems, kurie taip ieško Jėzaus,
kaip anie, kurie norėjo išduoti Jį fariziejams.*

/Jn 12, 1-8/

*Jėzus nesmerkia pokylių, keliamų iš meilės.
Pats juose dalyvauja ir mini palyginimuose.*

*Mylintysis neskaičiuoja,
ką jis išleidžia Mylimajam.*

Džiaugsmas yra jo atlyginimas.

Ne prie Jėzaus,

bet prie pinigų prisirišęs Judas.

*O šiandien dėl didesnės algos
ar neišduodam Viešpaties?*

*Dešimt kartų pigiau už nardo svarą
parduos Viešpatį tas,*

kuris dedasi besigailintis beturčių.

Jėzaus kūnas turėjo būti pateptas alyva,

kad išlaikytų visus plakimo smūgius,

o pavargėliai yra tas amžinasis arkliukas,

kurį fariziejai prikaišioja jau 2000 metų.

Judas murmėjo, kad mirčiai sušelpas didysis

Beturtis, o Jėzus nurodo visų dalykų tvarką:

visų pirma Dievui garbė.

/Jn 12, 9-11/

Kraštutinis neteisybės metodas:

sunaikinti akivaizdžius tiesos įrodymus.

/Jn 12, 12-19/

*Minia per Verbas sveikino Jėzų,
kaip ateinantį išpildyti jų žemiškus lūkesčius.
Sveikino be klastos.*

*Todėl Jėzus priėmė tą pagarbą.
Taboro kalnas apaštalams ir Verbos miniai.
Dieviška ir žmogiška iškilmės —
minios pagarba ir pašlovinimas.
Ne romėnų, bet nuodėmės valdžios
nuversti atėjo Jėzus.*

*Ne laikiną valstybę įkurti,
bet amžiną Bažnyčią.*

/Jn 12, 20-36/

*Per tarpininkus
pagonys pagarbiai keipėsi į Jėzų.
Ir mes pagerbiam Dievą,
kreipdamiesi į Jį per šventuosius.*

*“...mes norėtume pamatyti Jėzų”, —
tipinis geros valios troškimas:
akys nori matyti Šviesą.*

*Ir vėl nurodoma dalykų tvarka:
pirmiausia amžinoji gyvybė,
dėl kurios reikia aukoti laikinąją.*

*Jėzaus žmogiškoji prigimtis nerami
kančios ir mirties akivaizdoje:
auka tikrai žmogiška.*

Jėzui nugalėjus mirtį,
 buvo pasiekta amžinoji pusiausvyra,
 kurią danguje suardė neklusnūs angelai:
 pirma iš dangaus išmestas šėtonas,
 o kaip absoliutus mirties viešpats —
 dabar ir iš pasaulio.

Šviesa sklinda iš vieno Šaltinio — Priežasties.
 Tamsybės gaubia šviesą iš pakraščių.

Didysis Malonės metas:
 matyti Jėzų, girdėti Jo žodžius.

Dar didesnis:
 priimti Jį Komunijoje.

/Jn 12, 37-50/

Kaip Žmogaus Sūnus
 Jėzus skelbė Save
 kaip Dievo Sūnų.

Daugelis Švento Rašto aiškintojų įtikėjo Jėzų,
 bet bijojo išpažinti savo tikėjimą.

Žmonių baimė —
 didysis tikėjimo priešas.

Nieko sau nepriskirti,
 viską — vien tik Dievui,
 nes taip visada elgėsi Jėzus!

Prigimtis tik mato, bet neregį.
 Tikėjimu įgyjame galią regėti —
 pavidalas matomas, esmė regima.

/Jn 13, 1-20/

*Velnius — amžinas raugių sėjėjas
kviečių lauke, kur kviečiai retesni.*

Išretinti godumo. Tikroji dialektika:

*žinojimas savo dieviškos didybės
ir visiškas nusizeminimas, tarnaujant tarnams.*

*Daugelio Jėzaus darbų prasmės
mes iki šiol nesuprantame.*

Reikia juos priimti tikėjimu ir sekti.

*Apaštalai buvo rengiami Dvasios krikštui,
nuplaunant jiems kojas.*

*Petras iš nuolankumo
prieštarauja Jėzaus valiai.*

*Dieviškoji Išmintis kantri žmogaus
nesupratimui: “Jei tavęs nenumazgosiu,
neturėsi dalies su manimi”, —
sako Jėzus kiekvienam mūsų.*

Argi Jėzus nenuplovė Judui kojų?

Bet Judo širdis liko nešvari — gobši ir klatinga.

*Daugelį tikėjimo tiesų Jėzus aiškiai pasakė,
kitas paslėpė palyginimuose,
dar kitas savo darbuose.*

/Jn 13, 21-32/

*Judas pirmasis blogai išklausė šv. Mišias,
pirmasis šventvagiškai priėmė Komuniją,
pirmasis nepadėkojo už ją.*

Ne visada garbinga būti pirmuoju.

Judas pardavė Jėzaus 30 metų už 30 sidabrinių.

Trejis Viešpaties metus atidavė veltui...

Jėzaus nuplautom kojom

Judas nuėjo išduoti Viešpatį.

Ne tik Jėzaus kūną,

bet ir savo sielą pardavė Judas.

Jėzus žmogų įvertino

savo kančios ir mirties kaina.

Brangiai kainavome Jėzui,

o Jis mums duodamas veltui Komunijoje.

Jėzus kai kuriuos apaštalus išskirtinai mylėjo.

Ir taip Jis pašventino draugystę,

kurios ryšys yra antgamtinė meilė.

Apaštalas, kuris buvo prisiglaudęs

prie Jėzaus krūtinės,

tvirtina, kad Dievas yra Meilė.

Petras yra uola Bažnyčios pastato pamatams.

Altoriaus pagrindas yra Jonas,

meilės apaštalas.

Nekaltieji priglaus savo galvas prie Jėzaus,

o atgailaujantys bučiuos Jo šventąsias kojas.

/Jn 13, 33-38/

Kaip graudžiai skambėjo

atsiskyrimo valandą žodis "vaikeliai", kuriuo

Jėzus pavadino audrų užgrūdintus žvejus.

Naujas įsakymas mums:

“Mylėkite vienas kitą, kaip Aš jus mylėjau”.

Tai daugiau negu Senojo Testamento:

“Mylėk artimą kaip pats save”.

Ir vėl Petro prigimtinė puikybė,

ir vėl perdedama jėga, kuri yra silpnybė.

Ramiai įspėja Jėzus Petrą,

kuris taip pat išduos Judo išduotą Mokytoją.

Tačiau ne iš piktybės kaip Judas,

o iš žmogiškos silpnybės.

Stiprybės Dvasia ugnies liežuviais

dar nebuvo nusileidusi į apaštalu širdis.

/Jn 14, 1-31/

Jėzus nesako: “Mano žodžiai yra tiesa”,

bet “Aš esu Tiesa”.

Dievo Žodis, t. y. Asmuo, yra Tiesa.

“Aš einu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą”,

bet nejungia į vieną: mūsų Tėvą.

Vienaip Dievas yra Jėzaus Tėvas,

kitaip — mūsų: tai išsūnijimas.

Kiekvienas žemės kelias veda pas Dievą tą,

kuris yra vienybėje su Keliu.

Žmogaus laimė būti arti Dievo.

“...einu parengti jums vietas”, —

nes kūnui reikia vietas.

Prigimtinio laiko, koks ilgas jis bebūtų,

ir prigimtinės šviesos per maža,

kad pažintum Dievą.

Reikia Sekminių šventos akimirkos Šviesos.

*Tik tada žmogus praregi ir pažįsta,
kad Dievas yra Meilė.*

Jėzus nesakė: "Jei tu melsies...", bet sakė:

*"Jei jūs melsite Tėvą mano vardu,
jūsų malda bus išklaudyta". Viskas taikyta
mūsų prigimčiai: Jo žodžiai ir darbai.*

*Dievas Tėvas yra Sūnuje savo prigimtimi,
o mumyse - malone.*

Ir maldos būdas yra vienas:

"Per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį."

Ir malonės kelias taip pat vienas:

"Per Jėzų Kristų". Jei prašysime Dievą

Jo žmogiškosios prigimties vardu,

Jis pažadėjo išklaudyti.

*To paniekinto, vargingo, nuplakto
ir nukryžiuoto Kūno vardu...*

Meilė suvienija mylintįjį ir mylimąjį.

Meilė yra klusnumas.

Kaip Sūnus atėjo pasiųstas Tėvo

ir kalbėjo Jo vardu,

taip Šv. Dvasia ateis ir kalbės Sūnaus vardu.

Ramintojas suteiks Jėzaus ramybės.

Dievo antspaudas žmogaus širdžiai: ramybė.

Pasaulis yra įkūnytas nerimas

ir ramybės troškimas.

Vienai pasaulin atėjo Jėzus gimdamas,

kitai Jis žada ateiti per Šventąją Dvasią.

/Jn 15, 1-17/

Jėzus vadino save duona, grūdu,
o dabar vadina save vynmedžiu.

Duona - gyvenimo palaikytoja ir jėgos davėja,
grūdas - paslėptos gyvybės simbolis,
vynmedis - lapų, šaknų ir vaisių vienybė.

Vynmedis yra šakelėje, ir šakelė yra vynmedyje.

Ir vynmedžio, ir jo šakelių tikslas: vynuogės,
iš kurių vynininkas spaudžia džiaugsmo vyną.

Kas žeidžia šakeles, tas žeidžia vynmedį.

Žalios šakelės dega vynmedyje gyvybės ugnimi.

Sausas šakeles šeimininkas sudegina krosnyje.

Figmedis ir vynmedis —

nuodėmės ir Išganymo medžiai.

/Jn 15, 18-27/

Kas girdi tiesą ir jos neatpažįsta,
tas apgaulinėja save ir kitus,
sakydamas, kad ieško tiesos.

/Jn 16, 1-33/

Pasaulio Atmestasis savo mokiniams žada,
kad ir jie bus pasaulio persekiojami.

Kas persekioja Teisųjį, tas nėra teišus.

Jei atmeta Gelbėtoją, kas jį išgelbės?

Į laikiną gyvenimą ateinama per skausmą,
į amžinąjį — per kančią.

Bet visos Dievo dovanos yra meilės dovanos.

/Jn 17, 1-26/

Mozei buvo apreikštas Dievo vardas:

“Aš Esu, Kuris Esu”.

Sūnus apreiskia kitą Dievo vardą: Tėvas.

Tikinčiųjų vienybė yra jų vienybės su Dievu
paveikslas ir liudijimas.

Prapulties vaikai nieku laiko tyliąją

Dievo malonę mūsų širdyse

ir nekenčia mūsų,

kad niekiname pasaulio žibančias dulkes.

Garbę būti Dievo vaikais

malone mums dovanoja Jėzus.

O daugelis nepriima šitos garbės.

/Jn 18, 1-11/

Su žibintais per pilnatį atėjo tamsos vaikai

ieškoti Šviesos, kad ją užgesintų.

Jėzus Pats save nurodo,

kad tik Judui nereikėtų Jo pabučiuoti.

O Jonas Evangelistas net nemini pabučiavimo -
išniekinto meilės ženkle.

Taigi Judas net 30 sidabrinųjų paėmė nepelnytai.

Kareiviai parpuolė ant žemės

prieš Dievo Vardą: “Aš Esu!”

Ne kiekvienas Dievo ieškojimas geras:

Judas ir Erodas ieškojo Jėzaus nužudyti.

Pirma slaptai, o dabar viešai stovi Judas

tarp priešų. Gobšusis, nusivylęs Neturtėliu.

/Jn 18, 12-27/

O Jėzus ieško paguodos Alyvų kalne
ir Šviesa merdi mėnulio atspindžiuose.

Koks baisus pragaras,
jei Viešpats dreba jo akivaizdoj!

Jėzus atiduotas į žmonių rankas:
kviečio grūdas - sumalti Ostijai,
vynuogės - spaustuvams,
avinėlis - aukai.

Ir taip iki pasaulio pabaigos.

Naktį teisė dienos Viešpatį.

Tamsybės teisė Šviesą:

kam Ji apšviečia jų blogus darbus.

Tik du - meilės apaštalas Jonas

ir tikėjimo apaštalas Petras — seka Jėzų.

Bet iki galo tik meilė.

Petras šildėsi, kai Jėzus kentėjo širdžių šaltį.

Jonas mini Petro išsigynimą,

ne kad pasmerktų, bet kad parodytų

Jėzaus pranašystės išsipildymą.

Tiesa liudijama, netiesa įrodinėjama.

“Jei netiesą sakau, įrodyk!” —

sako Jėzus visiems laikams.

Ir klaidingas tarno uolumas:

šito smūgio žymė matyti Turino drobulėje.

/Jn 18, 28-40/

Žudikai fariziejai nori kitų rankomis
vykdyti savo baisų nusikaltimą.

Amžinasis blogio metodas.

Pasaulio atstovo lūpose nerūpestingas

klausimas: “Kas yra tiesa?”,

į kuri net nelaukiama atsakymo.

Taip pasaulis ieško tiesos — vaizduoja ieškantį.

Jėzus davė kruvinąjį Golgotos atsakymą.

Kas turi širdį, tas tesupranta.

Žydai prašo paleisti galvažudį,

tokį kaip jie patys.

Kokią baisią neapykantą Tiesai parodo tie,
kurie vaidina teisingumą!

“Turiu galios Tave paleisti”, ir vargas Pilotui,
kad jis nepasinaudojo šita savo galia.

/Jn 19, 1-16/

O vis dėlto vainikavo Jėzų —

amžinąjį Karalių — žemėje.

Jo vainike spindėjo brangiausio Kraujo rubinai.

Visas savo šakas leidai sužeisti, Vynmedi,

kad daugybėje Tavo žaizdų

daugiau mūsų būtų galima įskiepyti.

Daug progų Dievas duoda tautai apsispręsti.

Bet minia atkakli savo pykčiu.

Miniai paklūstantis valdovas

nuteisia Viešpatį mirčiai.

Žydai: “Pagal Įstatymą Jis turi mirti”,
o pagal Evangeliją —

Jis turi keltis amžinam gyvenimui.

Tie, kurie dėjosi Dievo išrinktaisiais vaikais,
pasmerkė tikrąjį Dievo Sūnų.

Jie reikalavo teisingumo Gailestingajam.

“Štai Žmogus!”

Tikrasis ir vienintelis Žmogus didžiaja raide!

Sokratas mokė: “Aš žinau, kad nieko nežinau”.

Ir jį privertė mirti. Jėzus sakė: “Aš esu Tiesa”.

Ir minia reikalavo Jam mirties. Kas yra minia?

/Jn 19, 17-24/

Mums sunku panešti nekaltybės lelijos
ar skausmo palmės šakelę, o

Jėzus nešė sunkų mūsų nuodėmių rąstą.

Ir vidinį kryžių — mūsų nedėkingumą Jam.

Nuo neturto prakartėlės iki kančios Kalvarijos

ėjo,ėjo,ėjo Jėzus visą gyvenimą —

ėjo numirti ant Adomo ir Ievos kapo,

vadinamo Kaukolės vieta, t. y. Golgota.

Prie kryžiaus prikaltomis kojomis

Jėzus atliko savo didįjį Išganymo žygį,

kad pamokytų mus neteikti per daug reikšmės

savo rankų darbams ir kojų žingsniams.

Jėzaus rankos ant kryžiaus

buvo ištemptos iš visų jėgų.

Kodėl mes tarnaujame Jam tik dalele širdies?

Trys vynys: neturtas, paklusnumas, skaistybė.

Prie vienatvės kryžiaus.

Kryžius yra raktas

į visas dangaus ir žemės paslaptis.

Giliaja prasme Visata yra geocentrinė,

nes čia buvo nukryžiuotas Gyvojo Dievo Sūnus.

Kryžius Visatos centre...

Trys vynys prikaldė Jėzų, o ketvirtoji —

žmogaus žodį virš Dievo Žodžio.

Katalikų kunigai mokomi trijų kalbų,

kuriomis Jėzus buvo išpažintas ant kryžiaus:

hebrajų, graikų ir lotynų.

Vieni atpažįsta Jėzų iš duonos laužymo

kaip Emauso mokiniai, kiti —

iš Jo balso skambėjimo kaip Magdalietė,

o tiems, kurie Jo nepažįsta,

ant kryžiaus prikalta lentelė su užrašu.

Užrašas trimis pasaulio kalbomis —

Sekminių stebuklo pranašystė,

visam pasauliui paties Piloto parašyta.

Jėzaus tunikos nesuplėšė

ir nė vieno Jo kaulo nesulaužė.

O vėliau eretikai suplėšė Jo Bažnyčios vienybę

ir sulaužė didįjį Vienybės paliepiimą.

Jėzaus istoriją pasidalino keturi evangelistai,

kaip Jo kūno drabužį keturi kareiviai.

/Jn 19, 25-27/

*Ir Švč. Marijos tikėjimas, viltis ir meilė
visą laiką buvo išbandomi skausmu.*

Madona ir Pieta.

Madona aukoja savo Pirmgimį bažnyčioje.

Pieta — aukojimas Golgotoje. Tam pačiam Tėvui.

Du sūnūs: Tėvo duotas ir Sūnaus paskirtas.

Mes visi su Jonu pavesti Jai.

Evangelijoje nėra verkšlenimo dėl Jėzaus

kančios ir mirties — tik liūdinti meilė.

“Jūsų Tėvas”.

Ir “Tavo Motina” — kiekvieno atskirai.

Jei negalime būti šventu Jonu

ir šventomis moterimis po kryžium,

būkime nors kaip dešinysis piktadarys,

ar Lionginas, ar Nikodemas.

Tik nusidėjėlė stovėjo po kryžium

visų apleisto Jėzaus,

kai teisieji pabėgo nusigandę,

ir žmogžudys guodė Jį tamsybių valandą.

Be žaizdų kentėjo Motina.

Bendros kančios giminystė.

Jėzaus darbo, vargo ir kančios vaisius —

kelios išsigandusios sielos po kryžium

ir Sekminių viltis.

“Moterie, štai tavo sūnus”, —

argi ne kančioje gimdomi kūdikiai?

*Kai Jēzus kreipiasi į Motiną kaip Išganytojas,
Jis visada ją vadina iškilmingai: "Moteriške".*

Ir pradžioje, ir pabaigoje.

Ant kryžiaus paskutinis Jo rūpestis —

Švč. Motina ir Bažnyčia.

Jis paveda globoti vieną kitai Tėvo valioje.

Ir nieko sau nepasiliko,

tiktai Prisikėlimo viltį.

Ant kryžiaus aukos Avinėlis,

po kryžium aukos Purplelis.

Štai kur tavo gimdymo skausmai,

Švenčiausioji Motinėle: Golgotoje.

Tu buvai laisva nuo jų, kai gimdei žemei Jėzų,

bet kentėjai po kryžiumi, kai gimdei mus dangui.

Švč. Motina netaria paguodos žodžio

Tėvo apleistam Sūnui,

tik savo artumu ir kančia Jį guodžia.

Švč. Marija visų pirma klusni Tėvo Duktė,

o tik paskui Sūnaus Motina.

/Jn 19, 28-37/

Jėzus paliko mums krikšto vandens marias,

o pats troško ant kryžiaus vandens gurkšnio.

Ir niekas jo nepadavė. Net mylimieji.

Alyvų kalne angelas stiprino Jį iš taurės,

Golgotoje žmonės Jam davė tulžies kempinę.

"Kas paduos stiklinę vandens mano vardu..." —

sakė Tas, Kuris troško ant kryžiaus.

“Atlikta”, — per amžius nuaidėjo iki žemės pakraščių Jėzaus tyliai suvaitoti žodžiai.
Kiekviename mūsų pabaigtame darbe Dievo garbei aidi Golgotoje Jėzaus išstartas žodis.
“Atlikta”, — Geroji Naujiena pasėta žemėje ir aplaistyta krauju, kad išleistų želmenį, kad Bažnyčia užaugtų medžiu ir neštų vaisius amžinam gyvenimui.
Budeliai įvykdė geismų ir puikybės valią.
Taip nuodėmė užmuša sieloje malonę.
“Atlikta”. Šitas žodis paaiškina, kad gyvenimas visų pirma yra pareiga.
Mes einame miegoti, neužbaigę dienos darbų, mirštame, palikdami juos nebaigtus.
Meilės ugnis ant kryžiaus yra švyturys mūsų valtelėms, pasaulio audrota jūra plaukiančioms į amžinybės Krantą.
Kokia baisi dalia žmogaus, jeigu Dievas savo Sūnaus mirtimi gelbėjo jį! Žmogus įvertintas absoliučia kaina: Viešpačiu Jėzumi.
Įvertino Tasai, Kuris myli žmogų.
“Ecce Homo” — surištos rankos. INRI — prikaltos kojos. “Išgelbėk save” — pervertas šonas. Neapykantos žodžiais kankino žmonės dieviškąjį Meilės Žodį ant kryžiaus.
“Nė vienas Jo kaulas nebus sulaužytas”, nes Jis niekada nesulaužė Įstatymo: tiesa yra žodžio kaulas.

/Jn 19, 38-42/

Slaptas mokinys viešai palaidojo Jėzaus kūną.

Žemėje įgytas Jėzaus turtas:

panieka, iškankintas kūnas, mirtis ir kapas.

Tačiau — ir Švenčiausioji Motina.

/Jn 20, 1-10/

Savo gyvenimu Sūnus pagarbino Tėvą, o

prikėlimu iš mirusiųjų Tėvas pagarbino Sūną.

Mirtis laikinai nugalėjo Jėzaus kūną,

bet Jėzus amžinai pergalejo mirtį. Ir numirė

mirtis Kristuje. Kas visos pasaulio mirtys

prieš vieną Jėzaus Prisikėlimą!

Prisikėlimo “moksliškas” aiškinimas:

“Jie paėmė”. Ir Magdalietė: “Paėmė Viešpatį...”

Tie patys žodžiai priešų ir bičiulių,

o kaip jie skiriasi savo prasme!

/Jn 20, 19-29/

Visoje Evangelijoje aidi Jėzaus žodis:

“Ramybė jums”. Ją skaitydamas jauti,

kad rašoma apie Prisikėlusį.

Dievas rymo, o pasaulis juda. “Ramybė jums”.

Prisikėlęs Jėzus suteikia apaštalams galią

sunaikinti kliūtį Dievo meilei — nuodėmę.

“Imkite Dvasią” — t. y. Meilės dvasia —

nuodėmėms atleisti

ir prikelti sielas Atgailos sakramentu.

Tai yra stebuklas, artimas Prisiškėlimui.

*Jėzus paliko galią prikelti iš nuodėmių tuos,
kurie tiki Jo Prisiškėlimu.*

Sutraukęs mirties pančius regimu pavidalu,

Jis davė apaštalams galią

sutraukti nuodėmės pančius neregimai.

Tie, kam ta galia suteikta, —

atleisti ar sulaikyti —

nustatė ir formą atleidimui gauti — išpažinti.

Pradžioje viešą, paskui slaptą.

/Jn 20, 30-31/

Pagrindinė Tradicijos formulė:

Apreiškimas, kuris nesurašytas Šventajame Rašte.

/Jn 21, 1-14/

Meilė anksčiau už tikėjimą atpažįsta Viešpatį:

Magdaliėtė pažino Jėzų iš Jo balso skambėjimo.

Tiberiados nakties žvejai Jį pažino iš stebuklo.

“Ir mes einame su tavimi”, —

sako apaštalai Petru

mūsų vardu iki amžių pabaigos.

Kur du trys Jėzaus vardu, ten ir Jis Pats.

Jėzus yra Tas,

Kuris aušros krante laukia mūsų,

kad mūsų pastangas padarytų vaisingomis.

O mes dažnai nepažįstam savo Viešpaties,

nes mūsų darbai ir rūpesčiai Jį užstoja.

*Jis laukia mūsu tai saule danguje,
tai mažyte ugnele aušroje
po mūsu beviltišķu pastangū.
Jis — mūsu aušros, vidurdienio ir vakaro Viešpats.
Jis turi visa, ķā mes Jam norime duoti.
Jam reikia tik mūsu geros valios.*

/Jn 21, 15-19/

*Jei gali mylēti, nors ir buvai išsigynęs Jēzaus,
tai ženklas, kad turi malonę.
Neužtenka mylēti Jēzū,
bet reikia mylēti Jī labiau už visa.
Jēzus neliepia mylinčiam Jonui Jī tikēti
daugiau už kitus. Jēzus liepia tikinčiam Petruī
mylēti, nes vien tikējimo per maža.
Ir tiktai gavęs trigubā meilēs liudijimā
kiekvienam Švenčiausios Trejybēs Asmeniui,
Jēzus paveda jam savo Avidę.
Prisikēlęs Jēzus patiki prisikēlusiam Petruī
savo Bažnyčią, kuri prikels nusidėjēlius.
“Ganyk mano avis”, —
avys lieka Šeimininko, ne piemens.
Žvejā Jis padaro ganytoju. “Sek paskui mane”, —
tai santrauka visū Jēzaus nurodymū
Jo Vietininkui, o per jī ir mums.*

1946-1964 Viešpaties metais.

1. *Naujasis mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Testamentas.*
Vertė Juozapas Skvireckas,
Kauno arkivyskupas metropolitas.
II pataisyta laida. Kaunas, 1936.
2. *Naujasis Testamentas. Keturiuos evangelijos. Apaštalų raštai.*
Vertimas iš graikų kalbos.
Vertė kun. Č. Kavaliauskas.
Redagavo kun. V. Aliulis.
Vilnius - Kaunas, 1972.
3. *Schuster J. und Holzammer J. B.*
Handbuch zur Biblischen Geschichte.
Zweiter Band: Das Neue Testament.
Freiburg im Br., 1910.

<i>RAŠTO aidas</i>	5
<i>Evangelijos pagal Matą aidas</i>	16
<i>Evangelijos pagal Morkų aidas</i>	84
<i>Evangelijos pagal Luką aidas</i>	106
<i>Evangelijos pagal Joną aidas</i>	150
<i>Literatūra</i>	184

Architekto, poeto, vertėjo

J. V. Nistelio /1922-1986/

Naujojo Testamento

mąstymai - komentarai

“Žodžio aidai”.

Tai septintoji šios leidyklos

J. V. Nistelio knyga.

Ni - 139

Nistelis J. V. Žodžio aidai: mąstymai.
Šiauliai, Saulės Delta, 1998. - 184 p.: iliustr.



Lietuvos Kultūros fondo
Šiaulių krašto leidykla
“Saulės Delta”

Jonas Vytautas Nistelis
ŽODŽIO AIDAI
m a s t y m a i

143-asis “Saulės Deltos” leidinys

Redaktorė Dalia Striogaitė
Dailininkė Audronė Mickutė

SL I910. 1998 12 25 11,5 leidyb. apsk. l.
Tiražas 500 egz. Užsakymo Nr611.

Išleido Lietuvos kultūros fondo
Šiaulių krašto leidykla “Saulės Delta”.
Aušros al. 15, 5400 Šiauliai.

Spaustuvė “Morkūnas ir Ko”,
Studentų g. 54, 3031 Kaunas.